

Ейдриън Ибънс

КАКТО ТИ СЪДИШ

Поглеждайки отвъд завесата на Изследователния съд

maranathamedia.bg

Copyright © 2019, 2020 Ейдриън Ибънс

Автор: Ейдриън Ибънс

Превод от английски: Деян Делчев

Всички права запазени. Никая част от тази публикация не може да бъде възпроизвеждана за реклама печалба, включително предавана под каквато и да е форма и всякакви средства, електронни, механични, фотокопиране, записване или по друг начин, без предварителното писмено разрешение на издателя и носителите на авторските права. Моля, имайте предвид, че авторът е открил части от стиховете с удебелен шрифт, за да се подчертае конкретна идея в тях.

Освен ако не е посочено друго, цитатите от Писанието са взети от Новия версия на крал Джеймс. Copyright © 1982 от Thomas Nelson, Inc. Използва се с разрешение.

Всички уебсайт линкове и цитирано съдържание са от ноември 2020 година.

Тази книга и всички други публикации на Баща на любовта са достъпни на нашия уебсайт, за да поръчате допълнителни копия, моля, изпратете имейл на adrian@life-matters.org

Снимка на корицата от iStockphoto

Набор 11/14,5 Open Sans

ISBN: 978-0-6488114-3-5

КАКТО ТИ СЪДИШ

СВОБОДА ОТ ЗАТВОРА НА ОСЪДИТЕЛНОСТТА

ЕЙДРИЪН ИБЪНС

МАРАНАТА
МЕДИЯ

В любящ спомен на

Каролин Хълкуист

Тя бе любяща съпруга и майка, която ходи във
вестта на настоящата истина.

Със скръб я положихме в почивката ѝ през
юли 2019 г. Очакваме с нетърпение
възкресението когато ще я видим отново в
пълния разцвет на здравето и жизнеността на
младостта.

Ще ни липсва нейната прекрасна усмивка,
нейното гостоприемство и музикалните ѝ
дарби, които тя споделяше така свободно с
нас.

Благодарим на нашия небесен Баща, че ни
подари Каролин в чудесното име на Исус.

Съдържание

ГЛАВА 1	
По-добре внимавай.....	8
ГЛАВА 2	
Денят на съда.....	16
ГЛАВА 3	
Справедливост и съг.....	24
ГЛАВА 4	
Произходът на Обричащия съг.....	32
ГЛАВА 5	
Възприятие, проекция и реалност.....	40
ГЛАВА 6	
Проклета е земята поради теб.....	45
ГЛАВА 7	
Ето Човекът.....	50
ГЛАВА 8	
Съдене на Отец.....	54
ГЛАВА 9	
Разкриване на Отец.....	60
ГЛАВА 10	
Нито Аз те осъждам.....	68
ГЛАВА 11	
Законът е духовен.....	74

ГЛАВА 12	
Написан на плочите на сърцето	79
ГЛАВА 13	
Моите мисли не са като вашите мисли.....	87
ГЛАВА 14	
Твоят път о, Боже, е в светилището.....	93
ГЛАВА 15	
Книгите се отвориха и съдът започна	102
ГЛАВА 16	
Оставил си първата си любов.....	116
ГЛАВА 17	
Сияйна река или огнен пламък?	127
ГЛАВА 18	
Езикът на злата сила	134
ГЛАВА 19	
Съдът преди Пришествието в контекст.....	141
ГЛАВА 20	
Времето на Якововата скръб	152
ГЛАВА 21	
От престъплението на единия дойде съд	161
ГЛАВА 22	
Христовото съдилище	170
ГЛАВА 23	
Очистването на светилището и Денят на умилостивението	180

ГЛАВА 24	
Без Хогатай.....	196
ГЛАВА 25	
Хронос и краят на благодатното време.....	203
ГЛАВА 26	
Очистване и довършване на духовния храм.....	216

ГЛАВА 1

По-добре внимавай

Радостното очакване на милиони деца по света, в нощта на 24-ти декември, наистина не може да бъде надценено. Искрящите коледни елхи гордо стоят по ъглите. Големи табели „Добре дошъл Дядо Коледа“ призовават тази мистериозна фигура от Северния полюс да дойде и да ги благослови с подаръци.

Всички тези невинни деца преминават през преживяване, подобно като това на апостол Йоан, в книгата Откровение. Невинната радост от коледното детство е сладка в устата, но за мнозина осъзнаването, че Дядо Коледа е пълна фантазия, е горчиво в корема.

Коледният обичай разкрива много за човечеството. Защо родителите се стремят да убедят децата си в нещо, което е невярно? Накратко, защо лъжат децата си, дори като знаят, че в крайна сметка те трябва да преминат през объркващото разочарование, че това е било напълно измислено.

Преживяването на Коледа в Австралия е още по-странно. Декември в Австралия е в средата на лятото, така че изображенията на елени, сняг и дебело облечен, едър и червен Дядо Коледа наистина са много странни. Често Колед-

ният ден може да достигне температури до над 35 градуса по Целзий, което сигурно би трябвало да стопи стремежите и на най-пламенния фен на Дядо Коледа, но не! Легендата продължава с всичките си аномалии, странности и разбира се щастливи подаръци и прекрасни сладки лакомства за консумация.

Дядо Коледа въплъщава много неща от човешката психология, които заслужават размисъл. Освен празника, който съдържа търговски и материални стремежи на продавачи и потребители, текстът на много известната песен за Дядо Коледа, говори за човешките възприятия, относно това как се разбира животът.

Дядо Коледа идва в града

По-добре внимавай
По-добре не плачи
По-добре не се цупи
Казвам ви защото
Дядо Коледа идва в града

Той прави списък,
Проверява го два пъти,
Ще разбере кой е палав или послушен
Дядо Коледа идва в града

Той те вижда, когато спиш
И знае кога си буден
Знае дали си бил лош или добър
Така че бъдете добри за Бога.

Даряващият подарък може и да наказва. Той всъщност води списък на всички неща, които правите. Очевидно има дарбата на вездесъщото присъствие и може да ви вижда, докато спите и когато сте будни. Проверява списъка поне два пъти, за да разбере дали сте били палави или послушни.

От най-ранните ни години ни учат, че сме наблюдавани внимателно и че всичко, което правим, се записва на Северния полюс. Целият контекст е страх, защото се казва „по-добре внимавай“! Наблюдават ви и има опасност да не получите приятен подарък, ако сте били палави. В някои версии получавате лош подарък, като въглища или по-лошо.

Вроденият парадокс в Дядо Коледа изглежда скрит за повечето. Този весел старец, носещ подаръци и играчки, всъщност провежда глобална операция за наблюдение и използва подаръците си по начин, който да промени поведението ви, за да ви направи по-добър човек; по-добър гражданин на държавата.

Парадоксът в Дядо Коледа може да е свързан с подобен парадокс, наблюдаван в християнството, от лорд Камес, шотландски юрист, историк и философ през 18-ти век.

“Християнската религия,” пише той, “е известна с духа на кротост, толерантност и братска любов; и все пак преследването никога не е вилняло толкова яростно в някоя друга религия”. Камес нарекъл този конфликт между християнския принцип и християнската практика “единствен по рода си феномен в човешката история”.¹

Разбира се, Камес не бил първият или последният, който е наблюдавал този парадокс. Как религията на Исус, която учи на любов, милосърдие и състрадание към всички, може да породи у много от нейните претенденти такова контролиращо и насилствено поведение?

Задълбавайки по-дълбоко в християнската история, ние откриваме в извисяващата се фигура на Августин една

1 <https://www.libertarianism.org/publications/essays/excursions/notes-persecution-toleration-history-christianity>

мисъл, която той използва, за да оправдае принципа на използването на сила.

Когато Августин (първият християнски богослов, развил систематична защита от преследване) е бил предизвикан от критиците да посочи дори един инцидент, при който Исус е използвал принуда вместо убеждаване, той извадил ас от ръкава си. Това била известната история (Деяния 9:1-18) за пътуването на Павел по пътя към Дамаск. Докато е на път да преследва християните, Павел (тогава известен като Савел) паднал на земята, като чул гласа на Исус и бил заслепен от ярка светлина. Това обръщане на Павел, според Августин, явно включвало принуда, тъй като Христос „използвал силата си, за да повали Павел“, а също го „поразил и с физическа слепота“ (увреждане, продължило три дни). Така Павел навлязъл „в евангелието под принудата на физическо наказание“ и по този начин аргументът на поддържащите толерантността, че Христос никога не е използвал физическа сила, бил решително опроверган - поне в умовете на Августин и много други по-късни християни, които повтарят неговия аргумент.²

**Христос ни учи, че
удивителната Божия
любов агапе, разкрита
в Христос, се превръща
в основата за вътреш-
ната принуда да обичаш
всички около себе си.**

Интерпретацията на тази история от Августин е любопитна в светлината на Исусовите думи да „не се противим на злото“, което означава, че не ни е позволено да принуждаваме другите да бъдат

2 Пак там

добри.³

Независимо от това, тръгвайки оттук, Августин е развил теорията за „справедливата война“, като основа за защита на мира и наказването на нечестията.⁴ За да се запази спокойствието, законността и реда, гражданите на всеки народ, действащ според тези принципи, изискват надзор и наказание, когато е нарушено общото благо. „... Има праведно преследване, което Църквата Христова осъществява срещу безбожните“. (Августин, Писмо до Бонифаций)⁵

Какъв бил историческия плод на Августиновата идея за праведно преследване? Той бил в развитието на неговите идеи в средновековната църква с всичките ѝ инквизиции, кръстоносни походи и клане на милиони предполагаеми еретици. Не любовта на Христос принуждавала тези християни, а по-скоро заплахата от съд и смърт. Правителствените ни системи са се променили, но доколко се е променила нашата основна теология и политика?

Исторически, в християнството, хора са се хващали за няколко споменавания на *хадес* и *шеол* (обикновено преведени като "гроб") в Библията, екстраполирайки ги, така че да представят един ужасно смущаващ сценарий на изтезания, които ще бъдат извършени над Божиите врагове, (които са наши врагове), в едно измислено от нас царство, наречено „ад“.

Променили ли са се нещата днес? Не, ние продължаваме да бъдем нагнетявани с идеи за съд и смърт, дори и фонтът на нашите фантазии да се е попроменил. Знаем, че това

3 <http://maranathamedia.com/book/view/resist-not-evil>

4 https://en.wikipedia.org/wiki/Just_war_theory

5 <https://egregores.blogspot.com/2010/10/augustine-in-defense-of-torturing.html>

е вярно, тъй като често сме склонни да си представяме как отмъщение сполетява враговете ни. Това е една от архетипните сюжетни линии, която се повтаря отново и отново в романи и филми. Обикновено е изобразена по един възможно най-бурен и кървав начин.

Апостол Павел представя пред нас една напълно вътрешна принуда (мотив), относно това, защо трябва да желаем да следваме Христос. Това не е външната принуда, застъпвана от Августин.

Защото Христовата любов ни принуждава, като разсъждаваме така, че ако един е умрял за всичките, тогава и всичките са умрели; (2 Коринтяни 5:14)

Учението на Христос ни учи, че удивителната Божия любов агапе, разкрита в Христос, се превръща в основата за вътрешната принуда да обичаш всички около себе си. Това преживяване не се поддържа естествено, както Павел обяснява в книгата Галатяни, относно детето, което е пазено от детеводител.

Това, което казвам, е, че докато наследникът е непълнолетен, той не се различава от роб, въпреки че притежава цялото имение. Наследникът е подчинен на настойници и попечители до определеното от баща му време. (Галатяни 4:1-2, Нов международен превод)

Необърнатата душа чувства, че е роб, контролиран от правила, наложени от пазителите, докато не стигне до зряла възраст. Случващата се промяна е от влизането на Христовия Дух в човека, за да му разкрие, какво всъщност представлява Отец.

Но когато определеното време беше напълно настъпило, Бог изпрати своя Син, роден от жена,

роден под закона, да изкупи онези, които бяха под закона, за да можем да получим осиновяване в синовност. Тъй като вие сте негови синове, **Бог изпрати Духа на своя Син в сърцата ни, Духът, който вика: "Авва, Отче". Значи ти вече не си роб, а Божие дете; и понеже си негово дете, Бог те е направил и наследник.** (Галатяни 4:4-7, Нов международен превод)

Без влизането на Христовия Дух в сърцето, Който вика „Авва Отче“, душата остава в робско състояние, управлявана от други. Заради чувството на несигурност, необърнатият към Христос човек чувства нужда да контролира другите и по този начин, в крайна сметка, той предизвиква техният контрол над себе си, защото това е обществото, което се развива от хора с такъв начин на мислене. Необърнатото сърце неволно се придвижва към тоталитарна форма на управление, дори докато протестира срещу нея. Без вътрешната принуда на Христовата любов, бездуховното „Божие царство“ неизбежно бива управлявано от ръководители, които трябва да нанасят наказание на човека, за да заменят липсата на вътрешно принуждение, вдъхновено от любовта.

Ето защо толкова много коментатори, които предупреждават за идващия Нов световен тоталитарен ред и му се противопоставят, всъщност подпомагат формирането на подобни видове правителства. Манията да се говори непрекъснато на хората за това повишава тяхното чувство за несигурност и параноя, което от своя страна ги подготвя за такъв преход в управлението.

Светът, в който живеем, е продукт на решенията, които човешкият род е взел, в отговор на нежната, саможертвена любов към Христос. Преди две хиляди години ние, като раса, сме видели представа за Бога, която би могла да пре-

образи изцяло възгледите ни за справедливост и основната ни мотивация за живот. Зарът е бил хвърлен в четвърти век след Христа, когато християнството придобива формата на универсална имперска църква, обединена с държавата. Тази система искала все по-голяма власт, за да регулира мислите и вярванията на своите субекти, независимо каква форма на управление е била необходима, защото това е, което човек иска да направи със силата, за да се чувства сигурен. В резултат на увеличението напредък в технологиите и образованието и социалното инженерство, ние живеем в най-усъвършенстваната среда за наблюдение и проследяване, която този свят някога е познавал.

От Августин до Аквински и до Дядо Коледа, който идва в града, необходимостта от списъци и страх от наказание, които управляват нашите общества е всеобщо укрепена. В тази книга ние предлагаме различна перспектива, но първо трябва да проследим развитието на разбиранията за божествения съд. Ако принуждаването на хората да станат християни чрез сила е било всадено в умовете ни като нещо желано от Бог, как това би повлияло на разбирането ни за Божия съд как то би придало различен цвят на страниците в Свещените писания?

ГЛАВА 2

Денят на съда

Имам ясен спомен от разговор с група християни, в северозападната част на САЩ. Докато им говорих за Божията любов и Неговата вечна милост по един начин, който не бяха обмисляли преди това, те бяха смаяни. След представянето, една млада дама ме попита: „Ако отнемете заплахата от наказание, какво ще накара грешника да се покае? Не е ли нужна заплахата от наказание, за да помогне на грешника да разбере, че е изгубен?“

Изпитах тъга, докато слушах как страховитите думи на Августин са повтаряни от този прекрасен и искрен млад човек. И все пак това е картината, която християнството рисува повече от 1500 години. Един от най-способните проповедници през 20-ти век, Били Грѐъм, го представя така пряко, както го е разбрал.

Бибlijата заявява, че Бог е Бог на съд, гняв и ярост. Отново и отново Исус предупреждавал за съд: „За всяка празна дума, която хората изговарят те ще отговарят в деня на съд“ (Матей 12:36).

„Човешкият Син ще изпрати ангелите Си, които ще съберат от царството Му всички съблазни и

онези, които вършат беззаконие; и ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби." (Матей 13:41-42)

Апостолите учили в Новия Завет, че съдът ще дойде. Апостол Павел казва: „Той е определил ден, в който ще съди праведно света чрез човека, когото е определил“ (Деяния 17:31).

Авторът на Книгата Евреи пише: „Определено е хората да умрат веднъж, а след това наставка съдът“ (Евреи 9:27).

Те „ще дават сметка на Този, който е готов да съди живите и мъртвите“, казва Петър в 1 Петрово 4:5.

Апостол Йоан изразява това така: „Земните царе, великите хора, богатите, водачите, могъщите хора, всеки роб и всеки свободен човек, се скриха в пещерите и в скалите на планините, и казаха на планините и скалите: Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на Този, Който седи на престола и от гнева на Агнето! Защото дойде великият ден на техния гняв и кой може да устои?“ (Откровение 6:15-17)

Стотици пасажии говорят за време на съд за всеки човек, който някога е живял - никой няма да избегне това. Ако извадите всички препратки към съда в Библията, от нея ще ви остане малко.

Бог е предложил Своята любов и милост и прошка на хората. Чрез кръста Бог казва на целия свят: "Обичам те." Когато обаче тази любов е умишлено отхвърлена, единствената алтернатива е съдът.⁶

6 <https://decisionmagazine.com/justice-of-god/>

Четейки пасажите от Библията, които пастор Греъм цитира, изглежда неизбежно, че Божият гняв ще нападне онези, които са били непослушни и подобно на веселия червен човек от Северния полюс, Богът на небето води подробна информация за вашите дейности, която Той ще използва срещу всички, които са направили нещо грешно. Ако не приемете дара на Неговия Син, тогава Той ще използва сила, за да прекрати живота ви заради упоритото ви нечестие.

Непонятно е как може да дръзнем да говорим за царство, където не е необходима сила за поддържане на законността и реда в обществото. Това изглежда разумно, както го обяснява и пастор Греъм:

Такъв бог обаче би създал страшен свят. Би бил хаотичен, безотговорен, самоунищожаваш се. Със сигурност би било невъзможно да се живее в такъв свят. За да има смисъл, животът трябва да се основава на закон и законодател.⁷

Как можете да създадете общество без заплахата от налагане на наказания при неизпълнение? Бог не заплашил ли Адам и Ева, че ако ядат от дървото за познаването на доброто и злото, ще умрат? Книгите на Мойсей са пълни с инструкции за това какви наказания трябва да се прилагат към злотворците в народа Израил. Изглежда напълно логично заплахата от наказание да бъде приложена към тези, които не се подчиняват.

Какво е наказанието, очакващо неспазващите правилата, което християните, обикновено показват? Католическият катехизис гласи:

Исус често говори за „Геена“ за „неугасимия огън“, запазен за онези, които до края на живота си

7 Пак там

отказват да повярват и да се обърнат; място където и душата, и тялото могат да бъдат загубени. Исус тържествено обявява, че "ще изпрати ангелите си и те ще се съберат ... всички злотворци и ще ги хвърлят в огнената пещ", и че Той ще произнесе осъжданието: "Махнете се от Мен, вие проклети, във вечния огън!" Учението на Църквата потвърждава съществуването на пъкъла и неговата вечност. Веднага след смъртта душите на тези, които умират в състояние на смъртен грях, слизат в ада, където търпят наказанията на пъкъла, "вечен огън". Главното наказание на ада е вечната раздяла с Бога, в Когото единствено човекът може да притежава живота и щастието, за които е създаден и за които копнее.⁸

Вечното страдание в пламъците на ада е най-доброто използване на външната принуда, за да накара хората да се подчиняват на закона и Божия ред. По своята същност заплахата от такива мъчения и наказания изисква наблюдение, разглеждане и преценка, дали човек е достоен за вечен живот с небесния Бог или е за вечно проклятие в пъкъла.

Нашите възприятия за това какъв е Бог ще се отразят в начина ни на живот. Ние копираме маниера на Бога, който си представяме.

Повечето хора са запознати с израза „маймуната вижда, маймуна прави“. Нашите възприятия за това какъв е Бог ще се отразят в начина ни на живот. Ние копираме маниера

на Бога, който си представяме. Дори онези, които са толкова вбесени от идеята за божество, което би измъчвало вечно грешниците, са оставени да заменят божественото царство с човешкото. Историята на човечеството, опетнена от тира-

⁸ https://en.wikipedia.org/wiki/Christian_views_on_Hell

нични възгледи за божеството, действия според същите деспотични модели, за което свидетел са събития като френската революция, чистките на Сталин, Културната революция на Мао, полетата за екзукиции на Пол Пот и други.

Живеейки в културна среда, наситена с идеи за наблюдение, изследване и съд, аз се научих да живея таен живот. За да отклоня всевиждащите очи на родители, учители и въобще на авторитета, инстинктивно прикривах нещата. Страхът от наказание, предизвикван чрез надзор, се превърна в намиране на начини той да бъде избегнат.

Страхът да не бъдем открити се проиграва днес чрез цифровото изтичане на данни, което разкрива вътрешните тайни, които притежаваме. Никой не е в безопасност щом веднъж се впусне в дигиталното разделение. Има странна ирония в хакването и излагането на информация от онлайн услуги за запознанства, които разкриват невероятните тайни на милиони хора.⁹

Много от нас са осъзнали, че приложенията за говорене с текст функциониращи на нашите телефони, улавят ключови фрази, които изведнъж се появяват в уеб рекламата или съдържанието по YouTube, във връзка с частните ни разговори. Нашето общество е изградено върху събирането на колкото се може повече информация, използвана за покупко-продажби, за преценяване качеството на граждани и работници или с цел наказване на тези от нас, които са извършили или биха извършили престъпления.

С такъв контекст, лесно е Библията да се прочита, с тази настройка на ума. Вземете например Данаил 7-ма глава.

Гледах, докато се положиха престоли и Старият по дни седна. Облеклото Му беше бяло като сняг и

9 https://en.wikipedia.org/wiki/Ashley_Madison_data_breach

косата на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън. Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него, хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. Съдът седна и се отвориха книги. (Данаил 7:9-10)

Представените тук картини описват гигантска сцена в съдебната зала, където се събират всички данни за наблюдение и всеки човек е изправен пред съответната награда или, по-вероятно, съответното си наказание. Това е сериозната страна на историята на Дядо Коледа. Вече не се занимаваме с леките стандарти, по които съдим децата; имаме работа с всемогъщия Бог, чиито стандарти са безкрайно високи. Данаил 7-ма глава ни представя видението за Бога, Който не се носи на теглени от северни елени шейни, идвайки от Северния полюс, а по-скоро от величествения Му престол избухва огън и Той е обграден с небесен антураж, готов да нанесе смърт на злотворците.

Може да се обърнем към Исус за утеха, но тогава прочитаме Неговите думи и се разтреперваме:

И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат хората, ще отговарят в съдния ден. Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си ще се осъдиш. (Матей 12:36-37)

Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води към погибел, и мнозина са онези, които минават през тях. Понеже тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират. (Матей 7:13-14)

Именно, в този ред на мисли, младият Мартин Лутер, от-

служвайки първата си религиозна служба, бил завладян от мисълта за Божието величие.

Помислих си: „С какъв език ще се обърна към такова величие, гледайки, как всички хора треперят в присъствието дори на земен принц? Кой съм аз да вдигна очи или ръце към божественото величие? Ангелите Го обкръжават. Земята трепери при кимването Му. И аз, нещастен, малък пигмей казвам: „Искам това, искам онова“? Защото съм прах и пепел и пълен с грях и говоря на живия, вечния и истинския Бог“.¹⁰

Именно, този вид страх води до мъки. В продължаващите мисли на Лутер виждаме естественото заключение.

Не можех да повярвам, че нещо, което мислех, правех или молах, удовлетворяваше Бог. Не обичах, не, мразех праведния Бог, Който наказва грешниците.

Уверено и със силно мърморене (може би дори богохулствено) се ядосах на Бога и казах: „Сякаш наистина не е достатъчно, че нещастните грешници, изгубени завинаги чрез първородния грях са смазани и от всяко бедствие чрез Десетте заповеди, та самият Бог добавя болка към болката в Евангелието, като ни заплашва със Своята правда и гняв!“¹¹

Това не е ли неизбежният резултат от наблюдаването на човека и проверяването дали прави нещо погрешно, за да бъде заплашен с наказание за провала си? Не показва ли целият процес, че такова божество очаква провал и по този начин всъщност, то улеснява процеса, водещ към неуспех?

10 Роланд Бейтън, *Тук стоя* (NAL, 1978)

11 Творби на Лутер, Том 34, стр. 336-338

Християнството разсъждава, че Божието правосъдие изисква наказание и в отговор Бог принася Своя Син като умиловителна жертва. За да задоволи гнева на един наскърбен Бог, чийто закон е нарушен, Бог предлага смъртното наказание да плати Неговия собствен Син. Това е представено като милост. Смъртта, която заслужаваме, се плаща от Божия Син.

Въпросът, който трябва да бъде зададен, е чия е идеята, че справедливостта изисква смъртта на престъпника?

ГЛАВА 3

Справедливост и съг

За студентите по история съревнованието между божественото право на царете и върховенството на закона, администрирано от избран парламент, изглежда представлява две различни понятия за управление. Може би беше повече от съвпадение, че в два филма, изобразяващи живота на Юлий Цезар и Оливър Кромуел, намираме един и същи актьор: Ричард Харис.¹² Оливър Кромуел ръководел парламента на Англия, за да екзекутира своя крал Чарлз I за предателство срещу народа. Юлий Цезар се надигнал срещу република Рим, за да установи началото на Римската империя. Лоялността на неговите войници и военните му победи били в основата на завзетата от него власт.

Независимо дали дадена нация се управлява от монархия или демокрация, има нещо с което всички са съгласни: използването на сила, като средство за овластяване на приетите закони.

В английския речник на Оксфорд, върховенството на

¹² [https://en.wikipedia.org/wiki/Cromwell_\(филм\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Cromwell_(филм)), [https://en.wikipedia.org/wiki/Julius_Caesar_\(мини_сериал\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Julius_Caesar_(мини_сериал))

закона е дефинирано така: "Авторитетът и влиянието на правото в обществото, особено когато се разглежда като ограничение върху индивидуалното и институционалното поведение; (оттук) и принципа, според който всички членове на обществото (включително тези в правителството) еднакво се считат за обект на публично оповестени правни кодекси и процеси."

Тази мозаечна картина изобразява жена, която държи както палмова клонка, за да връчва награди, така и меч, за да налага наказания на тези, които нарушават закона.

Теорията за Божественото право в управлението, която доминирала в обществото през Средновековието, оформяла възгледа му за монарха, като представител на Бога.

ЗАКОНЪТ: Тази мозайка в Конгресната библиотека на САЩ изобразява закона като жена с палмова клонка и меч, обкръжена от шест фигури, всяка от които символизира характеристики на закона. Отдясно са Измамата, Раздора и Насилието-результатите от беззаконието. Отляво са Трудолюбието, Мира и Истината-представящи какво се случва когато законът функционира добре.

Епископ Жак-Бени Босует (1627-1704), един от основните френски теоретици на божественото право, твърди, че личността и властта на краля са свещени; че властта му е моделирана според тази на бащата и е абсолютна, произлизайки от Бога; и че той е управляван от разума (т.е. от обичай или прецедент).¹³

Именно в този контекст, преводачите на Библията през Средновековието рамкират своето разбиране за справедливост.

Правда и съд са основата на престола Ти, милост и истина ходят пред лицето Ти. (Псалми 89:14)

Облаци и мрак са около Него, правда и правосъдие са основата на престола Му. Огън върви пред Него и изгаря противниците Му отвсякъде. Светкавиците Му осветляват света. Земята видя и потрепери. Планините се топят като восък от присъствието на ГОСПОДА, от присъствието на Господа на цялата земя. (Псалми 97:2-5)

Изглежда, че принципът на силата е в основата на Божието величие.

Защото вдигам ръката Си към небето и казвам: Жив съм Аз до века! Ако изостря блестящия Си меч и ръката Ми поеме съда, ще отмъстя на враговете Си и ще отплатя на онези, които Ме мразят. Ще напоя стрелите Си с кръв и мечът Ми ще поглъща плът, с кръвта на убитите и на пленените, от главите на вражеските князе. (Второзаконие 32:40-42)

Почти всеобщо се смята, че суверенитетът (върховен-

13 <https://www.britannica.com/topic/divine-right-of-kings>

ството) на Бога, а оттук и властта на всички обществени ръководители, които управляват сред хората, основават справедливостта върху силата да владеят меча (т.е. използват принудителна сила). Справедливостта се схваща като преценяване на действията като добри или лоши и съответно възнаграждаване на доброто и наказване на злото.

Следователно, заплахата със смъртно наказанието запазва живота, по един парадоксален начин. Разширявайки тази идея, ние прочитаме следната християнска мисъл:

Основано на Неговия праведен характер, Божието изискване за вечен живот никога не се е променяло. Бог не променя Своя стандарт за правда, понеже отказваме да го спазваме, както съдията не променя ограничението на скоростта, когато ни е съставен акт за превишена скорост. По-скоро грехът на Адам е добавил наказанието физическа и духовна смърт, заради неподчинение към изискването за съвършено послушание. Без изключение, прощката на греховете и вечният живот са невъзможни без съвършеното удовлетворяване на Божиата справедливост. **Бог не би бил Бог, ако компрометира справедливостта Си, за да спаси дори и една-единствена душа.**¹⁴

В основата на християнското богословие стои идеята, че смъртта, причинена от нарушителя на Божия закон, е Божията справедливост. Тази идея се основава на мисълта, че Божият престол е установяван чрез смъртна заплаха. Очевидно Неговият престол също е установяван чрез съденето и осъждането на онези, които нарушават Неговия закон.

И все пак в Псалм 89 четем, че милостта ходи пред ли-

14 <https://bible.org/article/god-s-perfect-and-unchanging-justice-ground-gospel>

цето на Бога. Как да впишем милостта в тази представа за справедливост, която изисква смъртта на престъпника? Нека помислим за значение на корена на английската дума милост (mercy).

Mercy (средноанглийски, от англо-френски merc-
ci, от средновековен латински merced-, merces, от латински, „платена цена, заплати“, от merc-, merxi „стока“) е доброжелателност, прошка и доброта в различен - етичен религиозен, социален и правен, контекст.¹⁵

Милостта е призовавана чрез изплатена цена или заплата. Така, в това определение, *милостта* може да се призовава, ако се посрещне дългът за справедливост. Справедливостта трябва да бъде задоволена, за да запази честта и почтеността си. Следователно, ако цената за дълга бъде платена, независимо кой я плаща, правосъдието запазва целостта си и тогава милостта може да бъде дадена. Това въвежда християнската теория за помирението, наречена `Наказателно заместване`.

Наказателното заместване (понякога, особено в по-старите писания, наричано съдебна теория) [1] [2] е теория за изкуплението в рамките на християнската теология, която твърди, че, по силата на избора Си да стане жертва, Христос е бил наказан (наказан) на мястото на грешниците (заместване), като по този начин удовлетворява исканията за справедливост, за да може Бог справедливо да прости греха.¹⁶

Значението на думата *милост* дава тази идея за запла-

15 <https://en.wikipedia.org/wiki/Mercy>

16 https://en.wikipedia.org/wiki/Penal_substitution

та или дълг, който се изплаща. В протестантската традиция този дълг може да бъде изплатен в наша полза, само чрез смъртта на Христос. В римската традиция човек може да добави заслуги, чрез добри дела, за да помогне за спасението на душата си.¹⁷

В заключение: наблюдаваме, че възприятията за правда и от Писанието, и от човечеството, като цяло, се базират на принципа, че наказанието или дори смъртта се изискват, за да се удовлетворят изискванията на закона.

За разлика от Дядо Коледа, който има списък или опис на това кой е добър или лош, Бог „не води досиета за грешки“.

Ако Той не води списък или опис, тогава целият набор от принципи, чрез които човечеството възприема и разбира справедливостта и съда, е неправилен.

Следователно тази система изисква надзор, преценка, осъждане и смърт. Тези неща са присъщи на тази концепция за справедливост. Въпросът, който трябва да се зададе е, може ли тази правосъдна система да създаде свободно от страх общество? Ако Бог по своята същност е архитект на смъртта

и е върховният суверен, който нанася смърт, тогава не е ли самият Той по Своята същност олицетворение на смъртта? Ако Бог следи всяко наше действие и го преценява спрямо Неговия божествен стандарт, за да види дали отговаряме на него, тогава как може някога да има място, където Неговите поданици да бъдат освободени от ужаса на смъртта? Бог е вечно свързан със съд, осъждане и смърт.

¹⁷ [https://en.wikipedia.org/wiki/Merit_\(Christianity\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Merit_(Christianity))

Именно на тази сцена искам да поставя пред вас три библейски пасажа като трамплин към останалата част от тази книга.

Защото Отец **не съди** никого, а е предал целия съд на Сина, (Йоан 5:22)

Вие съдите по плът; Аз [Исус] **не съдя** никого. (Йоан 8:15)

Любовта е търпелива, любовта е мила. Не завижда, не се хвали, не се гордее. Тя не опозорява другите, не търси за себе си, не се ядосва лесно, **не води досиета за грешки**. 1 Коринтяни 13:4-5 (Нов международен превод)

Тези три пасажа директно оспорват идеите за справедливост и преценка, основани на смъртна заплаха. Исус ни казва, че нито Неговият Отец, нито Самият Той съдят, осъждат или наказват някого.¹⁸ Великата глава за любовта в Библията ни казва, че любовта не води опис за погрешно поведение. Бог е любов и тази свършена Божия любов прогонва или премахва целия страх (I Йоан 4:8, 18). За разлика от Дядо Коледа, който има списък или опис на това кой е добър или лош, Бог „не води досиета за грешки“. Ако Той не води списък или опис, тогава целият набор от принципи, чрез които човечеството възприема и разбира справедливостта и съда, е неправилен. Както Исус ни казва: „Вие съдите по плът“. Библията ни казва:

Нека остави безбожният пътя си и човекът на греха — помислите си; нека се обърне към ГОСПОДА и Той ще се смили над него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро. Защото Моите по-

18 Гръцката дума тук за съд е *Крино* и в този случай тя означава решавам, изпитвам, осъждам, наказвам.

мисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли. (Исая 55:7-9)

Сигурни ли сме, че правилно разбираме справедливостта на Бога? Как можем да обясним тези текстове на Библията и да ги хармонизираме с много други, които изглежда казват обратното? Как любовта може да не води запис на греха, когато съдебната система, както сме я възприемали, изисква такъв процес? Тези идеи са противоречиви и нашата задача е да разрешим с молитва това противоречие, за да може истинската справедливост и милост на Бог да ни бъдат разкрити.

ГЛАВА 4

Произходът на Обричащия съг

Животът и думите на Исус ни разкриват славната светлина на това какво наистина представлява Бог Отец. Когато Исус казва, че нито Той, нито Отец Му съдят, поставят на изпит или осъждат някого, непосредственият въпрос, на който трябва да се обърне внимание, е: ако те не осъждат никого, тогава защо светът е пълен със съд и осъждане? Защо хората преценяват толкова много другите и откъде е започнало всичко това?

Когато Бог се приближил до Адам и Ева в Райската градина, след като те били яли от плода, те избягали и се скрили от Него поради страх. Страхували се от присъдата и потенциалното осъждане на Бог за действията, за които знаели, че не са добри. На въпроса какво е направил, Адам отговорил така:

Жената, която си поставил тук с мен - тя ми даде малко плод от дървото и аз го изядох. Битие 3:12
(Нов международен превод)

Адам преценил, че Бог е виновен за това, че е създал жена, която го изкушава да тръгне в грешна посока. Видно е, че Адам е възложил вината за действията си върху Бога.

Адам смятал, че Бог е дошъл да сложи край на живота му като наказание за извършеното от него дело. Не бил ли казал Бог, че в деня, когато ядат от плода, ще умрат?

Знаем, че Адам се е страхувал от смъртта поради следния текст:

И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола, и **да избави всички онези, които чрез страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство.** (Евреи 2:14-15)

Като хора ние естествено се страхуваме от смъртта. Това е част от нашето наследство от Адам. Адам смятал, че Бог иска да го убие заради неговия неуспех да следва инструкциите Му. Адам преценил, че Бог е отговорен за проблема и затова Го представил като достоен да плати смъртното наказание за допуснатата грешка. Той не казал това по един директен начин, но Библията ни казва какво се е случило от самото начало.

И ще му се поклонят всички земни жители, всеки, чието име не е записано в книгата на живота на **закланото Агне от основаването на света.** (Откровение 13:8)

Можем ли да сме сигурни, че Адам наистина е изпитвал такива чувства към Бог и Неговия Син?

Защото **мъдруването на плътта е вражда против Бога;** понеже се не покорява на Божия закон, нито пък може. (Римляни 8:7, Цариградски превод)

Когато Адам престъпил Божията заповед, той изпаднал в грях. Умът му влезнал във война с Бога. Той вече не желае да се подчинява на Божия закон. Умът му бил пълен с обвинения и осъждане към Бога. Това е така, защото той избрал Сатана за свой господар и затова започнал да мисли като Сатана. Какви били мислите на Сатана от самото начало? Чуйте какво казва Исус на еврейските водачи, които се опитвали да го убият:

Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. **Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината**, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща. (Йоан 8:44)

Сатана искал да убие Сина Божий от самото начало. Той пожелал да заеме мястото на Христос и да бъде равен с Бога.

**Именно чрез Адам
духът на съд и осъж-
дане дошъл на света.
Адам не помолил Бог да
му прости; не смятал,
че грехът му може да
бъде простен.**

Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който тъпчеше народите! А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се

изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север, **ще се изкача над висотата на облаците, ще бъде подобен на Всевишния!** (Исая 14:12-14)

В думите и действията на еврейските водачи виждаме проявата на духа на Сатана към Исус. В тяхната омраза и желание да убият Божия Син виждаме желанията на Сатана, който иска да убие Сина Божий от самото начало и да заеме

мястото Му на равен с Отец; Всевишният.

Именно от Сатана произхожда духа на обвинение и осъждане. Библията го нарича „обвинител на братята“.

И беше хвърлен големият змей, древната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него. И чух силен глас на небето, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се хвърли долу **обвинителят на нашите братя, който ги обвинява денем и нощем пред нашия Бог.** (Откровение 12:9-10)

Духът на обвинителя влязъл в сърцето на Адам и той съдел, обвинявал и осъждал Божия Син за това, че е създал Ева като негов изкушител. Именно чрез Адам духът на съд и осъждане дошъл на света. Адам не помолил Бог да му прости; не смятал, че грехът му може да бъде простен. За разлика от Ной, до онзи момент Адам не намерил благоволение в очите на Бога (Бит. 6:8). Адам бил пълен с обвинение и неверие (духът на Сатана), а не с покаяние и вяра (духът на Христос). Апостол Павел изразява тази дълбока истина в този стих:

И дарбата не е както съдбата чрез едного що е съгрешил; защото **съдбата бе от едного за осъждане**, а дарбата от много прегрешения за оправдание. (Римляни 5:16 , Цариградски превод)

Трябва внимателно да разгледаме този стих, защото мнозина виждат в този стих как Бог осъжда Адам. Ето един известен коментар:

Съдът (бел. прев. съдбата) - присъдата; обявеното наказание. Думата правилно изразява присъ-

дата, която се произнася от съдия. Тук това означава присъдата, която Бог произнесъл като съдия над Адам за едно престъпление, въвело в разруха него и потомството му, Битие 2:17; Битие 3:17-19. Коментар на Албърт Барнс

Появяват се няколко версии на Библията в подкрепа на идеята, че Бог осъжда Адам.

И дарбата не е такава, каквато това, което дойде чрез този, който съгреша. **Защото присъдата, произтичаща от едно престъпление, доведе до осъждане**, но безплатният дар, произтичащ от много престъпления, доведе до оправдание. Римляни 5:16 (Нова версия на крал Яков)

Нито Божият дар може да се сравни с резултата от греха на един човек: **Съдът последва един грях и донесе осъждане**, но дарбата последва много грехове и донесе оправдание. Римляни 5:16 (Нов международен превод)

Тези преводи показват, че прегрешението на Адам му донесло осъждането на Бога. И все пак ние помним как Исус казва, че Отец не осъжда никого в Йоан 5:22, така че това не може да бъде истина. Обмислете буквалния превод на Йънг:

и не както чрез този, който е направил греха, е безплатният дар, тъй като **съдът наистина е от един към осъждане**, но дарбата е от много престъпления към декларация за „Праведник“, Римляни 5:16 (БПЙ)

От този превод забелязваме, че съдът е от осъждането на един. Гръцката дума тук в превод е *ек*, което означава:

Основен предлог, обозначаващ произхода (точ-

ката, от която протича движението или действието), от, навън. Конкорданс на Стронг

Това показва, че решението за осъждане е излязло от един, и този един е Адам. Адам е началната точка на човешкото съдене и осъждане. Христос е противоположен на това, защото предлага безплатния дар на Своята правда в замяна на много престъпления. Христос е обратното на Адам. Христос дава даром благодат и правда, докато Адам дава съд и осъждане. По-голямата част от християнския свят напълно е пропуснала значението на този стих.

По-рано в глава 5-та на Римляни виждаме същия проблем, възникващ по отношение на това кой прави осъждането.

Но **Бог доказва Своята любов към нас** в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас. Затова много повече сега, като сме оправдани чрез Неговата кръв, **ще се спасим от гняв чрез Него**. (Римляни 5:8-9)

От чий гняв се спасяваме? Нека разгледаме няколко версии:

Много повече тогава, вече оправдани от кръвта Му, ние ще бъдем спасени от **Божия** гняв чрез Него. Римляни 5:9 (Нова Американска Стандартна Библия, НАСБ)

Тъй като сега сме оправдани чрез кръвта му, колко повече ще се спасим от **Божия гняв** чрез него! Римляни 5:9 (Нова Международна Версия, НМВ).

Думата „Божия“ е добавена от преводача в НАСБ и той признава това чрез наклонения шрифт, но в НМВ и други

преводи това е просто изразено като Божия гняв. В гръцкия текст изобщо не се съдържа думата *Бог*. Ако в стих 9-ти се има предвид Божия гняв, тогава това обръква значението на стих 8-ми, където Бог демонстрира Своята любов към нас. Можете ли да демонстрирате любов и гняв към някого едновременно? Можете ли да желаете едновременно да спасите и да убиете някого?

Новата версия на крал Яков заедно с класическата Версия на крал Яков предоставят правилен превод на това. Тези версии просто казват, че ще бъдем спасени от гняв. От чий гняв сме спасени? Стих 10-ти ни казва, че ние сме били враговете на Бога. Гореспоменатият Римляни 5:16, който е 7 стиха по-надолу, ни казва, че осъждането е дошло от Адам. Следователно ние се спасяваме чрез Христос от осъждането, което сме наследили от Адам.

В този контекст текстът в Римляни 8:1 има много повече смисъл.

И така, сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Исус. (Римляни 8:1)

Не може да има осъждане, когато сте изпълнени с Христовия Дух, защото Христос не осъжда. Когато имате Неговия Дух, тогава няма да осъждате. Това ни учи Исус.

Не съдете, за да не бъдете съдени. Матей 7:1

Повечето хора вярват, че причината да не сме осъдени, когато сме в Христос, е защото Исус ни предпазва от осъждането на Бога. Това е ужасна мисъл по отношение на това какъв е Бог и тя е невярна, защото Исус ни казва, че Отец не съди и не осъжда никого.

Когато сме в Христос, духът на осъждане ни напуска и е заменен от Духа на Отца и Неговия Син; Дух, който не осъжда.

ъжда другите и затова ние също преставаме да осъждаме другите.

Можете ли да видите, че именно Адам съди и осъжда Божия Син от самото начало? Понеже осъждането предшества убийството, Агнецът е убит от основаването на света.

Когато си представяме как Римляни 5:16 казва, че Бог съди и осъжда Адам, ние показваме, че мислим точно както Адам; представяме си Бога като този, който осъжда, а в действителност ние сме тези, които го правим. Ние проектираме своето мислене върху Бога и си представяме, че Той е като нас.

Ти направи това, а Аз премълчах, и ти помисли,
че Аз съм съвсем като теб. ... (Псалми 50:21)

ГЛАВА 5

Възприятие, проекция и реалност

След като въведох в търсачката текста: „Ти не си човекът, за който те мислех“, намерих разни коментари. Прочетох редица истории на хора, изразяващи гнева, скръбта и разочарованието си от осъзнаването, че човека, с когото са били във връзка, всъщност не е бил такъв за какъвто се е представял. Възприятието и реалността са се оказали напълно различни.

Съчетаването на събитията, довели двама души до влюбване, често се тълкува напълно различно от двете страни. Усмивките, подаръците и докосването, обикновено, се разбират от жената, като показател, че мъжът, от когото се интересува, действително се грижи за нея. За съжаление, често за мъжа тези събития са неща, които той е готов да направи, за да получи това, което иска. Разбира се обратният вариант също е възможен. Съществува потенциал за манипулация при всички отношения в нашия свят.

Това се случва често, когато се приближавате бързо до някой, преди да имате време да различите характера му.

Докато четях, попаднах на една различна история, която говори за някои от предизвикателствата, пред които е изправен нашият небесен Баща, в отношението Му с човешкия род:

На полицая, който ме закара в болницата

Ужасях се, че ще ми крещите, ще ме унижавате, ще ми казвате колко егоистично и малодушно е да се опитвам да се самоубия. Вместо това вие ме оставихте да седя на предната седалка, докато шофирахте, и ме попитахте дали ми харесва музиката, която пускаха по радиото. Престорихте се, че не ме виждате как плача.

Когато полицаят се приближил до тази дама, тя си представила, че той ще я осъжда и има намерение да я накаже за действията ѝ. В тази история тя се отказала от първоначалното си възприятие за полицая и започнала да тълкува действията му като грижовни и мили.

Тази история можеше да има различен завършек. Ако полицаят беше поискал от нея да влезе в колата, тя можеше да си представи, че той иска да я накаже и изобличи за това, което е направила. Би могла да изкрещи на полицая и да му каже да я остави на мира. Всичките ѝ действия щяха да се основават на това как тя гледа на полицаите и нейното възприятие би имало

Адам не изчакал да говори с Бог, за да Го помоли за насоки какво трябва да прави. Той взел нещата в свои ръце и преценил ситуацията.

голямо влияние върху това, което всъщност се случва.

Ами ако тази дама се прибере вкъщи и разкаже на дъщеря си за този „ужасен полицаи“, който

се е опитал да ѝ навреди и по този начин предаде на дъщеря си една представа за това каква е полицията? Възприятието става наследствено и се предава на следващото поколение и погрешното схващане се продължава.

Когато Адам ял от плода на дървото, той направил това с погрешната представа, че Бог ще убие жена му заради нейното престъпление. Той възприел думите на Бога - ако ядете от *дървото за познаване на доброто и злото*, ще умрете – като означаващи, че Бог щял да ги убие (Бит. 2:17).

Действителното значение на еврейските думи е: *умирайки, вие ще умрете*. Когато Ева цитирала Божиите думи на змията, тя леко променила значението, за да каже, че ако ядат от плода, *трябва да умрат* (Бит. 3:3). Именно това възприятие довело Адам до извода, че Божията справедливост изисква смъртта на неговата съпруга. С пълно обезсърчение Адам решил да сподели последствията, пред които смятал, че Ева трябва да се изправи.

Макар че Адам не настроил ума си в директно предизвикателство срещу Бога, решението му да яде от плода било базирано на грешна представа за Божия характер. Той не разбирал напълно значението на своите действия и как това щяло да промени характера му. Адам не изчакал да говори с Бог, за да Го помоли за насоки какво трябва да прави. След като ял от плода, духът на Сатана завладял сърцето му. Вземайки нещата в свои ръце, той преценил, че Бог ги осъжда, докато в действителност, Адам сега осъждал Бога. Адам проектирал върху Бога това, което самият той възприемал. Но неговото възприятие не било реалност.

Адам си представял, че Бог е Същество, което съди, осъжда и наказва. Той възприел нещата така, защото, самият той бил направил това в ума си спрямо Бога.

1. Осъдил Бога като нечестен;
2. Осъдил Го като достоен за смърт.

Да си представя тези неща за Бога, просто означавало, че когато видял Бог, това, което той искал да направи на Бог, сега си представил, че Бог ще го направи на него. Това ни води до важен принцип:

Фалшивите възприятия на значими хора в живота ни действат като огледало, когато попаднем в тяхното присъствие и взаимодействие с тях.

Погрешното схващане на Адам за Божия характер породило бунт в съзнанието на Адам, който прораснал в незабележимо желание да убие Божия Син. Затова, когато Божият Син дошъл при Адам в градината, Адам се уплашил от това, което възнамерявал да направи на Божия Син. Адам мразел и осъждал Божия Син за ситуацията, в която се намирал и искал Христос мъртъв. Затова Адам се страхувал, че Божият Син го мрази, осъжда и го иска мъртъв. Жизненоважно е да се осъзнае тази мисъл, ако искаме да разберем значението и необходимостта от съда.

Този принцип виждаме при Каин. След като Каин убил брат си, той се опасявал, че другите ще пожелаят да го убият.

Ето, гониш ме днес от лицето на земята, и ще се скрия от лицето Ти и ще бъда бежанец и скитник на земята; и **всеки, който ме намери, ще ме убие.**
(Битие 4:14)

В света на психологията този процес се нарича психологическа проекция:

Психологическата проекция е защитен механизъм, при който човешкото его се защитава от несъз-

нателни импулси или качества (както положителни, така и отрицателни), като отрича съществуването им в себе си, докато ги приписва на другите.¹⁹

Когато Божият Син се приближава към Адам в градината и сърцето на Адам е изпълнено със съдене, осъждане и смърт срещу Него, в самозащита Адам проектира своето мислене върху Божия Син и следователно върху самия Бог. Адам не осъзнавал импулсите, които били в него. Той отричал съществуването им в себе си и ги приписвал на Божия Син.

Как можело да се достигне до Адам? Как може да бъде накаран да разбере естествените си чувства към Божия Син, разширяващи се до Неговия Баща?

Адам, човешкият първоизточник на осъждането на другите, предал това на децата си, а те го предали на децата си, и така осъдителният съд се практикува от всички хора, защото всички са съгрешили в тази точка. Това осъждане води до всякакъв вид зло, което съществува в света.

Какъв процес би бил необходим, за да се разкрие на Адам истинското му състояние, като в същото време се разкрие пред него милостта и прошката на Бог, Който бил напълно готов да му прости, без пари и без цена (Исая 55:1)? Как може да се излекува дълбоко вкорененото погрешно схващане за Бог?

19 https://en.wikipedia.org/wiki/Psychological_projection

ГЛАВА 6

Проклета е земята поради теб

Държали ли сте в ръката си различни видове семена? Бихте ли могли да кажете какво ще произведе всяко семе? Необходимо ви е опитно око, за да може да идентифицирате какво точно ще произведе конкретното семе. Ако нямате предварително познание за това какво представлява семето, трябва да го засадите, да го поливате и да го наблюдавате как расте, за да научите какво има в семето. Когато се появи цвят или плод, тогава можем да изпитаме неговия плод, да вкусим ефекта му и да знаем дали е добър или лош (Мат. 7:16-20).

Злото семе, което било в Адам, трябвало да расте, да вкуси духовния му плод, за да различи идентичността (характера) на семето и да знае дали е добро или зло.

А на човека каза: Понеже си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти заповядах, като казах: Да не ядеш от него! — **проклета да бъде земята поради теб**; със скръб ще се прехранваш от нея през всичките дни на живота си; тръни и бодили ще ти ражда, и ще ядеш полската трева. С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се

върнеш в земята, защото от нея си взет; понеже си пръст, и в пръстта ще се върнеш. (Битие 3:17-19)

Проклятието, което дошло върху земята, не идвало от Бога; проклятието съществувало в сърцето на Адам и влязло в земята чрез ролята му на глава, която властва над земята. Но Адам не знаел, че сърцето му е пълно с проклятия.

Когато Сатана спорел с Бога за характера на Йов, той се чувствал сигурен, че може да предизвика изричане на проклятие от Йов. Това са думите на Сатана към Бога:

Не си ли оградил и него (Йов), и дома му, и всичко, което има? Благословил си делото на ръцете му и имотът му се шири по земята. Но прости сега ръката Си и се докосни до всичко, което има — дали няма да Те похули в лице! (Йов 1:10-11)

Бог благословил Йов много. Сатана се надявал, че ако бъде позволено да се стовари бедствие върху Йов, той ще може да накара Йов да прояви проклятието, наследено от Адам. След като Йов изгубил всичко, включително и децата си, проклятието излязло от устата на Йововата съпруга:

Тогава жена му му каза: Още ли държиш здраво непорочността си? Похули Бога и умри! (Йов 2:9)

Говорейки за човешкото състояние, Павел говори ясно по този въпрос:

Както е писано: „Няма праведен нито един, няма никой разумен, няма кой да търси Бога. Всички се отклониха, заедно станаха негодни, няма кой да върши добро, няма нито един.“ „Гроб отворен е гърлото им, с езиците си мамят.“ „Аспидова отрова има под устните им.“ **„Техните уста са пълни с проклятие и горчивина.“** (Римляни 3:10-14)

Бог знаел, че проклятието и горчивината в сърцето на Адам ще се проявят в семената, които засажда; независимо дали това били семената на думите му, на спермата му или семената на ботаническият свят. Всичко това би проявило проклятието в сърцето му към Бога. Бог с любов осигурил на Адам време, за да види ефектите от семето, което било в него. За да се осигури такава възможност на Адам, Божият Дух трябвало да живее с него и да търпи ежедневните му проклетия и огорчение, за да го поддържа достатъчно жив, за да разбере семето вътре в себе си.

Адам посадил семе в жена си, която била направена от реброто му, а той самият бил направен от пръста на земята. От тази „майка земя“ излязъл Каин, по образа на баща си Адам и майка си Ева. Когато Адам се защитил, като казал на Бога, че жената, която Той бил създал, причинява проблема, Адам прокълел небето и земята. Земята, от която е направена Ева, е прокълната от Адам. Земната жена щяла да отгледа семето на Адам и резултатите щели да бъдат видими.

Докато Адам гледал към окървавеното тяло на сина си Авел, с ужас станал свидетел на плода на проклятието, което било в него. В Каин израствало семето на баща му, който е съдил и осъждал Бога и проявил това семе като съдел, осъдил и убил брат си Авел. Сега Адам вкусил плодовете на засаденото от него семе.

Успял ли Адам да види в това действие увеличеният плод на собственото си зло семе или щял да продължи да оставя това зло да расте, като съди и осъжда Каин за неговото беззаконие?

Всяко живо същество в градината живеело под проклятието на Адам. Нямало място, където гласът му да не се чува в градината. Вестта им е излязла по цялата земя и думите им — до краищата на вселената; (срв. Псалм 19:3, 4). Под въз-

действието на Адамовия глас, пренесените от него звукови вълни, се разбивали в деликатното творение, създадено, за да възприема гласа на благословието.

Ето, аз получих заповед да благославям и Той като благослови, аз не мога да го отменя. (Числа 23:20)

Много преди Каин да осъди и убие Авел, Бог разкрил на Адам още едно отражение на проклятието, което било в него. В символа на проклинането на смокинята Исус учел учениците Си за самоопределеното проклятие, което било надвиснало над еврейската нация, което щяло да доведе до тяхното унищожение, освен ако не се покаят. Подобно както Христос е използвал проклинането на смокинята, за да представи нагледен урок, така и Бог използвал символа на закланото агне, за да разкрие самоопределеното проклятие, което тегнело над Адам, което би причинило неговото унищожение, освен ако не се покае.

И ГОСПОД Бог направи кожени дрехи на Адам и на жена му и ги облече. (Битие 3:21)

Тези кожи, дадени на Адам и Ева, се появили за сметка на живота на невинно животно. Малко след това събитие научаваме, че Авел донесъл от агнетата на стадото си, за да принесе на Господа като жертва. Авел научил за жертването на агнето от баща си. Бог показал на Адам какво прави със Сина Му, учейки го да убива агнето.

Жертва и принос Ти не си пожелал; отворил си уши в мен; всеизгаряне и принос за грях не си поискал. (Псалми 40:6)

Защото не говорих на бащите ви и не им заповядах за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох от египетската земя; а това слово им заповя-

дах и казах: Слушайте гласа Ми и Аз ще ви бъда Бог, и вие ще Ми бъдете народ; и ходете по всичките пътища, които ви заповядвам, за да ви бъде добре. (Еремия 7:22-23)

Бог не изисквал това приношение, за да Му бъде угодно; в милостта Си към Адам, Той му показал какво има в сърцето му. Това дало възможност на Адам да се покае. В убитото агне Адам можел да види плода на осъдителната си присъда – тя водела до смърт и, което е по-лошо - до смъртта на Невинния.

Семето, което било в сърцето на Адам, се проявило в смъртта на агнето. В смъртта на агнето бил изявен скрития мотив на Адам да съди, осъжда и убива Божия Син.

ГЛАВА 7

Ето Човекът

Когато окървавеното тяло на Божия Син се появило пред хората, след като Той бил бит, подиграван и насилван, Пилат призовал не само събралите се в Ерусалим този ден, но и цялото човечество, казвайки: „ето човекът“ (Йоан 19:5).

Докато гледаме как скъпоценния Божи Син, стои благородно пред обвинителите Му, докато те крещят, искайки смъртта Му, ние научаваме истинската природа на нашата плът. В Христос Исус, Неговото изпитание, Неговото осъждане и Неговата смърт виждаме злото семе, което Сатана посадил в Адам.

Христос, като Син на Адам, роден от жена (Гал.4:4), направена от земята, бил прокълнат заради нас, за да разберем истинската природа на злото в нас. С това знание Бог желае да ни доведе до покаяние за греховете и недоверието ни към Него, за да може да повярваме, че Той има добри намерения към нас. Така ние бихме знаели за какво да се молим и бихме вярвали, че Неговата милост винаги ще бъде дадена на онези, които я искат от Него.

Бог беше в Христос, примирявайки света със Себе Си (2 Кор. 5:19). Точно както Бог позволил на Адам да убие невин-

ното агне, като предупреждение за това, което се намира в човека, така Той ни е дал и Сина Си, за да познаем истинското си състояние и да се покаем за него.

Докато хората идват на Кръста в падналото си състояние, те виждат със задоволство това, което възприемат през тъмнината, като божествена справедливост и осъждане за своя грях.

ГОСПОД царува! Нека се радва земята, нека се веселят множеството острови! Облаци и мрак са около Него, правда и правосъдие са основата на престола Му. Огън върви пред Него и изгаря противниците Му отвсякъде. (Псалми 97:1-3)

Христос ни изкупи от проклятието на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: „Проклет всеки, който виси на дърво“; (Галатяни 3:13)

Божият законът е извор на живот за мъдрия (Пр. 13:14), но същият този закон носи проклятие за онези, които са пълни с проклятие и горчивина.

Така че законът е свят и заповедта — свята, справедлива и добра. Тогава това ли, което е добро, стана смърт за мен? Да не бъде! Но грехът, за да се показва, че е грях, ми причини смърт чрез това добро нещо, така че чрез заповедта грехът да стане много по-греховен. (Римляни 7:12-13)

Точно Адам бил този, който приел закона на греха и смъртта, който изисква осъждане и смърт за престъплението. Адам в своята самозаблуда проектирал този закон върху Бога и вярвал, че това е законът на Бога.

Може ли да има нещо общо с Теб престолът на беззаконието, което замисля зло чрез закона? (Псал-

ми 94:20)

Естественият човек чете всичко през осъдителния и смъртоносен обектив на Адам. Затова на Христовия кръст се гледа като на Божие осъждане и искане смъртта да бъде наложена върху Неговия Син, като заместител на нашето престъпление. Бог бил готов да ни посрещне, там където е мястото на нашето разбиране, за да ни убеди в Своята вечна милост и прошка, с надеждата да излезем от този мрак и да видим, че Той не е Този, който ни осъжда, а по-скоро ние съдим и осъждаме себе си като достойни за смърт, заради нашите грехове. Това е видно от реалността на нашето осъждане и желанието ни да бъдат наказани другите.

В съденето, осъждането и смъртта на Исус научаваме истинската природа на нашата плът и проклятието, което естествено се намира в земната ни рамка. Ето как хората решават проблемите си - чрез изпитване, осъждане и наказание.

Ако човечеството наистина било научило урока на кръста, който изявява истинската ни човешка поквара, ние бихме могли да преживеем съвсем друга история през последните 2000 години. Вместо това, семето на истината, което Христос проявява преди 2000 години, било предопределено отново да се изправи пред съд, осъждане и смърт, като част от окончателното отхвърляне на Божия Син, в Неговия народ и в Неговата вест, от огромното мнозинство на човечеството.

Ще проследим някои от измеренията на този процес на осъждане, как ние възприемаме това като Божие осъждане над нас, когато в действителност това е нашето осъждане на другите, проектирано върху Бога.

Точно както Бог предал Своя Син, за да ни покаже в ис-

торията на Кръста какви сме, така Бог също е готов да се откаже от Своята репутация, бивайки виждан по погрешен начин като осъждащ съдия, надявайки се да видим себе си в този процес и да се покаем за неверните ни мисли за Него.

ГЛАВА 8

Съгене на Отец

Каза още: Един човек имаше двама сина. И по-младият от тях каза на баща си: Тате, дай ми дела, който ми се пада от имота. И той им раздели състоянието. И не след много дни по-младият син си събра всичко и отиде в далечна страна, и там пропиля имота си с разпуснатия си живот. (Лука 15:11-13)

Това, което се случило с бащата в притчата за блудния син, е преживяване на много родители. Чрез взаимодействия с връстниците си, децата започват да виждат родителите си през различен обектив. Желанието да спасим децата си от много опасности се тълкува като потискащо ограничение и контрол. Вярно е, че много родители упражняват прекомерен контрол върху децата си, но това не било така в историята, която Исус разказал.

Синът, който искал наследството си предварително и жelaел да напусне присъствието на баща си, разкрива неговата преценка (съденето) спрямо баща му. Заявката за наследство гласи: „Нямам търпение да умреш; дай ми това, което е мое сега“.

В историята бащата не отмъщава на сина си и не го ос-

ъжда. В нея се казва, че той разделя *състоянието* на двамата си сина. Думата на гръцки е *биос* и тя означава живот. Сърцето на бащата щяло да бъде разбито от тъжния факт, че по-малкият му син иска да го напусне. Бащата много обичал децата си и съзнанието, че синът му иска да напусне дома му причинило страшна болка, особено, знаейки, че синът му все още е незрял и щял да страда много, когато е сам. С огромна цена за себе си, бащата дал на сина си това, което той искал.

Синът не изразил никакви благодарности за този подарък и по този начин не оценил това, което му е дадено. Затова той харчел парите по един безсмислен начин, тъй като не оценявал стойността им. Сърцето на бащата било смазано поради това, че той дал този подарък на сина си, но въпреки това синът изобщо не го оценил.

След известно време синът пропилял даденото му наследство и започнал да търпи последствията от лошите си решения. Когато нещата станали наистина лоши, той започнал да мисли за дома.

А като дойде на себе си, каза: Колко наемници на баща ми имат хляб и в излишък, а пък аз умирам от глад! Ще стана да отида при баща си и ще му кажа: Тате, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си. (Лука 15:17-19)

Ние добиваме представа за мисленето на сина. Той не вярвал, че може да подходи към баща си в качеството си на син. Смятал, че към него трябва да се отнасят като към слуга или роб. Когато синът живеел у дома и работел за бащата, той преценял (съдел) баща си и го виждал като господар на роби. Чувствал, че баща му се стреми да го контролира и да ограничава свободата му. Затова искал да го напусне.

Когато синът се върнал у дома, той проявил своето мислене към баща си. В ума му не съществувала идеята за прошка. Той си представял само наказание за греха си. Той е този, който отсъдил и този път съдът бил против самия него. Той приема, че не може да живее без баща си, но вярва, че сега трябва да бъде наказан съразмерно с лошите си дела. Макар че обстоятелствата са се променили, неговата представа за баща му си останала каквато била и преди. Спрямо себе си той все още гледал на баща си като господар на роби.

И стана и отиде при баща си. А когато беше още далеч, баща му го видя, смили се и като се затича, се хвърли на врата му и го целуваше. (Лука 15:20)

Преценката (съда) на сина за баща му била напълно невярна. Бащата всеки ден бдял и се молел за сина си. Копнеел да се върне. Той не осъдил сина си за това, което бил направил. Свободно му простил заради дълбоката си любов към любимото си дете.

Можете ли да видите как възрастният мъж тича към сина си със сълзи от радост, стичащи се по лицето му? Прегръща и целува любимия си син. Без гняв, без съд и без осъждане; само любов. Как синът гледа на тези действия на бащата?

А синът му каза: Тате, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син. (Лука 15:21)

Ако си позволи напълно да се настани в обятията на баща си и да приеме прошката му, той ще се сломи и ще плаче като бащата и ще започне да признава голямата болка, която му е причинил. Гордостта му все още не му позволява да приеме постъпките на бащата. Вместо това той изнася речта, която предварително е репетирал. Желаете да

влезе в отношенията, които съществуват между господар и слуга. Той желае да умилостиви баща си, като отработи големия дълг, който му дължи и да живее като роб. В този момент той не приема прощаващата любов на бащата.

Но бащата каза на слугите си: Бързо изнесете най-хубавата премяна и го облечете, сложете пръстен на ръката му и сандали на краката му; и докарайте угоеното теле и го заколете и нека ядем и се веселим, защото този мой син беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери. И започнаха да се веселят. (Лука 15:22-24)

Бащата продължава да излива върху сина си любовта и обичта си, докато синът продължава да се отнася към бащата така, както би се отнасял към себе си, ако беше на мястото на бащата. Собствената му съдебна система сега се свежда до него и той все още не е в състояние да възприеме прощаващата любов на баща си.

Ще приемете ли любящите действия на бащата към вас или ще останете тайно роб в сърцето си? Нашият небесен Баща никога не ви е съдил.

Тук приключва историята на по-малкия син. Виждаме го да седи на масата на баща си, облечен в красива дреха по време на голямо тържество. Окончателното решение на сина е оставено на вас читателите.

Ще приемете ли любящите действия на бащата към вас или ще останете тайно роб в сърцето си? Нашият небесен Баща никога не ви е съдил. Той ви е дал Своя живот, с който можете да правите както желаете. Никога не ви е осъждал за това. Смятате ли го за господар на роби? Чувствате ли Неговата топла прегръдка, когато се връщате към Него, признавайки, че не можете да живеете без Него? Ще

приемете ли вашата синовност или дъщерственост?

Казвам още: дотогава, докогато наследникът е малолетен, той не се различава в нищо от роб, макар и да е господар на всичко, а е под настойници и управители до назначения от бащата срок. Така и ние, когато бяхме малолетни, бяхме поробени под първоначалните неща на света; но когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи онези, които бяха под закона, за да получим осиновението. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче! Затова не си вече роб, а син; и ако си син, то си Божи наследник чрез Христос. (Галатяни 4:1-7)

Изглежда, че по-големият син има същите проблеми с преценката (съда), като по-малкия. Забележете как една и съща правосъдна система действа и в ума на по-големия син, но тя се проявява по различен начин, поради различното положение, което има във връзка с баща си.

А по-старият му син беше на нивата; и като си идваше и се приближи до къщата, чу песни и игри. И повика един от слугите и попита какво е това. А той му каза: Брат ти си дойде; и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав. И той се разсърди и не искаше да влезе; а баща му излезе и започна да го моли. А той в отговор каза на баща си: Ето, толкова години ти работя и никога не съм престъпил някоя твоя заповед, но на мен не си дал дори едно яре някога, за да се повеселя с приятелите си; а щом си дойде този твой син, който изпояде имота ти с блудниците, за него ти закла угоеното теле. А той му каза: Синко, ти си винаги с мен и всичко мое е твое. Но подобаваше да се развеселим и да се зарадваме;

защото този твой брат беше мъртъв и оживя, и изгубен беше и се намери. (Лука 15:25-32)

По-големият син също преценил (осъдил) бащата, като груб и несправедлив. Той служил на баща си като роб, а не като син. Когато бащата проявил любовта си към по-малкия си син, по-големият го преценил като разточителен и неразумен. По-големият син представлява голяма част от християнската църква, която служи на Бога като роб, надявайки се да спечели награда за своите усилия. Те презират онези, които отиват в света и съсипват живота си с блудници и нечестие. Те намират утеха в осъждането на онези по света; поставят в контраст добрия си живот с този на хората отвън и не биха ги прегърнали с любов, прощавайки им за светския им живот. Кой бил по-изгубен; по-малкият или по-големият син? По-малкият син знаел, че е изгубен, но по-големият син не.

И в двата случая синовете преценявали (съдели) бащата като господар на роби. И в двата случая синовете не виждали място за милост. Бащата апелирал и към двамата синове да приемат любовта му и да се задоволят с тази любов. И двамата синове се нуждаели от истинско откровение за характера на Бащата, за да променят своите съдийски и осъдителни нагласи, получени от Адам.

ГЛАВА 9

Разкриване на Отец

Както казахме по-рано, Римляни 5:16 ни говори, че съдът, който води до осъждане, произхожда от Адам. Така виждаме, че наистина от един човек смъртта е дошла на света.

Затова, както чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха — смъртта, и така смъртта премина във всичките хора, понеже всички съгрешиха; (Римляни 5:12)

Грехът, който Адам извършил, бил съденето с осъдителност. Това е в пълна дисхармония с характера на Бога. Осъждащата присъда води хората към осъждане на другите със смърт. Ето как дошла смъртта на света.

Не говорете зло един за друг, братя; който злослови брата или съди брат си, злослови закона и съди закона; а ако съдиш закона, не си изпълнител на закона, а съдия. (Яков 4:11)

В това паднало състояние на ума, хората проектират тези качества върху Бога и Го възприемат неправилно.

Ти направи това, а Аз премълчах, и **ТИ ПОМИ-**

сли, че Аз съм съвсем като теб. Но Аз ще те изблича и ще изредя всичко това пред очите ти. (Псалми 50:21)

За да коригира лъжливите възгледи на човека за Бога, нашият Небесен Отец изпратил Своя Син в света, за да ни покаже какъв наистина е Отец. Исус ни казва каква е целта на Неговата мисия.

Аз Те прославих на земята: извърших дело-то, което Ти Ми даде да върша. (Йоан 17:4)

Исус прославил Отец, което означава, че Той е разкрил истинския Му характер, докато е бил на земята. Когато говори с един от учениците Си, той казва:

... Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? **Който е видял Мен, е видял Отца;** как казваш ти: Покажи ми Отца? (Йоан 14:9)

Исус заявил, че това, което Филип е видял в Него, е точно това, което е Отец. За да се примирят хората с Бога, те трябва да знаят какъв е Той. Без откровението на Исус пред света, ние никога не бихме познали истински Бога, и бихме си представяли, че Той съди и осъжда като нас.

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. **Понеже Бог не изпрати Сина Си на света, за да съди света,** а за да бъде светът спасен чрез Него. (Йоан 3:16-17)

Бог не е изпратил Исус на този свят, за да го осъди, защото Бог не осъжда никого. Той изпратил Сина Си, за да ни покаже какъв е и така да ни спаси от осъждащите ни нагласи чрез това познание за Него.

Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в Името на Единородния Божи Син. (Йоан 3:18)

Причината, поради която онези, които вярват в името или характера на Исус, не са осъдени, е защото, когато познавате Исус, Който никога никого не е съдил или осъждал, вие също ще знаете, че Бог не съди и не осъжда. Онези, които не вярват в Исус, не са в състояние да видят истината, че Бог не осъжда никого и затова наследството, което всички получаваме от Адам, кара онези, които не вярват, да осъждат другите и да вярват неправилно, че Бог осъжда грешниците за греховете им.

Трябва да повярвате в характера на Исус като Онзи, Който не осъжда, за да повярвате, че не сте осъден от Бог. Само тази истина може да ни освободи от духа на осъждане, който поразява живота ни.

Мнозина учат, че тъй като Исус е дошъл да умре на кръста, тези, които не приемат кръста, ще бъдат осъдени от Бога и унищожени в пъкъла. Ако това беше истина, тогава трябва да се каже, че Бог е изпратил Своя Син в света, за да осъди света. Ако Бог би осъдил дори един човек за отхвърляне на кръста, тогава ефектът от кръста е да предизвика осъждането на Бога.

Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша. (Йоан 17:4)

Как е възможно Исус да завърши делото, което Бог Му е дал да извърши в нощта, преди да умре на кръста?

А на дошлите против Него главни свещеници, началници на храмовата стража и старейшини Исус каза: Като срещу разбойник ли сте излезли с мечове и тояги? Когато бях всеки ден с вас в храма,

не протегнахте ръце срещу Мен. **Но сега е вашият час и властта на тъмнината.** (Лука 22:52-53)

Разпятието на Исус било дело на тъмнината. То било изпълнение на желанието на Сатана от самото начало, както и проявлението на това, което Адам чувствал към Сина Божий от основаването на света.

Христовият кръст показва на човешкия род какво има в сърцата ни; той разкрива нашата естествена и несъзнавана омраза към Бог (Римл. 8:7). Позволявайки на човешкия род да убие Неговия Син, Бог ни изправя лице в лице със злото, което съществува вътре в нас, поради осъждането, което сме наследили от Адам.

Колко непостижима е Божията любов - да позволи на нашата раса да направи това на Неговия Син. Още по-невероятното е, че след като сме го направили, Той все още не ни осъжда. Исусовите думи на кръста са желанието на самия Бог:

А Исус каза: Отче, прости им, защото не знаят какво правят. И разделиха дрехите Му, като хвърлиха жребий. (Лука 23:34)

... Бог беше в Христос и примири света със Себе Си, като не счете на хората прегрешенията им,... (2 Коринтяни 5:19)

Кръстът ни показва, че Бог е бил готов да ни прости дори след като сме убили Неговия Син. Христос разкрил на цялата вселена, че Бог все още отказва да ни осъди, но свободно ни предлага милост.

Чули сте, че е било казано: „Люби ближния си, а мрази неприятеля си.“ Но Аз ви казвам: **обичайте неприятелите си и се молете за онези, които**

ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните. (Матей 5:43-45)

Като позволил да бъде съден, осъден и убит, Исус разкрил какво е в сърцата ни, не за да ни осъди, а в момента на осъзнаване на нашето ужасно зло състояние, да ни предложи милост и благодат.

Нашият Баща обича тези, които Го смятат за враг; Той благославя онези, които Го проклинат. Исус ясно демонстрирал това когато бил на земята. Исус не съдел, не осъждал и не убил онези, които

Го отхвърляли - по-скоро Той бил съден, осъден и убит от децата на Адам.

Като позволил да бъде съден, осъден и убит, Исус разкрил какво е в сърцата ни, не за да ни осъди, а в момента на осъзнаване на нашето ужасно зло състояние, да ни предложи милост и благодат.

А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта; (Римляни 5:20)

Всички ние знаем, че Исус не бил виновен за престъпленията, в които бил обвинен. Той бил източник на радост и благословение за всички около Себе Си. Лекувал болните, възкресявал мъртвите, благославял децата и разказвал на всички за любовта на Неговия Баща към тях.

Предупреждавал хората около Себе Си, които вървяли в греха и ги призовавал да се покаят. Изказал укорите Си с

любов и скръб към тези, които отказвали да слушат.

Неговият съвършен живот ни предоставя единствения истински пример за това какъв е Бог. Именно Неговият характер разграничава, в наша полза, истинското от фалшивото. Без приемането на това откровение на Отца, ще бъдем объркани, когато четем Писанието поради наследената склонност да проектираме вина върху Бога.

Вината, която Адам възложил върху Бога, когато бил разпитан защо е ял от плодовете на дървото, става явна за всеки читател на Библията. Начинът по който четем историите на Стария Завет е особено повлиян от естествената ни склонност да съдим и осъждаме.

Само проявеният на земята Исусов живот, може да ни помогне да четем правилно историите на Стария Завет. Ако не направим това и отхвърлим славата на Божия характер, както се разкрива в Неговия Син, ние поставяме завеса пред очите си, когато четем Писанието.

И така, като имаме такава надежда, пристъпваме с голямо дръзновение и не сме като Мойсей, който слагаше покривало на лицето си, за да не могат израилевите синове да гледат края на това, което преминаваше. Но техните умове бяха заслепени. **Защото и до днес същото това покривало стои при прочитането на Стария Завет, като не се открива, защото то се отмахва в Христос.** Но и до днес при прочитането на Мойсей покривало лежи на сърцето им, **но когато Израил се обърне към Господа, покривалото се отмахва.** А Господ е Духът; и където е Господният Дух, там е свобода. **А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от**

Господния Дух. (2 Коринтяни 3:12-18)

Винаги, когато искате да знаете как би действал Бог, прочетете първите четири книги на Новия завет, които говорят за Евангелието на Исус Христос. Това са мерителните пръчки, които измерват характера на Бога.

Исус ни показва как Отец не съди в историята за двамата блудни синове. Синовете са тези, които съдят Бащата. Но какво да кажем за текстове като тези?

Нека чуем свършека на цялото слово: Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека — **защото Бог ще доведе всяко дело на съда** над всичко скрито, било то добро или зло. (Еклесиаст 12:13-14)

И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат хората, **ще отговарят в съдния ден**. Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си ще се осъдиш. (Матей 12:36-37)

Защото всички ние трябва да се явим пред Христовото съдилище, за да получи всеки според това, което е правил в тялото — било добро, или зло. (2 Коринтяни 5:10)

Би било изкушаващо да прочетем тези стихове и да заключим, че Бог ще съди всичко, което правим, но как да хармонизираме подобна идея с това, което Исус демонстрира и ни казва в живота Си?

Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина, (Йоан 5:22)

Вие съдите по плът; Аз [Исус] не съдя никого. (Йоан 8:15)

Сигурно е, че ще има съд. Вярно е, че ще се сблъскаме с всичко, което някога сме правили. Въпросът е кой ще извърши съда? Възможно ли е Бог да внесе всичко в процес на съд, без да съди никого?

Да, наистина ще има съд и Исус разкрива как точно ще отсъжда този съд.

Нито Аз те осъждам

Ето най-простия съвет, който ще ви научи как да преминете през съда без страх.

Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. (Матей 7:1-2)

Преди бях чел този стих, чрез разбирането си за Дядо Коледа. По-добре внимавайте, защото Бог прави списък на всичките ви дела и той идва да уреди сметките си с вас. Чрез обектива на осъждането, който бях наследил от Адам, виждах този стих, като един, в който Бог казва, че ще съди и осъди онези, които съдят и осъждат. Сега, обаче, въвеждайки тези думи на клавиатурата, аз съм изумен, че не съм успявал да видя несъответствието в този тип мислене.

Как тогава е възможно Бог да бъде замесен в съд, без да осъди никого? Нека разгледаме следната история:

А Иисус отиде на Елеонския хълм. И рано сутринта пак дойде в храма и целият народ дойде при Него, и Той седна и ги поучаваше. А книжниците и фарисеите доведоха (при Него) една жена, хваната

в прелюбодейство, и като я поставиха по средата, Му казаха: Учителю, тази жена беше хваната в самото прелюбодейание. А Мойсей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни. А Ти какво казваш? (Йоан 8:1-5)

Някои от еврейските водачи довели една бедна жена при Исус, за да може Той да прецени нейния случай. Думите им показвали, че те вече я били съдили и осъдили за нейната изневяра. Хващането ѝ в самия акт предполага, че тези мъже са имали нещо общо с това и са знаели кога ще се случи. Независимо от това, тя е извършила прелюбодейание, а, според закона, това не е правилно и от писанията на Мойсей би изглеждало ясно, че тя е достойна за смърт.

И това казаха, за да Го изпитат, та да имат за какво да Го обвиняват. А Исус се наведе надолу и пишеше с пръст на земята. Но като продължаваха да Го питат, Той се изправи и им каза: Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея. (Йоан 8:6-7)

Тези хитри мъже се стремяли да хванат Исус натясно, между законите на Мойсей и законите на Цезар. Във всеки случай Исус не им казва и дума. Той можел да разкрие злия им заговор и всичките им злодеяния, осъждайки ги на смърт за стореното от тях ... но Исус не казва нищо. Само пише на земята. Мъжете притискали Исус да им даде отговор и накрая Той им казва, че който е без грях, има право да хвърли пръв камък върху жената.

Като Син Божий, пълнен с божествеността на своя Баща, Той можел да чете тайните в живота на тези хора. Той показал способността Си да прави това на и друго място.

Исус и каза: Иди, повикай мъжа си и ела тук. В

отговор жената Му каза: Нямам мъж. Исус ѝ каза: Добре каза, че нямаш мъж; защото петима мъже си имала и този, който сега имаш, не ти е мъж. Това ти право каза. (Йоан 4:16-18)

Исус не осъдил тази жена за това, че е имала петима съпрузи и, че след това живее извън брак с шестия. Той просто ѝ дал да разбере, че познава житейската ѝ история. По подобен начин, когато Исус писал на земята, Той разкрил, че познава житейската история на тези хора, но отново не ги съдил и не ги осъждал за това. Точно както Исус попитал жената къде е съпругът ѝ, знаейки, че тя не е в брачна връзка, така Той знаел, че и тези мъже, които са довели тази жена за съд, не са без грях. Предложил им възможност да се покаят и отказал да ги осъди.

И отново Той се наведе и пишеше на земята. Тогава тези, които го чуха, **осъдени от съвестта си, излязоха един по един, като започнаха от най-старите дори до последния**. И Исус остана сам, и жената, стояща наред. Йоан 8:8-9

Нещата, които Исус написал в пясъка, донесли убеждение в тези хора. Това не били думи на обвинение или съд, а зов да се съобразят с нещата от миналото, за да бъдат излекувани от Него. Исус разкрил, че познава възрастта им, посредством факта, че те си тръгвали последователно. Тези мъже били изправени на съд чрез желанието им да съдят, както Исус, така и жената. Това е едно напомняне за случилото се в градината, в началото. Ева предала сърцето си на Луцифер и възприела семето му, приемайки по този начин неговата лъжа, извършвайки духовна изневяра. Адам съдил и осъдил Божия Син чрез жената, за да оправдае собствените си грешки. Адам осъдил себе си чрез собственото си осъждане. Историята в Йоан 8-ма глава е алегория в реалния живот, на случилото се в началото.

Мъжете, които довели жената, определили времето на съда, защото дошли при Исус с жената и я хвърлили в краката Му. Исус не бил призовал тези мъже, за да ги осъди. Те дошли при Него, за да осъдят Него и жената.

Ето как Отец довежда всичко на съд; Той ни позволява да получим последиците от собствения си избор. Ако искаме да съдим, обстоятелствата в живота ни ще се наредят по такъв начин, че ние ще осъдим себе си, по абсолютно същия начин и със същата интензивност, с каквата сме съдили другите.

Тези мъже били осъдени от собствената си съвест, а още и като напуснали присъствието на Исус. Те не поискали милост от Него, защото не били показали такава нито към Него, нито към жената. Както съдили другите за греховете им, така осъдили и себе си за греховете си и се оттеглили от Светлината на света без прощение.

Исус не ги съди и не ги осъжда. Влизайки в присъствието на Този, Който е бил с тях през целия им живот с Духа Си, те се изправили лице в лице със записа на своя живот. Когато видели този запис в светлината на Христовото присъствие, те осъдили себе си и се отдалечили от това присъствие, за да забравят това, което им било напомнено, потъвайки обратно в тъмнината.

Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината и не отива към светлината, за да не би да се открият делата му; (Йоан 3:20)

Докато се случвало всичко това, бедната безпомощна жена чула думите, че камък върху нея трябвало да хвърлят тези, които са без грях. Тя била изкушена да мисли, че думите на Исус са смъртна присъда. Докато си припомняла всички неща, които била извършила, изглеждало, че за нея вече

всичко е приключило.

И когато се изправи и не видя никого освен жената, Исус ѝ каза: Жено, къде са тези, (които те обвиняваха)? Никой ли не те осъди? И тя отговори: Никой, Господи. Исус каза: И аз не те осъждам; иди си и отсега не съгрешавай вече. (Йоан 8:10-11)

Питайки жената къде са нейните обвинители, Исус я моли сама да прецени ситуацията. Дали би изкрещяла с гняв към мъжете, които са я хванали в капан и са я използвали като средство да уловят Исус? Осъждайки хората около себе си, тя би оценила себе си като осъдена и такава за която няма надежда.

Когато се огледала и не видяла никой от водачите на църквата там, а след това погледнала към лицето на Исус, тя придобила кураж. Вратата изпълнила душата ѝ, докато гледала красивото лице на своя Спасител. Той я попитал: „Никой ли не те осъди?“ Въпросът отивал в сърцето ѝ; сега тя трябвало да прецени собствения си случай. Сцените от миналото ѝ проблеснали пред нея, тъмнината от живота ѝ се стремяла отново да я повали от скръб, но любовта в това лице и нежността на Неговата усмивка предизвикали следния съд над самата нея: "Никой Господи."

Както тя отсъдила за собствения си случай, такава била и дадената ѝ от Исус присъда. Той казал „нито аз те осъждам“. Отговорил чрез самото отсъждане, с което тя била отсъдила за своя случай. Ето как Бог ни въвежда в съд. Ето как ще отговаряме за всяка дума, която сме изrekli.

Причината, поради която трябва да се явим пред Христовото съдилище е, че Адам и неговите синове са решили, че трябва да има такъв съд, съдейки и осъждайки характера на Бога, в противоречие на това, което в действителност е

Той. Христос не отказва да участва в този съд, но Той действа по такъв начин, че всеки човек да реши собствения си случай.

Понеже, когато езичниците, които нямат закона, по природа вършат това, което се изисква от закона, и без да имат закон, те сами са закон за себе си, те доказват, че действието на закона е написано на сърцата им, **за което свидетелства и тяхната съвест, а мислите им една друга се обвиняват или извиняват — в деня, когато Бог чрез Иисус Христос ще съди скритото на хората според моето благовестие.** (Римляни 2:14-16)

Това е изключително добра новина, когато вярваме в следните две идеи.

1. Вярвате, че Бог ви обича и ви прощава;
2. Вярвате, че Исус на земята разкрива напълно характера на Отец.

Ако не погледнете текстовете за осъждането в Библията през живота на Исус, тогава пред ярката слава на Отец ще има мрачна завеса, когато четете Писанията.

Въпросът, който възниква от тази история, е как Исус знае за греховете на онези мъже, дошли за съд? Това не предполага ли, че Той води списък? Не говори ли Библията за книги в съда и че трябва да даваме сметка за всяка дума, която изговаряме? Тогава това не означава ли, че Бог е записал всичко, за да бъде използвано в съда?

Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината и не отива към светлината, за да не би да се открият делата му; (Йоан 3:20)

ГЛАВА 11

Законът е гуховен

Във втората глава на тази книга разгледахме последиците от използването на проследяване и силова заплаха за поддържане на законността и реда в обществото. В такава среда законът е налаган на гражданите. Те спазват закона не защото са убедени в неговата доброта, а защото се страхуват от наказанията, които може да им бъдат наложени от органите на реда.

Искам да се върна към библейския пасаж, който представихме тогава, и да премина през процеса на съгласуване на това с твърденията на Христос.

Гледах, докато се положиха престоли и **Старият по дни седна**. Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън. Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него, хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. **Съдът седна и се отвориха книги**. (Данаил 7:9-10)

Картината на съдебна сцена с книги предоставящи доказателства ни е много позната. Ако тази сцена на небесна-

та съдебна зала наистина представя Древния по дни, тоест Бог Отец, преминаващ през процес на съд, решавайки кой ще живее и кой ще умре, поради неизпълнение на Неговия закон, тогава следните думи на Христос трябва да се считат за неверни.

Защото Отец не съди никого ... Йоан 5:22

Тук трябва да въведем жизненоважна съставка, която досега липсваше, по отношение на закона, от гледна точка на небето.

Защото знаем, че **законът е духовен**; а пък аз съм от плът, продаден под греха. (Римляни 7:14)

Законът на Бога е нещо, което се свързва с духа на човека. Законът на Бога има релационен (основан на отношенията) характер. Това е закон, който ви показва въздействието на Божия Дух, Който живее във вас, вместо да ви казва какво трябва да направите, за да се харесате на Бога.

Но който вникне в съвършения закон на свободата и постоянства, който не е забравлив слушател, а изпълнител на делото, ще бъде блажен в това, което прави. (Яков 1:25)

Закон, който се използва за налагане на подчинение, не е закон на свободата, а по-скоро закон на ограничението. Божият закон е пророчество за това, което се случва с тези, които обичат Бога и са изпълнени с Неговия живот.

Защото ето заветът, който ще направя с израилевия дом след онези дни, казва Господ: ще положа законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ. (Евреи 8:10)

Как се записва закон в сърцето на човек? Това може да стане само чрез лични отношения. Когато човек опознае Бога и започва да Го обича и Го моли за Неговия Дух, Духът започва да променя сърцето на човека и Божият закон започва да действа вътре в нас автоматично. Това е единственият начин законът да даде свобода.

Защо тогава хората разбират закона като нещо, което се налага и че ще бъдем наказани от Бог, ако го нарушим?

Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея.
(Римляни 7:11)

Как грехът ни измамва чрез закона? Самият грях не е човек, който ни мами. По-скоро грехът е произлязъл от Сатана и чрез греха Сатана променя начина, по който човешкият род гледа на закона. Как е постигнал той това?

А змията каза на жената: Никак няма да умрете!
Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото. (Битие 3:4-5)

Сатана убеждава Адам и Ева, че животът им не зависи от Бога. Той ги убедил, че животът им е присъщ (вроден) и че

**Сатана убеждава
Адам и Ева, че животът
им не зависи от Бога.
Той ги убедил, че живо-
тът им е присъщ и че
те са безсмъртни.**

те са безсмъртни. Убедил ги, че докато продължават да се хранят от това дърво, те никога няма да умрат. Ако казаното от Сатана е вярно, тогава всяка заповед, издадена от Бог, ще

изглежда като произволна и контролираща. Ако ние, като хора, наистина бихме могли да съществуваме, без да е не-

обходимо да сме зависими от Бога, тогава всяко движение от Негова страна, свързано с ръководене, може да се счита като употреба на сила.²⁰

Чрез представената от Сатана лъжа, той успял да промени нашето възприятие за Божия закон, от закон на благословието и свобода, към закон на контрола и тиранията. Ние като раса сме започнали да разглеждаме закона като списък, който Бог ни налага, а след това ще ни измери с този закон, за да определи дали ще ни поддържа живи или не.

Именно този погрешен възглед за закона създава веднага необходимостта от наблюдение, съд и наказание. Припомняме си, че Павел ни казва как този вид съд, който води до осъждане, идва от Адам, а не от Христос или Неговия Баща (Римляни 5:16).

Следователно, основата на Сатанинското царство е лъжата, че човекът е безсмъртен или по-точно, че душата му е безсмъртна. Това превръща Божието слово, че ще умрем, ако се изключим от Него чрез неподчинение, в лъжа; тикайки ни в положение, при което единственият начин да умрем е чрез Бога, който ни ексекутира директно. Това е основният принцип, от който произтичат наблюдение, съд и наказание. Именно чрез тази лъжа Сатана извършва неправди към Божия закон и установява престола на беззаконието.

Може ли да има нещо общо с Теб престолът на беззаконието, което замисля зло (нещастие - Версия на крал Яков) чрез закона? (Псалми 94:20)

Щом законът е духовен и е проява на това как биха функционирали живите взаимоотношения, тогава за да процъфтяват тези взаимоотношения, трябва да има сред-

20 Повече по темата може да намерите в книгата *Въпроси на живота*, достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

ство за записване на тяхното осъществяване, за да могат те да растат и да се развиват, защото отношенията се развиват в поредица от споделени спомени.

ГЛАВА 12

Написан на плочите на сърцето

В предишната глава отбелязахме, че Бог има капацитета да напише Своя закон върху сърцата ни, влагайки Своите принципи в самите ни умове, защото законът има духовно естество и говори по проблемите на душата.

Бог е проектирал нашия свят по такъв начин, че спомените от всички наши взаимодействия помежду ни да се записват. Нашите очи, уши и други сетива са устройства за духовно записване, които съхраняват спомени в сърцата ни. Всеки човек има цялата си житейска история, записана в сърцето си. От този запис можем да разберем дали дадено лице или глас са ни познати или не. Апостол Павел намеква за това по следния начин.

Вие сте нашето писмо, написано в сърцата ни, узнавано и прочитано от всички хора; и става ясно, че вие сте Христово писмо, произлязло чрез нашето служение, **написано не с мастило, а с Духа на живия Бог**, не на плочи от камък, а на плочи от плът — на сърцето. (2 Коринтяни 3:2-3)

Когато Павел проповядвал евангелието на другите и те го възприели, Божият Дух започнал да изписва на сърцата

им радостта от праведността чрез вяра. Хората започнали да се променят и записа на тази промяна бил отразен в сърцата им от Божия Дух.

Божият Дух е представен от Исус като пръста на Бога. Забележете този паралел:

Но ако Аз изгонвам демоните **чрез Божия Дух**, то Божието царство е дошло до вас. (Матей 12:28)

Но ако Аз **с Божия пръст изгонвам демоните**, то Божието царство е дошло до вас. (Лука 11:20)

Исус записва с пръста Си върху плочите на сърцата ни записа на нашия живот. Чрез сетивата, които Бог ни е дал, този запис е написан в психиката ни. Той е безпогрешен в своята точност. Очите ни не могат да не видят нещата, които сме виждали и правили, а ушите ни не могат да не чуят нещата, които сме чували през целия си живот. Можем да се опитаме да забравим нещата, които сме направили, но записът винаги ще остане в сърцата ни. Този запис разбира се е осъществяван в съавторство със самите нас, защото ние сме тези, които решават действията, които ще се предприемат и извършат.

Когато имаме благословени преживявания, спомените са сладки, но когато правим неща, които нарушават свещените ни взаимоотношения с Бога и помежду си, тези неща се записват с желязна писалка.

Грехът на Юда е записан с **желязна писалка, с диамантено острие; начертан е на плочата на сърцето им** и върху роговете на жертвениците ви. (Еремия 17:1)

Думата „диамант“ всъщност означава бодлив трън, като убождането на нашата съвест. Защо се пише с желязна пи-

салка? Когато съвестта ни е „убодена“ с мисълта, че правим нещо нередно, ако продължим, действията ни се отпечатват в сърцата ни с чувство за вина. В същото време белязването от греха втвърдява сърцата ни и ние ставаме по-малко чувствителни към него. Колкото повече грешим, толкова по-твърди стават сърцата ни, докато накрая се превърнат в желязо.

Спомняме си, че тези неща са написани в сърцата ни от пръста на Бог. Ние сме тези, които изпълняват действията, но Божият Дух е създал система, която записва всичко в нас. Бог е проектирал тази система, за да ни благослови, така че сладките ни спомени за доброто винаги да бъдат с нас. Той не ни е проектирал да носим спомени на скръб и вина. Но когато съгрешаваме, отхвърлените умолявания на Божия Дух се записват в спомените ни. Колкото повече се съпротивляваме на умоляването на Духа, толкова по-корави стават сърцата ни, докато не станем като фараона, чието сърце било напълно закоравяло, т. е. напълно безчувствено за Божия Дух.

Именно това е начинът по който може да се разбере, че Бог е в състояние да „строши“ грешника.

Ще ги управляваш с желязна тояга, ще ги строшиш като грънчарски съд. (Псалми 2:9)

Железният жезъл е ударът на желязната писалка, когато се съпротивляваме на умоляването на Духа и правим каквото пожелаем в бунт срещу Бога. Непрекъснатото въставане и съпротива срещу Бога правят сърцето толкова необратимо твърдо, че човекът се е подготвил за унищожение. Те са „разбивани“ на парчета от жезълът или желязната писалка, които са записали толкова много вина и зло в душата, че тя наскърбява напълно Божия Дух и прегаря съвестта с горещо желязо.

А Духът изрично казва, че в по-късните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамни духове и демонични учения чрез лицемерието на онези, които говорят лъжа, **чиято съвест е прегоряла от горещо желязо.** (1 Тимотей 4:1-2, Версия на крал Яков)

Мога да си спомня някои събития в моя живот, когато се изкушавах да се противя на съвестта си, а греха и усещането вътре в мен станаха много горещи. Нужни са усилия, за да се противостои на умоляванията на Духа. За да правите това, трябва да ритате срещу „убожданията“ на съвестта. Ако го правите отново и отново, в крайна сметка сърцето става толкова твърдо, че става ронливо и след това се разпада на парчета.

И така, виждаме, че има запис във всеки човек, изписан в собственото му сърце. Това е запис, който никой не може да оспори, защото всеки от нас го е написал със свободната си воля. Този запис е духовен. Не се записва с химикалка или мастило или върху нещо, създадено от човека. В същото време има запис на това, което сме направили и на небето, но той не е записан във физическа книга, а по-скоро е гравирани в самите ръце на Бога.

Ето, на дланите Си съм те връзал, стените ти са винаги пред Мен. (Исая 49:16)

Това е така, защото нашият небесен Отец чрез Своя Дух е бил Свидетел на всяко събитие от нашия живот. Той е свидетел на нещата, които вършим и Той чувства всичко това. Те са записани в Неговото сърце по същия начин, по който са записани в нашето сърце. Помислете си за това как един родител носи в сърцето си свещен спомен за всяко от децата си. Записът, който Бог пази за нас, е безкрайно по-скъп за Него. Самите косми на главите ни са преброени от Него.

Не се ли продават пет врабчета за два асария?
И нито едно от тях не е забравено пред Бога. **Но на вас и космите на главата са всички преброени. Не се бойте, вие сте по-скъпи от много врабчета.** (Лука 12:6-7)

Нашият Отец и нашият Спасител не записват неща, за да ни накажат; те записват нещата, за да останат в интимна връзка с нас. Нашият живот е непрекъснато в Техните ръце и по този начин Те поддържат в сърцата си съвършен запис на нашия живот, за да го запазят. Това е и причината, поради която можем да кажем за тези, които вярват в това, че Бог:

... ни свързкеси, ни сложи да седим заедно с Него в небесни места в Христос Исус, (Ефесяни 2:6)

Записът на нашия живот, който е вложен в сърцето на Христос, също е направен от нас. Той ни позволява да напишем записа в сърцето Му и по този начин ние сме вписани в дланите на ръцете Му. Затова е вярно, че Бог има съвършен запис на нашия живот, но той не е записан, както си мислим, с цел наблюдение, съд и наказание. Той е записан, защото когато някой обича друг, той постоянно го наблюдава, грижи се и мисли за него.

ГОСПОДИ, Боже мой, много са чудесата, които си извършил, и Твоите мисли за нас не могат да се изредят пред Теб. Ако бих поискал да ги разкажа и за тях да говоря — те са твърде много, за да бъдат изброени. (Псалми 40:5)

Това е причината Христос да прочете сърцата на мъжете, влезли в Неговото присъствие с жената, хваната в изневяра. Той имал възможност да прочете записа в сърцата им, а също и да пробуди съзнанието им за него, и когато те

влезли в Неговото присъствие, те не могли да скрият или заличат този запис от паметта си. Това, което Христос написал на земята, било само повторението на това, което Той бил написал в сърцата им с Божия пръст и което те самите вече били подписали със съгласието си.

Бог не ни наблюдава с цел да ни съди и осъжда, Той бди над нас с любов и всеки ден мисли за нас и копнее да ни благослови.

Именно поради тази причина, когато Бог отваря книги на небето, Той посяга към сърцата на хората. Той няма нужда от физически книги, каквито

използваме днес, защото Неговият закон не е физически, а духовен; отнася се за въпросите на сърцето и ума, които се проявяват в плът.

Бог не ни наблюдава с цел да ни съди и осъжда, Той бди над нас с любов и всеки ден мисли за нас и копнее да ни благослови. Така се съхранява записът в сърцето Му. Когато съгрешаваме срещу Бога, ние вземаме онази желязна писалка и пробождаме Христос и Го разпъваме отново.

А са отпаднали, е невъзможно да се обновят за покаяние, като **отново разпъват за себе си Божия Син** и Го опозоряват. (Евреи 6:6)

Сърцето на Христос никога не се превръща в желязо, така че всеки път, когато пишем делата си за греха върху себе си и Той е принуден да го засвидетелства, това Го пронизва със силна агония. Тя е една и съща всеки път, защото Той никога не се закоравява, съгрешавайки. Когато най-накрая срещнем Христос лице в лице, записът, който сме изписали върху Него, ще ни срещне - целият - и тогава ще решим сами дали ще бъдем простени или не. Той ще ни попита „Никой ли не те осъди?“ Какъв ще бъде вашият отговор? Как

ще прецените (съдите) себе си, когато застанете пред Него и всяка дума, която сте произнесли и всяка тайна мисъл, която сте имали, стои написана пред вас на Христовото лице? Как ще съдите? Цялото ни зло, което сме потулвали и скривали далеч, ще ни победи ли, когато се сблъскаме с него? Исус не иска да бъдем изненадани и погълнати от срам и вина в последния ден. Днес Той иска да ни освободи от душевните ни мъки и да Му позволим да ни изцели.

Именно в този контекст нашият Създател, Който казва, че е любов (1 Йоан 4:8), не води записи за нашите зли дела с цел да ни накаже.

Любовта е търпелива, любовта е мила. Не завижда, не се хвали, не се гордее. Тя не опозорява другите, не търси за себе си, не се ядосва лесно, **не води досиета за грешки**. 1 Коринтяни 13:4-5 (Нов международен превод)

Каква е разликата между спомените от нашия живот, написани на сърцето на Исус и един писмен (материален) запис с грешки (грехове)? Записът, който Исус води, е вътре в Него; той е част от самия Него, защото цялото творение е сплотявано в Него (Колосяни 1:17). Записът на греховете е нещо външно от нас самите, което не чувства болка, скръб или загуба. То е безсърдечно и затова може да се основава на безсърдечното наказание, включващо смъртта. Нашият Отец и Неговият Син не водят безсърдечни записи за нашите грешки, но по-скоро сърцето на Христос има записа в самото Си същество.

Този принцип е очертан във видението за свитъка, в Откровение 5-та глава, който никой не можел да отвори.

И пееха нова песен, като казваха: **Ти си достоен да вземеш книгата** и да отвориш печатите ѝ,

защото си бил заклан и със Своята кръв си изкупил за Бога хора от всяко племе, език, народ и нация, и си ги направил царство и свещеници на нашия Бог; и те ще царуват над земята. (Откровение 5:9-10)

Христос е достоен да отвори свитъка на нашата човешка история, защото Той бил убит за нас и е ходил с нас в страдащото ни човечество.

Онези, които се кланят на бог, който прави списъци и ги проверява два пъти, за да разбере дали сме били непослушни или добри, се покланят на бога на наблюдението, осъждането и смъртта. Това не е Богът на Исус Христос, Който не води такъв запис за нас. Когато се срещнем с нашия Създател и дойдем в присъствието на Този, Който носи всички спомени от нашия живот в сърцето Си, ще бъдем попитани „Никой ли не те осъди за това?“ Как ще отговорите и как ще съдите?

ГЛАВА 13

Моите мисли не са като вашите мисли

В глава 11-та разгледахме как лъжата на Сатана, че имаме живот независимо от Бога, променила цялото ни разбиране за закона. В глава 2-ра започнахме да изследваме възможността Божията справедливост да е различна от нашето разбиране за справедливост. Преди да преминем към по-подробно разглеждане на съда, както той е преподаван в Писанието, нека разгледаме малко по-нататък последиците от лъжата на Сатана, относно безсмъртието и неговото въздействие върху възприятието ни за съд.

1. Сатана твърдял, че със сигурност няма да умрем и като ядем плодовете на забраненото дърво, ще бъдем като Бог. Бит. 3:5;
2. Това променило човешките възприятия за закона. Ако не сме зависими от Бога цял живот, тогава Неговият закон ни е налаган без основателна причина;
3. Затова плътският ум е във война с Божия закон и от-

казва да му се подчинява. Римляни 8:7;

4. Прекъсването на връзката на човечеството с Бога би довело до загиването му, защото само Бог има живот. Но Сатана кани човечеството да проектира причината за смъртта върху Бога. Ако човек вижда Божия закон като произволно наложен, тогава е логично да се смята, че нарушенията на този закон също биват налагани. Виждаме как това се разиграва в живота на Каин. Бог казва на Кайн какви са естествените последици от неговите действия, а Каин проектира вината за новата си реалност върху Бога. Битие 4:11-14;
5. Тогава Сатана прибавя налагането на смъртта, като наказание за нарушаване на Божия закон. Той представя Бог като агресор, Който нанася наказанието. Ние знаем, че това не е така, защото смъртта е представена като враг на Бога и човека. Тя е нещо, което се намира във властта на Сатана. Евреи 2:14, 1 Коринтяни 15:26;
6. Сатана представя смъртта на човека като Божия справедливост за човешкото престъпление, проектирайки по този начин своята власт върху Бога, превръщайки Го в автор на смъртта. Псалми 50:21; Псалми 94:20;
7. Както посочихме в 3-та глава, милостта след това се разбира като цена, платена с цел забавяне или премахване на наказанието. В системата на Сатана милостта никога не прощава на който и да е без пари или без цена (Ис. 55:1). Тази система изисква „Божията справедливост“ да бъде задоволена с жертва; тя изисква някакво плащане;

8. Въвеждането на смъртта в човечеството, като наказание от Бога, превръща времето в изключително ценна стока. Даден ни е изпитателен период, за да изберем дали ще повярваме, че Бог е добър, да се откажем от нашето отчуждаване от Него и да Му позволим да ни покаже грехове ни, за да може да бъдем изцелени. Но ние разбираме този изпитателен (благодатен) период в нашата собствена съдебна система, като такъв, който ни е даден, за да умилостивим Бог с добри дела или доказателства за скръб чрез приемане на кръста преди окончателния съд. Това означава, че ние постоянно бягаме от диагнозата и предложеното изцеление и затова животът се превръща в тик-такащ часовник, в който нямаме спокойствие. Съществува едно постоянно усещане за изчерпване на времето и чувство на обреченост, докато се състезаваме със съда, което в този контекст означава наказание на злите и оправдание на добрите;
9. Целият този процес е чужд на Божиите мисли. Неговите принципи на милост, справедливост и наказание са напълно различни от нашите. Тези благородни понятия са били покварени в съзнанието ни от лъжата за присъщия живот, която ни кара подсъзнателно да чувстваме,

Когато човешката раса възприела лъжата, че можем да притежаваме безсмъртие и да бъдем като Бог, ние сме променили отношенията си към Него и сме си представяли, че Той е като нас.

че не се нуждаем от Бога и че Той е Един непосим и контролиращ изрод.

Въздействието на тази лъжа за вродения живот е добре обяснено в

историята за това, което изглеждало като два кораба, плаващи един към друг през нощта. Единият кораб пращал сигнал чрез радиостанцията на другия, казвайки му да отклони курса си от пътя му. По радиото се връщал глас, че не, вие трябва да отклоните курса си, за да избегнете сблъсък. Капитанът на кораба заплашвал човека от другата страна на линията, че, ако не отклони курса си, ще се сблъска с последствията. Гласът отговорил: „тук е фарът, както желаете“.

Когато човешката раса възприела лъжата, че можем да притежаваме безсмъртие и да бъдем като Бог, ние сме променили отношенията си към Него и сме си представяли, че Той е като нас. Светлина от фара, която била изпратена с любов, за да ни предпази от разбиване, била изтълкувана като враждебно намерение и човешката раса предприела война срещу фара. Когато корабът осъзнал истинската идентичност на другия източник на светлина, цялата парадигма се променила и светлината веднага била разбрана в правилния ѝ контекст.

Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни. Но те се разбунтуваха и оскърбиха Светия Му Дух и Той им се обърна в неприятел; сам Той воюва против тях. (Исая 63:9-10)

Така е и със съда. Представяме си, че Бог е като нас. Представяме си, че Той е Този, Който съди, осъжда и наказва като нас. Но Неговите мисли не са нашите мисли.

И все пак, за да видим истинското си състояние, Бог ни позволява да се изправим пред съда, който мислим, че Бог упражнява. Ако Бог нямаше съд, такъв какъвто го разбираме, тогава не бихме Го смятали за справедлив.

Поради лъжата на Сатана относно живота, ние сме наследили един начин на мислене за живота, смъртта и наказанието, който води до това, че Бог сега трябва да ни покаже, че Той не мисли по този начин, а в същото време да ни привлича към Себе Си. Той трябва да се приближи до нас, позволявайки ни да бъде видян като един от нас, за да не се отдалечим от Него, поради вярата, че Той не е справедлив и праведен в нашите очи.

Божият съд има за цел да донесе изцеление и възстановяване, а не осъждане и смърт.

И Исус каза: **За съд дойдох аз на този свят:** за да виждат невидящите, а виждащите да ослепеят. (Йоан 9:39)

Резултатът от съда на Исус е, че слепите започват да виждат. Това е лечебна форма на съд. В същото време Исус казва, че Неговият съд ще предизвика ослепяване на онези, които смятат, че виждат, т.е., те ще осъзнаят, че са били слепи (Откр. 3:17). Но защо Исус иска те да признаят, че са слепи? Това е, за да може да бъдат изцелени. Исус описва основна част от Своята мисия като проглеждане на слепите.

„Духът на Господа е на Мен, защото Ме е помазал да благовестявам на бедните; изпратил Ме е да проглася освобождение на пленниците и **проглеждане на слепите**, да пусна на свобода угнетените, (Лука 4:18)

Само онези, които разпознаят слепотата си, могат да се излекуват. Този принцип на възстановяване е представен в различни истории на Стария Завет.

И когато ГОСПОД им **издигаше съдии, ГОСПОД беше със съдията и ги избавяше от ръката на враговете им** през всичките дни на съдията;

защото ГОСПОД се смияваше над тях заради охкането им от онези, които ги угнетяваха и измъчваха. (Съдии 2:18)

Въпреки че делото на съдиите не било съвършено, все пак можем да видим, че целта е била освобождение от потисничеството. Книгата Исая също изразява тази тема за освобождение чрез съд.

И ще възстановя съдиите ти както по-напред и съветниците ти — както отначало. След това ще се наречеш град на правда, верен град. Сион ще бъде изкупен чрез правосъдие и тези, които се върнат в него — чрез правда. (Исая 1:26-27)

Правдата Ми е близо, спасението Ми излезе и мишците Ми ще съдят народите. Островите ще се надяват на Мен и ще се уповават на мишцата Ми. (Исая 51:5)

Библията разкрива, че Божиите мисли за съд са свързани с освобождение, изцеление и възстановяване, а не с осъждане, което води до смърт. Но това може да се случи само, ако приемем Божията диагноза на нашия проблем, а не нашата. Тогава можем да помолим за изцеление и да вярваме, че ще се променим.

За да обясним как Бог ни изцелява чрез съд, трябва да разгледаме темата за Светилището, защото това е нагледният урок, който подробно излага процеса, чрез който Бог ни спасява.

ГЛАВА 14

Твоят път о, Боже, е в светилището

Точките, които обсъждахме в предишната глава, поставили голяма пропаст между Бога и човека. Чрез влиянието на Сатана, човешката раса била обърната, за да продължи по един много студен и мрачен път. Как можел Бог да ни възвърне и да преобразува фалшивото ни мислене? Как нашите мисли могат отново да станат като мислите на Бог, за да можем наистина да разберем Неговия характер?

Иисус му каза: **Аз съм пътят и истината, и животът**; никой не идва при Отца, освен чрез Мен.
(Йоан 14:6)

Иисус е пътят към Отец, истината на Отец и животът на Отец. Чрез Христос ние имаме възможност да се върнем при Бога. Думата *път* на гръцки в горния стих е под № 3598 в речника на Стронг. Това е думата *ходос* и тя означава пътека. Същата дума е използвана и в следния стих от гръцкия Стар завет:

Твоят път, о Боже, е в светилището; Кой е тол-

кова велик Бог, колкото нашият Бог? Псалм 77:13

За да може Бог да се доближи до нас и да живее с нас, Той е построил светилище.

И да Ми направят светилище, за да обитавам между тях. (Изход 25:8)

Целта на ходенето в този път на Светилището е нашите каменни сърца да станат отново меки; да станат сърца от плът.

И ще ви дам ново сърце и нов дух ще вложа вътре във вас, и ще отнема каменното сърце от плътта ви, и ще ви дам сърце от плът. (Езекил 36:26)

Символиката на Светилището определя стъпките, в наша полза, които трябва да следваме, за да се върнем на-

пълно при Бога и да се примирим с Него.

Нека размислим върху оформлението на тази светилищна система.

Грешникът влиза в светилището през вратата в двора. Помещението, наречено В Светилищната Система, Най-Святото място е мястото на Божието присъствие.

Има много аспекти на Светилището и неговите служби, на които бихме могли да обърнем внимание,²¹ но сега искаме да се съсредоточим само върху няколко точки, които откриваме последователно от двора до Най-святото място.

Първо забелязваме, че всички мебели в двора са покрити с месинг или бронз. Мебелите на Святото място или са от злато, или са покрити с такова.²² Промяната в металите разкрива промяна в качеството. Това представя промяната в характера, която се случва в човека, докато той напредва в познанието за Бога. Елементът месинг е интересен, тъй като той е сплав от два метала, мед и калай. Това е метал, създаден от човека. Той не е създадена от Бога.

И Села също роди Тувал-Каин, ковач на всякакво изделие от мед (месинг) и желязо; а сестра на Тувал-Каин беше Наама. (Битие 4:22)

Бог говори за месинга / бронза / медта²³ по отрицателен

21 Моля прочетете 15-та глава на книгата *Въпроси на живота* за повече подробности по този въпрос. Достъпна е във сайта fatheroflove-bulgaria.com

22 Повече по този въпрос може да откриете в 8-ма глава на книгата *Кръст проучен и кръст срещнат* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

23 Бел. прев. Цитираните текстове в българската Библия обикновено използват думите „мед“ или „бронз“, но в

начин като за нещо, което трябва да бъде изчистено; като за шлака.

Сине човешки, израилевият дом ми стана шлака. Те всички са **мед и калай, желязо и олово** в пещта; станаха шлака от сребро. (Езекил 22:18)

Олтарът на жертвоприношението е мястото, където са били принасяни животинските жертви. Той представлява смъртта на Христос на кръста за нашите грехове. Фактът, че символът на Христовата жертва е свързан с *бронзов олтар*, показва, че Бог се адаптира към *мислите на човека*, във връзка с това, което Той смята, като необходимо за постигане на помирение.

Когато човекът проектирал причината за собствената си смърт обратно към Бога, като Божие наказание за греха на човека, Бог трябвало да осигури заместител на човека; било необходимо заплащане (откуп), преди човекът да приеме Божията милост и да повярва, че Бог е удовлетворен, че Неговата чест е запазена. Предоставяйки тази жертва, Бог разкрива какво мисли човекът и какво изисква човекът, за да повярва, че Бог е милостив към него. Това разсъждение от страна на човека може да бъде съзнателно, подсъзнателно или несъзнателно, но е там; това е наследството на падналия ни ум. Всяка част от Светилището е едно достигане до човека, която трябва да му говори къде се намира неговото мислене и да го примири с Отца.

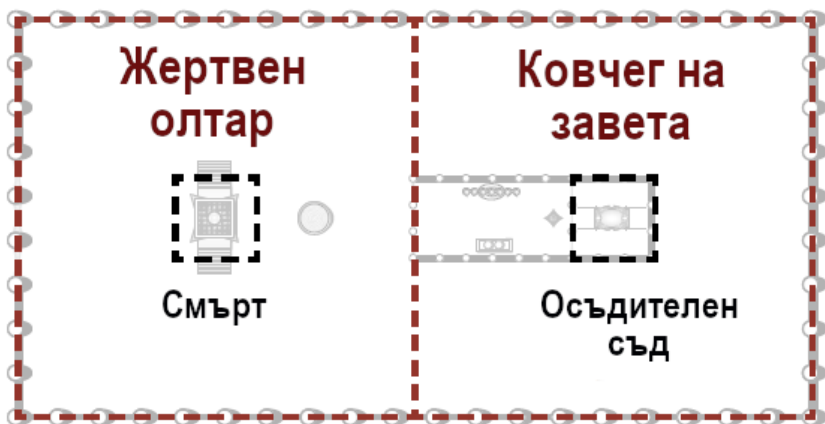
Двата ключови принципа, с които човек трябваше да се примири, са обричащият съд и смъртта.

И дарбата не беше както когато съгреша единият: **защото съдът беше от един към осъждане**, но безплатният дар е от много престъпления до

английската тези термини са преведени като месинг.

оправдание. **Защото ако от престъплението на един човек смъртта царува чрез единия;** много повече, тези които получат изобилие от благодат и дара на правдата, ще царуват в живота чрез единия, Исус Христос. Римляни 5:16-17 (Версия на крал Яков)

Този, който съди и чието престъпление причинява смърт, е Адам. Адам смятал, че Бог го осъжда и иска да го убие. По тази причина, това са двете области в светилището, които трябва да бъдат разкрити пред хората. Светилището е правоъгълник, който пространствено създава два квадрата. В центъра на първия квадрат се намира жертвеният олтар. В центъра на втория квадрат се намира ковчегът на завета.

На жертвения олтар всеки ден се принасят жертви. Съдът в деня на умилостивението се извършва само веднъж годишно.

Десетият ден на този седми месец да бъде ден на умилостивение; да имате свято събрание и да смирите душите си, и да принесете жертва чрез огън на ГОСПОДА. Никаква работа да не вършите

в този ден, защото е ден на умилостивение, за да се извърши умилостивение за вас пред ГОСПОДА, вашия Бог. Защото всеки човек, който не се смири в този ден, ще се изтреби отсред народа си. И всеки човек, който извърши каквато и да е работа в този ден, този човек ще изтребя отсред народа му. (Левит 23:27-30)

Това описание в книгата Левит, е отражение на начина по който хората разбират, че Бог трябва да действа в съда. Адам е този, който внесъл съд, осъждане и смърт в света. Пътят в Светилището трябва да ни разкрие какво е нашето истинско мислене и след това да сравним това мислене с живота на Исус и да осъзнаем, че то е грешно. Ето как става помирението. Това е процес, който разкрива, че нашата онаследена греховна система за морал е погрешна, за което след това се покаяваме и получаваме прощение. Така завършва процесът на помирение.

По-голямата част от религиите вярват, че тъй като Бог заповядва жертви и се появява като съдия в Пресветото място в Деня на умилостивението, това означава, че Той самият е такъв. Но това не е вярно. Бог е като Исус и тези неща, записани в закона, са отражение на това, какви сме ние. Бог ни показва, че можем да се покаем и да се отвърнем от това.

Бог ни посреща на месинговия олтар; олтар, направен от сплав, създаден от сина на Каин. Нашият Отец никога не е пожелавал жертви, но Той ги е дал, за да може те да ни покажат какви сме по природа. Ние сме вярвали, че Бог се нуждае от укротяване преди да може да ни прости и не бихме повярвали, че ни е простено преди да се пролее кръв. Това е една ужасна, езическа идея; но ние не сме го осъзнавали. Той увеличил греховността ни чрез тези жертви, като в същото време чрез тази „медна“, създадена от човека идея ни

убеждава, че можем да бъдем простени.

Бог не съди и не осъжда никого (Йоан 5:22; 8:15), но ни позволява да Го разбираме по този начин, за да ни покаже какво всъщност мислим, че Бог трябва да направи, за да прекрати тази вражда. Ние естествено смятаме, че Бог трябва да ни даде време да се покаем, а след това съди всички и убива тези, които не се подчиняват и възнаграждава тези, които се покоряват.

Ако можем да имаме предвид, че светилището е начин хората да бъдат доведени при Бога, тогава ще приемем, че пътят на този процес не показва какъв е Бог, а по-скоро това, което Бог е готов да направи, за да стигне до нас там, където сме.

Светилището има меден двор и Свято място и Пресвето място. Бог не е представен чрез двора; той представя хората. Това се доказва от факта, че Бог казва на Своя народ, в определен момент от този процес да напусне двора, когато измерва или изучава тази система.

И даде ми се тръстика като тояга и ми се каза: Стани и измери Божия храм и олтара, и онези, които се кланят в него; **но двора, който е извън храма, остави и не го измервай, защото той се даде на нациите**, които ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. (Откровение 11:1-2)

Святото място не представя напълно какъв е Бог, защото Бог винаги е най-свят. Как може Бог да бъде свят на едно място, а най-свят на друго? Святото място разкрива прогресията на човешкия разум към истината. То не е пълно откровение за това какъв точно е характерът на Бога. Дори Пресвятото място не е съвършено представяне на Божия характер, защото Бог никога не е пожелавал жертви и Той никога

не е изисквал всеизгаряния (Пс. 40:6; Осия 6:6). Това са все Негови приспособявания, които достигат хората в собствените им мисли. Това е процес, който ни показва какви сме и след това ни кани да сравним това с Христос, за да се покажем, когато видим разликата.

***Разкриваното от
съда е точно това,
което човечеството
трябва да осъзнае:
колко съдещи и осъди-
телни сме по природа.***

Когато бях млад, на късна тийнейджърска възраст, правех неща, които ме караха да се чувствам много виновен. В известна степен разпознавах състоянието си на болен от грях и затова мо-

лех за помощ. Именно смъртта на Исус на кръста ме накара да повярвам, че Бог ми прощава греховете. Това е от съществено значение за спасението. След като повярвах, че греховете ми са простени и започнах да опознавам повече какъв е Бог, като четях за Исус, много неща в живота ми започнаха да се променят.

Няколко години след като започнах да израствам в разбиранието си, започнах да съдя и осъждам другите за това, че не следват това, което е правилно. Правех това тайно много повече, отколкото открито. Съдих хората, защото виждах Бог като Един, Който съди хората за това, че правят погрешни неща. Той ми позволи да гледам на Него по този начин, за да се разкрие осъдителния ми дух. Позволи ми да Го виждам, чрез Деня на умилостивението, като страховит и свят съдия, който бе готов да унищожи грешниците, които не се подчиняват и не се съобразяват.

Тогава, в точния момент, Той ми показа какво е казал Неговият Син за Него в Йоан 5:22 и как самият Исус действа в Йоан 8:15. Когато прочетох тези текстове и ги сравних със себе си, плаках дни наред. Разкаях се и помолих Бог да ми

прости. Изведнъж видях себе си като много осъдителен и точно от това се нуждаех. *Разкриваното от съда е точно това, което човечеството трябва да осъзнае: колко съдещи и осъдителни сме по природа.*

Ето така Бог се е отнесъл с учениците в Матей 15:22-28. Той е действал по начин, който позволява да се разкрият предразсъдъците им към ханаанката. Когато Исус най-накрая изцелил дъщерята на жената, учениците стояли пред избор. Те или трябвало да се възприемат като фанатични и да се покаят или да спрат да вярват в Исус.

Ето защо много хора няма да приемат истинския Бог и Неговия Син. Те няма да се откажат от желанието да съдят и осъждат и ще цитират изобилие от Писанието, за да докажат, че Бог съди и осъжда. Всички тези текстове са там, за да ни изпитат и да разкрият какво има в нас. Те действат по същия начин, както когато изглежда, че Исус е нарекъл ханаанката куче. Трябва да разгледаме тези пасажии по-внимателно.

След това нека разгледаме колективното разбиране за съда и отварянето на книгите в небето, във връзка с Деня на умилостивението, което обсъждахме по-рано.

ГЛАВА 15

Книгите се отвориха и съгът започна

Последователността на историята, изложена в Данаил 7-ма и 8-ма глави, ни дава много конкретно време за това кога се случват събитията от съда. Апостол Павел говори с Феликс за идващото време на съд, което е в бъдеще спрямо неговите дни:

И когато той говореше за правда, за себеобуздание и **за идещия съд**, Феликс уплашен отговори: Засега си иди и когато намеря време, ще те повикам. (Деяния 24:25)

Събитията, дадени ни в Данаил 7-ма глава, ни помагат да определим кога би трябвало да се осъществи този съд. Данаил вижда във видение 4 звяра, които излизат от морето. Първият е като лъв, вторият като мечка, третият като леопард, а четвъртият е звяр без име. След издигането на тези четири звяра се явява сцена на съд и тогава идва Христовото царство и Божиите хора ще притежават това царство.

Тези големи зверове, които са четири, са четирима царе, които ще се издигнат от земята. (Данаил

7:17)

Тези четири звяра представляват четири царя или, както е обяснено малко по-надолу, четири царства.

Той каза така: **Четвъртият звяр е четвъртото царство на земята, което ще се различава от всички царства; и ще погълне цялата земя, и ще я стъпче и смаже.** (Данаил 7:23)

От това четвърто царство възникват 10 царства и след това възниква друго царство, различно по природа от останалите; и три царства са покорени, за да може това царство да възникне.

А десетте рога са десет царе, които ще се издигнат от това царство; и след тях ще се издигне друг, **който ще се различава от предните и ще покори трима царе.** (Данаил 7:24)

Този малък рог говори страховити думи против Всевишния, променя специалните времена на Бог и Неговия закон и преследва Божиите светии за един период от три и половина времена.

И той ще говори думи против Всевишния и ще тормози светиите на Всевишния и ще замисли да промени времена и закон; и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена и половин време. (Данаил 7:25)

Както посочихме по-рано, има сцена на съд и след това идва Христовото царство, което ще продължи вечно.

Но съдът ще седне и владичеството ще му се отнеме, за да се унищожи и погуби докрай. А царството и владичеството, и величието на царствата под

цялото небе ще се дадат на народа на светиите на Всевишния. Неговото царство е вечно царство и всички власти ще служат и ще се покоряват на Него. (Данаил 7:26-27)

Ако погледнем последователността на историята, от времето на Даниил до настоящето, ние наистина виждаме, че е имало четири световни империи, последвани от разделяне на 10-те сили на Европа, последвани от папството, което доминирало в света над 1000 години.

Четири световни империи са Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим.

Тази последователност от четири царства, последвани от разширяване в 10, е паралелна на видението в Даниил 2-ра глава. Даниил казал на вавилонския цар, че царят е златната глава и че след неговото царство ще има последователност от три световни империи. Можем да обобщим информацията за малкия рог в Даниил 7-ма глава по следния начин:

1 Издига се от четвъртия
звяр – Даниил 7:7, 8

2 Измежду 10-те рога

1 Папите наследяват
цезарите

2 Папството се издига на
власт отсрещ европейски-
те народи

3	Различен от останалите рогове, <i>Даниил 7:24</i>	3	Папството е както религиозна, така и политическа сила
4	Изглежда по-як от другите рогове, <i>Даниил 7:20</i>	4	Щял да упражнява по-голяма власт от царете
5	Изкоренява 3 царства, <i>Даниил 7:8, 20, 24</i>	5	Отстранява херулите, вандалите и осготите
6	Говори големи думи против Всевишния, <i>Даниил 7:24</i>	6	Твърди, че е Бог на земята и че има власт да прощава грехове
7	Изтощава светиите на Всевишния, <i>Даниил 7:25</i>	7	Между 50 и 150 милиона души убити от папството
8	Замислил да промени времена и закони, <i>Даниил 7:25</i>	8	Променя съботната почивка в неделя, премахва втората заповед.
9	Управлява време, времена и половин време, <i>Даниил 7:25</i>	9	Папското върховенство било от 538 г. сл Хр. до 1798 г. сл. Хр.

Идентифицирането на малкия рог като папството, възникнало след четирите световни империи е засвидетелствано от много изследователи на Библията през вековете.

Име	Дата	Малък рог	Човек на греха	Жената от Откр.17гл.	Антихрист
Валдензи	12 ^{то} столетие		Папство	Римска църква	
Еберхард II (Залцбург)	1246	Папство			

Джон Милигз	ок. 1367		Папство	Папство	Папство
Джон Уиклиф	ок. 1379	Папи	Папство	Папство	Папи
Ян Хус	ок. 1412		Папство	Папство	Папата
Джироламо Савонарола	ок. 1497		Папство	Папство	
Мартин Лутер	1522	Папство	Папство	Папство	Папство
Филип Меланхтон	1543	Папство			Папство
Джон Нокс	1547	Папство	Папство	Папство	Папство
Уилям Тиндейл	1550		Папство	Папство	Папство
Николас Ридли	1554			Папство	Папство
Джон Хупър	1550		Папство	Папство	Папство
Томас Кранмър	1582	Папство	Папство	Папство	Папство
Джеймс I, крал на Англия	1600	Папство	Папство	Папство	Папство
Сър Исак Нютон	1727	Папство	Папство	Папство	Папство
Джон Уесли	1764		Папство	Папство	Папство

Целта на тази идентификация не е да осъди някоя група или организация; издигането на тази сила е отражение на човешката природа и разкрива какви сме всички ние. Да осъждаш водачите на папството означава да доказваш, че имаш същия ум и дух. Нашата цел е да идентифицираме пророческите движения в човешката история, за да се поу-

ЧИМ ОТ ТЯХ.

Даниил 7:25 ни казва, че малкият рог ще управлява време, времена и половина. Същият този период в Откровение 12 гл.е представен като 1260 дни.

И на жената се дадоха двете крила на големия орел, за да отлети до мястото си в пустинята — там, където я хранят за **време и времена, и половин време**, скрита от лицето на змията. (Откровение 12:14)

И жената побягна в пустинята, където имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там **хиляда двеста и шестдесет дни**. (Откровение 12:6)

Този период от 1260 дни има смисъл само когато се приложи еврейският принцип ден равен на година.

Според броя на дните, за които разузнахте земята, **четиридесет дни**, по един ден за една година, **четиридесет години** ще теглите заради беззаконията си и ще познаете какво е Аз да се отвърна. (Числа 14:34)

И когато свършиш тези, тогава легни още веднъж на дясната си страна и носи беззаконието на юдовия дом четиридесет дни; ден за година, **ден за година ти определих**. (Езекил 4:6)

Времето на папско надмощие е от 538 г. до 1798 г. сл. Хр., когато французите завели папата в плен, слагайки край на светската власт на папството. Малко след това време, съдът трябвало да започне. За да получим по-конкретна времева рамка, се обръщаме към глава 8-ма на книгата Данаил и сравняваме последователността на историята там, с тази на Данаил 2-ра и Данаил 7-ма глави.

Видението в Данаил 8-ма глава ни представя сблъсък между овен и козел. Един козел с бележит рог удря овена, превземайки неговата власт. Първоначалният рог на козелата се счупва и четири рога се идват на неговото място, а след това се появява малък рог.

Не остава никакво съмнение кои са овенът и козелът, защото ангел Гавриил казва на Даниил:

Овена, който си видял, с двата рога, са царете на Мидия и Персия. Косматият козел е гръцкият цар; и големият рог между очите му е първият цар. (Данаил 8:20-21)

След като Александър Велики умрял, Гърция била разделена на четири нации, управлявани от неговите четири генерала (роговете символизират управители или власти). Знаем, че малкият рог, който излязъл от един от роговете на козелата, станал по-голям от самата Гърция, която била по-силна от Мидия и Персия, защото ни се казва:

Козел	Овен	Малък рог
Голям	Много голям	Изключително голям
Даниил 8:4	Даниил 8:8	Даниил 8:9

Има само една сила, която е наследила Гърция и е била по-велика от Гърция – Рим. Рим излязъл от един от четирите рога, които наследили Гърция в това, че той победил първо Македония и от там се разраствал.

Малкият рог се възвеличил срещу Княза на множеството, който е Месията, Иисус Христос. Рим разпнал Христос и изпълнил това пророчество. Този рог хвърлил истината на земята и направил много ужасни неща. Данаил се учудил какво говори този малък рог. Тогава чул разговор между две свети същества за това колко дълго ще продължи този процес на потъпкване на Божия народ и светилището. Даденият отговор бил следният:

И ми каза: За две хиляди и триста дни; тогава светилището ще бъде изчистено." Даниил 8:14 (Версия на крал Яков)

Когато поставим успоредно Данаил 7-ма и Данаил 8-ма глава, откриваме много интересна връзка между съда, който се случва в Данаил 7-ма глава, и очиштането на Светилището в Данаил 8-ма глава.

Даниил 7	Събитие	Даниил 8
Лъв	Вавилон	-
Мечка	Мидо-Персия	Овен
Леопарг	Гърция	Козел
Звяр	Рим	Малък рог
Съдебна сцена	Съд	Очиштане на светилището
Христовото царство	Второто пришествие	Смазан не с ръка

Какъв е паралелът между очиштането на Светилището и съда? Очиштането на еврейското светилище ставало всяка година по време на празника в Деня на умилюстивението.

Това да ви бъде вечна наредба: в седмия месец, на десетия ден от месеца да смирите душите си и да не вършите никаква работа — нито местен жител, нито пришълец, който пребивава между вас — защото в този ден ще се направи умилоствение за вас, за да се очистите от всичките си грехове и да сте чисти пред ГОСПОДА. (Левит 16:29-30)

Десетият ден на този седми месец да бъде ден на умилоствение; да имате свято събрание и да смирите душите си, и да принесете жертва чрез огън на ГОСПОДА. (Левит 23:27)

На хората било заповядано да „смирят душите си“ (т.е. да изпитат себе си дълбоко, за да видят дали има някакъв несъзнаван грях или нещо, което би ги отделило от Бога.) Денят на умилоствението бил също и ден на съд за народа. Това не била само една служба за отделния индивид (ежедневните жертви през годината имали грижата за това), но за едно окончателно премахване на греха в края на годината. Това бил денят за очистването на светилището. Грешникът получавал прошка чрез кръвта на жертвите, принасяни през годината и вината му била пренасяна, образно, от него към светилището. В деня на умилоствението се премахвал целият грях, който бил натрупан в светилището. Всеки неизповядан грях, в Деня на умилоствението, би направил грешника виновен и той щял да понесе наказанието за собствения си грях. Грешникът се очиствал ежедневно през годината, но светилището образно все още носело греховете на хората. Сега, в Деня на умилоствението, самото светилище трябвало да бъде очистено.

Има още много подробности, които бихме могли да представим, но основният момент тук е, че очистването на светилището е дело на съда, което се случва на 10-ия ден от седмия еврейски месец, наречен Ден на умилоствението

или Йом Кипур.

От това бихме могли да установим кога започва времето на съда, защото, разговорът между двете святи същества показва, че ще отнеме 2300 дни. Данаил припаднал, след като чул, че видението обхваща много дни, преди Гавраил да може да му обясни кога щял да бъде краят на 2300 дни. Реакцията на Данаил спрямо това изявление показва, че той е разбрал, че се отнася за период по-дълъг от буквалните 2300 дни, които са само 6,3 години, сравнително кратко време, за което Данаил би се радвал да чуе. Краят на Данаил 8-ма глава завършва с неразбирането на Данаил относно пророчеството за 2300 години, едно невъобразимо дълго време, заради което се казва, че той примрял и „боледувал много дни“.

В следващата глава Данаил започва усърдно да се моли. Тази молитва той отправя няколко години след видението в Данаил 8-ма глава. Данаил се моли с най-красивата молитва, копнеейки Господ да прости на него и на неговия народ. Тогава Гавраил идва при Данаил, за да му даде разбиране за видението, което видял по-рано и което не бил разбрал.

Докато още говорех в молитвата, мъжът Гавриил, когото бях видял във видението в началото, се докосна до мен, когато бях напълно изтощен, около часа на вечерния принос. И ми даде да разбера и говори с мен, и каза: Данииле, **сега излязох, за да те науча да разбираш**. Когато ти започна да се молиш, излезе слово и аз дойдох да ти кажа, защото ти си възлюбен; **затова обърни внимание на словото и разбери видението**. (Данаил 9:21-23)

Гавриил представя ново времево пророчество от 70 седмици, разделено на 3 сегмента. 7 седмици за завършване на храма, още 62 седмици до идването на Месия и след

това 1 последна седмица. 70-те седмици отново следват принципа ден за година. Ключът към това времево пророчество е, че то има начална дата.

И така, знай и разбирай: **От излизането на словото да се възстанови и съгради Ерусалим до Помазаника, Княза**, ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици; и ще бъде възстановен и съграден, с улици и окоп, и то в размирни времена. (Данаил 9:25)

Заповедта за възстановяване на Ерусалим дошла в три указа, на трима персийски царе и това е записано в книгата Ездра.

И юдейските старейшини строяха и успяваха чрез пророкуването на пророк Агей и на Захария, сина на Идо. Те строиха и завършиха **според заповедта на Израилевия Бог и според заповедта на Кир и Дарий, и Артаксеркс**, царя на Персия. (Ездра 6:14)

Първите два указа включвали само изграждането на храма, но указът на Артаксеркс включвал възстановяване на целия Ерусалим и предоставяне на пълна автономия, за да се управляват според Божия закон. Този указ излязъл през 457 г. пр. Хр. Когато съберем цялата тази информация заедно, можем да я изобразим, както е показано на последната страница на тази глава.

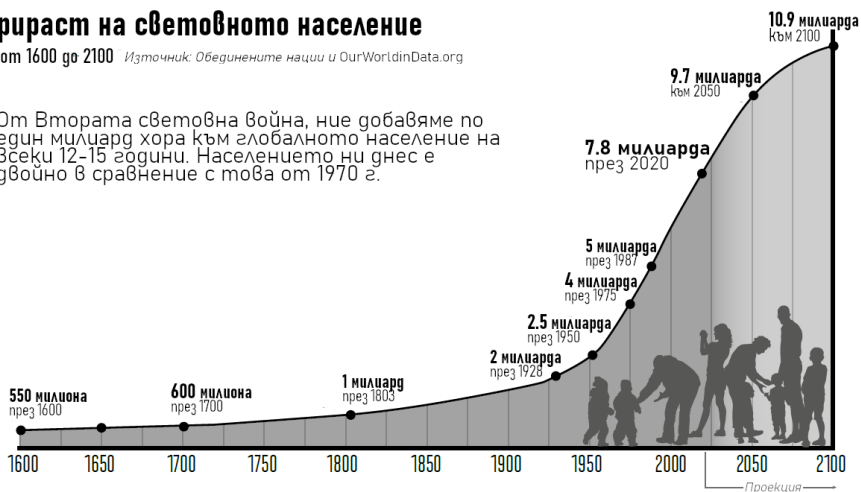
Тази информация е малко техническа, но целта на този процес е да покаже от пророчествата на Даниил, че има определено време за процеса на съд, преди идването на Христос. Сцената на съда, от Данаил 7-ма глава, когато е свързана с пророчествата от Данаил 8-ма и 9-та глави, се вижда, че започва през 1844 г. Тогава книгите се отварят

и съдът е установен. В 1844 г. започва онова, което щяло да се счита за истинските последни времена, когато вече няма пророчества - нещата се разкриват. Интересното е, че тогава започва Индустриалната революция и можем да видим, че през последните 150 години се е променило повече отколкото през 1800-те години преди 1844 г. Никога до този момент човекът не е имал способността да унищожи напълно света, в който живее.

Прираст на световното население

от 1600 до 2100 Източник: Обединените нации и OurWorldinData.org

От Втората световна война, ние добавяме по един милиард хора към глобалното население на всеки 12-15 години. Населението ни днес е двойно в сравнение с това от 1970 г.

Точно за времето след 1844 г. било казано на Данаил тук:

А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до последното време. Мнозина ще я изследват и **знанието ще се умножава**. (Данаил 12:4).

Времето е огласено също и от Първата ангелска вест в Откровение 14-та глава:

И видях друг ангел да лети сред небето, който имаше вечното евангелие, за да го благовести на

земните жители и на всяка нация и племе, и език, и народ. И каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, **защото часът на Неговия съд настана**; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори! (Откровение 14:6-7)

Големият въпрос, който трябва да се повдигне като реакция на всичко това, е защо Бог е изобразен като водещ в съдебна сцена с книги и осъждайки хора, когато Исус казва, че и Неговият Отец, и Той самият не съдят никого? Исус ни задава въпроса?

А Той му каза: Човече, кой Ме е поставил да съдя или дяля между вас? (Лука 12:14)

Оставил си първата си любов

Откриваме интересен разговор между учениците, в нощта преди Исус да умре.

Стана още и **спор помежду им кой от тях се счита за по-голям**. А Той им каза: Царете на народите господстват над тях и **тези, които ги владеят, се наричат благодетели**. Но вие недейте така; а по-големият между вас нека бъде като по-малкия, и който ръководи — като онзи, който слугува. (Лука 22:24-26)

Представете си скръбта на Христос, докато слуша учениците Си да спорят кой от тях трябва да се счита за най-великия. Това показва, че всички ученици са се съдели едни други във връзка с това кой трябва да служи на най-високите длъжности. Те са напълно слепи за страданията, които Исус вече започва да изпитва и самоволно невежи, относно това, което предстояло.

По-късно същата нощ, когато Исус се опитвал сериозно да събуди Петър за грозящата го опасност, Петър отново се сравнява с другите, като по този начин произнася присъда над тях.

А Петър в отговор Му каза: Даже и всички да се отвърнат от Теб, аз никога няма да се отвърна! (Матей 26:33)

Ако най-близките последователи на Исус са били изпълнени с този дух, да преценяват (съдят) другите, като по-малко достойни от себе си, става очевидно, че този въпрос за съденето на другите е дълбоко залегнал в човешкото сърце.

След разпятието и възкресението на Христос учениците били напълно преобразени. Те се смирили пред Бога и един пред друг и получили изливането на Духа в Петдесетница.

И когато настана денят на Петдесетницата, **те всички бяха (в един акорд, Версия на крал Яков) на едно място**. И внезапно стана шум от небето като фученето на силен вятър и изпълни цялата къща, където седяха. (Деяния 2:1-2)

След това време четем думите на Петър.

Пасете Божието стадо, което е между вас; надзиравайте го не по принуда, а с добра воля, като за Бога, нито за гнусна печалба, а с усърдие, нито като че ли сте господари над онези, които са ви поверени, а като сте пример на стадото. (1 Петрово 5:2-3)

Искушението да упражняваме власт над другите, в процес на съд, може лесно да ни надмогне, особено когато църквата е предизвиквана от фалшиво учение. Ефеската църква се изправила пред голямо предизвикателство, по въпроса за учението и ние забелязваме думите на Исус за тази ситуация.

Зная твоите дела, твоя труд и твоето търпение, и че не можеш да търпиш злите хора; и **си изпитал онези, които наричат себе си апостоли, а не**

са, и си ги намерил лъжливи; (Откровение 2:2)

Думата *изпитал* означава *проучва* и *изследва*. Ръководителите на Ефеската църква отговорили на тези, които преподавали заблуда, с дух на изпитване и съд. Водачите успели да отблъснат ереста, която се стремяла да влезе в църквата, но това се случило чрез заплащането на голяма цена.

Но имам това против теб, че си оставил първата си любов. И така, спомни си откъде си паднал и се покай, и върши първите си дела; ако ли не, ще дойда при теб (скоро) и ще отместя светилника ти от мястото му, ако не се покаеш. (Откровение 2:4-5)

В стремежа си да пречистят църквата от заблуди, водачите загубили първата си любов. Колко лесно е да започнем да предупреждаваме хората, поддържащи идеи, които знаем, че са неверни. Вярно е, че трябва да говорим истината и да я поставяме в контраст със заблудата, но когато сочим към хората, можем да започнем да губим любовта си към тях. Преминаваме от първа любов, когато проповядваме Евангелието към постоянна защита срещу ерес. Виждаме тази тенденция в ранната църква с множеството книги, озаглавени „Срещу ____“. Някои примери включват *Против езичника*, *Против манихейците*, *Против Марцион*, *Против Сабелианци*, *Против Ауномий*, *Против Вигилантий* и т.н.

Загубата на Агапе в Ефеската църква се оказала страшен удар за църквата. Посланията до седемте църкви не били писани само до онези местни църкви, по онова време; те били и пророчество за църквата в последователните периоди, от времето на апостолите до наши дни. Знаем това, защото в Азия имало повече от седем църкви. Фригия, Памфилия, Галатия, Понт и Кападокия също били църкви в Азия. Тези седем църкви са избрани, защото представлявали християнската църква през всички епохи, от времето на Христос.

Блажен този, който чете, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него, защото времето е близо. (Откровение 1:3)

Йоан говори за цялата книга като пророчество, а не само за виденията след седемте печата. Самата дума *седем* е символ в Библията за пълнота или съвършенство. Ето един пример

И на седмия ден Бог беше **свършил** делото, което беше създал; и на седмия ден си почива от цялото дело, което беше създал. (Битие 2:2)

Следователно седемте църкви представляват пълната или завършена история на църквата на земята от времето, когато Христос дошъл за първи път, докато Той дойде втори път. Освен това седемте печата представляват цялостния процес на запечатване на Божията Църква, през същия период. Помислете за следната мисловна последователност в църквите.

Църква	Значение	Последователност на съда
1 Ефес (31-100 сл. Хр.)	Желателен	И си изпитал онези, които наричат себе си апостоли , а не са, и си ги намерил лъжливи; (Откровение 2:2)
2 Смирна (100-313)	Благоухание при стриване	Не се страхувай от това, което ще пострадаш. Ето, дяволът скоро ще хвърли някои от вас в тъмница, за да бъдете изпитани... (Откровение 2:10)
3 Пергам (313-538)	Фактически брак	Зная къде живееш — там, където е престолът на Сатана... (Откровение 2:13)

4 Тиатир (538-1519)	Да изтощава	А на този, който победи и който пази Моите дела докрай, ще дам власт над нациите; „и ще ги пасе с желязна тояга и те ще се строят като грънчарски съдове“, както и Аз получих от Своя Отец. (Откровение 2:26-27)
5 Сардис (1519-1798)	Остатъци	Който победи, ще се облече така в бели дрехи и Аз никога няма да излича името му от книгата на живота, а ще изповядам името му пред Моя Отец и пред Неговите ангели. (Откровение 3:5)
6 Филаделфия (1798-1844)	Братска любов	Ето, давам ти от сатанинската синагога онези, които наричат себе си юдеи, но не са, а лъжат; ето, ще ги накарам да дойдат и да се поклонят пред твоите крака, и да познаят, че Аз те възлюбих. (Откровение 3:9)
7 Лаодикия (1844 - днес)	Съдене на народа	Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че си окаян, нещастен, беден, сляп и гол; (Откровение 3:17)

Изключително интересно е, че в Ефеската църква ръководителите проучвали и съдели другите и този дух бил отразен обратно в църквата през следващата епоха, където тя била съдена и осъждана от света. По отношение на двете църкви се използва една и съща гръцка дума. Дали духът на съдене на другите не е създал пролом в църквата, което по-късно е довело до тяхното изправяне пред това, което са започнали да правят на другите?

Поради преследването на църквата през епохата на Смирна, църквата била готова да направи компромиси, за да получи място на Римската трапеза. Пергам означава действителен брак, а църквата и държавата се обединили заедно през тази епоха и започнали да седят на осъдителния престол на Сатана. Това дало възможност на Сатана да установи своето седалище в църквата през третата епоха на християнската църква.

С установеното седалище на Сатана, църквата през тъмните векове така възприела духа на съд, че Христос им казва, че им е дадено господство над народите, да ги управляват с желязо и да разбиват онези, които се противопоставят на тяхната власт. Много от истинските Божи хора били съдени и осъждани на смърт през това време. Духът на съдене, осъждане и умъртвяване напълно превзел християнската църква през тази епоха.

Това е контекстът на Данаил 7-ма глава и големите думи, които говори малкият рог.

Докато разглеждах роговете, ето, между тях излезе друг, малък рог, пред който три от първите рокове се изтръгнаха. И ето, на този рог имаше очи като човешки очи и уста, която говореше големи неща. (Данаил 7:8)

Гледах този рог, когато води война със светиите и ги победи, докато дойде Старият по дни, и съдът беше предаден на светиите на Всевишния, и настана времето, когато светиите завладяха царството. (Данаил 7:21-22)

Контекстът на съда от 1844 г. е реакция спрямо обвиненията, повдигнати срещу Божия народ от малкия рог, който имал за седалище сатанаския престол. Съдът на Бога е

всъщност оправдаване на Неговия народ срещу обвинени-
ята на Сатана отправени чрез църковните водачи. Юдей-
ските водачи осъдили жената, хваната в прелюбодейство, и

**Съдът на Бога е
всъщност оправдаване
на Неговия народ срещу
обвиненията на Сатана
отправени чрез църков-
ните водачи.**

я довели при Исус, за да
разгледа случая, но Исус
обърнал съда обратно
към тях. По подобен на-
чин, след като църквата
била осъдила толкова
много хора на смърт,
Древният по дни обър-
нал съда обратно към

църквата. Кой видял милост в присъствието на Исус и кой
напуснал, мислейки се за осъден? Кой вижда милост в съда
на Древния по дни в края на времето и кой вижда себе си
осъден?

За онези, които имат вярата на Исус да видят доброта-
та на Отца през очите на Неговия Син, Божият съд не се
състои в това, че Бог осъществява съд срещу Божия народ,
а по-скоро ги защитава от обвиненията, повдигнати срещу
тях от Сатана чрез църковните водачи. Бог позволява този
съд да се осъществи, защото разкрива какво е в сърцата на
Божиите хора, когато Сатана ги подлага на изпитание, чрез
неговите посредници. Дали Божият народ се доверява чрез
този съдебен процес на Бога, или отказва да Му се довери,
че Той ще го преведе през това огнено изпитание?

След много векове на преследване, Божиите хора ви-
кат за отмъщение над враговете си заради това, което им е
направено. Това е споменато в петия печат, който е успоре-
ден на петата от седемте църкви.

И когато отвори петия печат, видях под олтара
душите на онези, които са били заклани за Божието
слово и за свидетелството, което държаха. И те ви-

каха с висок глас и казваха: Докога, Владетелю свети и истинни, няма да съдиш и отмъстиш за нашата кръв на земните жители? (Откровение 6:9-10)

Църквата пострадала ужасно и милиони загинали. И все пак духът на отмъщението останал сред Божия народ, както и желанието Бог да унищожи враговете им. Поглеждай-ки назад към тази история, ние ставаме много по-наясно с характера на човешкото сърце. Първите привърженици в църквата, използващи сила за контрол на човешката мисъл, подобно на Августин, със сигурност не можели да си представят колко тъмен и страшен ще стане процесът, който те стартират. Тази история ни е била нужна, за да се поучим и да видим колко брутално и безмилостно е нашето естество.

Бог не можел просто да ни каже какви сме, защото не бихме Му повярвали и не бихме Го разбрали. Както детето, което не вярва на родителите си и всъщност трябва да докосне нещо горещо, преди да приеме, че ще се изгори. Ето защо Бог позволил семето на греха да расте: за да може цялата вселена да види неговия напредък и да разбере плода му, и да знае, че няма нищо положително в греха, и няма легитимност в твърденията на Сатана срещу Божия закон и Неговото управление. Ето как Бог „ще изличи напълно, бедствието“ и то „няма да се надигне втори път.“ (Наум 1:9)

Църквата Филадельфия носи името братска любов. Това била малка и немощна църква, която следвала истината и в нея имало много любов. Думите на Исус към тях - „Ще ги накарам да дойдат и да се поклонят пред краката ти“ - говорят за желанието си да бъдат признати и оценени. Когато сте малки, слаби и смятани за измет, изкушението да искате да бъдете признати се увеличава. Исус насърчава вярващите във Филадельфия с езика, който разбират. Враговете им щели да се поклонят пред тях и грешките щели да бъдат поправени. Това е езикът на съда.

Хората по времето на Филадельфийската църква, което достига до 1844 г., не разбирали какво има в сърцата им. Те смятали, че очистването на светилището на тази дата означава, че Исус ще се върне и ще съди света - Бог най-накрая щял да отмъсти за тях, като покаже, че са праведни, а нечестивите - грешни, докато онези, които ги преследвали и отхвърляли, щели да бъдат наказани. Когато това не се случило в Деня на умилостивението през 1844 г., тази голяма група хора, наречени адвентисти, били ужасно разочаровани; това събитие станало известно като „Голямото разочарование“. Бог искал те да разсъждават върху собствения си осъдителен характер и начина, по който очаквали Бог да действа през 1844 г., но за най-голямо съжаление те напуснали вратата и оставили този недостатък на характера, който бил дълбоко в сърцето на човека, неизлекуван. Това семе останало за последната църква - да бъде напълно проявено и преодоляно в човечеството.

Последната църква е Лаодикия, чието име означава *съд на народа* - това е църквата на съда. Човешкото наследство от съд и осъждане достига кулминацията си в тази църква. Бог изпраща вест до света по това време, обявявайки, че съдът е започнал. Бог е представен като заемащ върховното място на съд, за да има достъп до житейските записи на всички, които изповядват вяра в Христа.

Как хората възприемат този съд? Зависи от това как разбират характера на Бог. Ако гледат на Бог като прокурор, който минава през документите, за да заличи тези, които не струват, тогава естествено ще възприемат такъв характер, когато общуват със своите ближни. Тази църква преценява себе си като „богата и замогнала се“; счита себе си за по-висша от другите.

Поради този дух на съд, Господ трябва да ни разкрие какво е в сърцата ни, като ни позволи да проектираме върху

Него характера на Съдия, който осъжда и унищожават онези, които отхвърлят истината така, както вярващите разбират това. В същото време онези, които познават истинския характер на Бога, ще повярват, че Той е техен защитник срещу обвиненията на Сатана. Обвиненията са отправени директно срещу тях, като им казват, че са безнадеждни грешници и никога няма да бъдат победители, или са отправени чрез онези в църквата, които възприемат новата светлина за Божия характер като заплаха.

Сцените на съда от 1844 г. имат за цел да помогнат на Божиите светии да видят себе си и това, което наистина е в сърцето им. Те разкриват, че това е нашето естествено желание и че то е процесът, който според нас е необходим, за да се сложи край на великата борба.

Реалността е, че от 1844 г. насам, това което се съди конкретно и главно е Божият характер. Думите в Откровение 14:7 могат да бъдат прочетени по два начина:

И каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, **защото часът на Неговия съд настана**; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори! (Откровение 14:7)

Дойде часът на Неговия съд! Кой извършва съда? Бог или ние? Исус ни казва, че Бог не съди никого, така, че ние сме тези, които съдят, и какъвто отсъдим, че е Бог, такъв съд ще възприемем и спрямо себе си.

Тогава какво? Ако някои бяха неверни, тяхната невярност ще унищожи ли Божията вярност? Да не бъде! Но нека признаваме, че Бог е истинен, а всеки човек — лъжлив, както е писано: „за да се оправдаеш в думите Си **и да победиш, когато си съден.**“

(Римляни 3:3-4, Версия на крал Яков)

Как преценявате (съдите) Бога? Съди ли, осъжда ли и умъртвява ли хора? Като Исус ли е - жалостив, милостив, обичащ Своите врагове и правещ добро на тези, които Го мразят? Както съдите ...

Сияйна река или огнен пламък?

Данаил 7-ма глава има много критична роля в разглеждането на Бога като съдия, Който осъжда и унищожава онези, които вършат зло. Видението в тази глава описва приемствеността на царства, доминиращи света и завладяващи своите съперници. След това сме запознати със силата на малкия рог, който излиза от Рим и който описахме две глави по-рано.

Докато разглеждах роговете, ето, между тях излезе друг, малък рог, пред който три от първите рогове се изтръгнаха. И ето, на този рог имаше очи като човешки очи и **уста, която говореше големи неща.** (Данаил 7:8)

Кои били някои от големите неща, които малкият рог говорел?

Папата е с толкова голямо достойнство и е толкова възвишен, че не е обикновен човек, но такъв, какъвто е Бог, и заместник на Бога... (В превод от Луций Ферарис, „Папа II“, „Библиотека Промпта“, том VI, стр. 25–29).

Петър и неговите наследници имат власт да налагат закони, които са както предписващи, така и забранителни; също имат власт да разрешават освобождаване от тези закони и когато е необходимо, да ги отменят. **Тяхно е правото да преценяват нарушенията със законите, да налагат и да отменят наказания. Този съдебен орган дори ще включва правомощието да прощава греха.** Защото грехът е нарушение на законите на свръхестественото царство и попада под знанието на съставящите го съдии. Католическа енциклопедия, том XII, статия, „Папата“, страница 265.

Папите твърдели, че са Бог на земята и претендирали, че имат власт да съдят и осъждат онези, които са нарушили техните закони. През периода на мрачните векове Папството, чрез своите инквизиционни правомощия, предприема делото на надзор и съд, което води до осъждането на смърт на милиони хора в много държави, в които то управлява.

Според възгледа на Римската църква, Бог е един, който съди онези, които не следват веруюто, така както тя го е определила. В края на периода на своето върховенство, в който тя „преследваше светиите на Всевишния“ (Даниил 7:25), видението се насочва към небето.

Гледах, докато се положиха престоли и Старият по дни седна. Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън. **Огнена река** изтичаше и излизаше отпред Него, хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. Съдът седна и се отвориха книги. (Данаил 7:9-10)

Виждаме изобразена сцена в съдебна зала и книгите с

протоколи са отворени за разглеждане и всички небесни ангели са събрани, за да станат свидетели на това събитие. Видението не записва нито една дума на Древния по дни. Тя просто преминава към следващото събитие.

Тогава гледах заради гласа на големите думи, които рогът говореше; гледах, докато звярът беше убит и тялото му погубено и предадено на горящ огън. А колкото за другите зверове, тяхното владичество беше отнето и животът им се продължи до време и година. (Данаил 7:11-12)

Звучи така сякаш Бог е преценил и осъдил действията на малкия рог, а след това го е унищожил, изгаряйки го с огън.

Тъй като Отец не казва нищо, тук ние сме поканени да преценим Неговия характер. Това е подобно на начина по който Исус се държи с учениците Си.

И ето, една ханаанка излезе от онези места и извика, като казваше: Смили се за мен, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми е лошо obsебена от демон. **Но Той не ѝ отговори нито дума.** Учениците дойдоха и Му се молеха, като казаха: Отпрати я, защото вика след нас. (Матей 15:22-23)

Когато Исус мълчал, в отговор на ханаанката, учениците изтълкували това мълчание като съд срещу жената. Това събитие било предсказано с тези думи:

Седиш и говориш против брат си, клеветиш сина на майка си. Ти направи това, а **Аз премълчах, и ти помисли, че Аз съм съвсем като теб.** Но Аз ще те изоблича и ще изредя всичко това пред очите ти. (Псалми 50:20-21)

Исус мълчал, за да се разкрие истинският характер на учениците. Това е случващото се в Данаил седма глава. Отец мълчи и следват поредица от събития. Забелязваме, че именно заради думите на малкия рог, в крайна сметка, звярът е хванат и унищожен.

Тогава гледах **заради гласа на големите думи, които рогът говореше**; гледах, докато звярът беше убит и тялото му погубено и предадено на горящ огън. (Данаил 7:11)

Този малък рог, в Данаил седма глава е символизиран с жена, която язди звяр в Откровение 17-та глава. Жената представлява църква (Ер. 6:2), а звярът, който тя язди, представлява държавната власт на света. Десетте рога са десет царе, които управляват в края на земната история. Как е унищожена жената и кой я унищожават?

И десетте рога, които ти видя — те и звярът — ще намразят блудницата и ще я направят пуста и гола, и ще изядат месата ѝ, а нея ще изгорят с огън. (Откровение 17:16)

Виждаме, че както малкият рог, така и жената, която язди звяра, са изгорени с огън. Царете на земята унищожават жената, която представя същата онази сила на малкия рог. Това означава, че Бог не унищожават малкия рог. Той се самоунищожават със собствените си надут думи.

ГОСПОД се е изявил, Той извършват съд. Безбожният се впримчват в делото на ръцете си. (Псалми 9:16)

И излях върху тях негодуванието Си, **довърших ги с огъня на яростта Си, въздадох пътищата им върху главите им**, заявяват Господ БОГ. (Езекил 22:31)

Бог ни казва как действа неговото негодувание. Самите решения, които хората, църквите и нациите вземат, могат да се върнат върху тези, които вземат тези решения за добро или за зло. Бог не се намесва, за да приложи сила, а по-скоро позволява на събитията да следват естествения си ход, докато това, което човек е посял, не се пожъне в собствената му реколта.

Не се лъжете, Бог не е за подиграване! Понеже, каквото посее човек, това и ще пожъне. Защото, който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот. (Галатяни 6:7-8)

Точно както когато фарисеите довели жената при Христос за съд и Той не казва нищо друго, освен, че пише на земята, така и Древният по дни не казва нищо в съда, освен, че тихо пише на праха на сърцата на хората истината за това, което правят, за да може да се покаят или в крайна сметка да се разбунтуват до степен, в която да се самоунищожат.

Когато погледнем към сцената в тронната зала, си представяме, че Бог стои в съд над деятелите на злото. Затова възприемаме огъня, който излиза от Него като огнен пламък, изпращан като предупреждение срещу злотворците, затова че те са на път да платят за своите престъпления с насилствена намеса от Божия престол.

Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него... (Данаил 7:10)

Думите „огнена река“ могат да бъдат преведени и като сияеща река. Тази идея ни свързва с други сцени в тронната зала.

И пред престола имаше като **стъклено море, подобно на кристал**,... (Откровение 4:6)

След това ми показа **реката с водата на живота, блестяща като кристал**, която извираше от престола на Бога и на Агнето. (Откровение 22:1)

Реката, която тече от Божия престол, е блестящата река на живота. Където и да тече тази река, има живот.

И където отиде реката, всичко ще живее. (Езекил 47:9)

Мълчанието на Отец в тази тронна зала ни кани да отсъдим как Той се справя със ситуацията. Когато погледнем

Бог не обвинява никого, а просто защитава Своите верни деца срещу клеветническите обвинения на Сатана.

тази сцена, настава „част на Неговия съд“ (Откр. 14:7). Ние сме тези, които решават какъв е Неговия характер в този момент. Гледаме ли на Отец чрез думите на Неговия Син (Йоан 5:22) или гледаме на Него чрез естеството, кое-

то ни е дадено от Адам; естество, което съди и осъжда на смърт? (Римл. 5:16).

Спомняме си, както казахме в последната глава, че духът на съд е влязъл в църквата, малко след Христовата мисия на тази земя. В крайна сметка Сатана установил своя съдебен престол в църквата и започнал да съди и осъжда верните.

Действията на Всевишния в съда имат за цел да защитят Божиите хора от обвиненията, повдигнати срещу тях от малкия рог.

Гледах този рог, когато води война със светиите и ги победи, **докато дойде Старият по дни, и съдът беше предаден на светиите на Всевишния**, и настана времето, когато светиите завладяха

царството. (Данаил 7:21-22)

Съдът изпитва сърцата на Божиите хора. Идеята за това, че Бог седи като съдия може да доведе естественото желание на хората да съдят и осъждат да бъде проектирано върху Бога. Искаме да осъдим и унищожим враговете си и затова проектираме върху Бога идеята, че Той иска да осъди и унищожи враговете Си. Но Бог не е такъв. Бог не обвинява никого, а просто защитава Своите верни деца срещу клеветническите обвинения на Сатана.

Сатана ги обвинява ден и нощ. Той прошепва обвиненията си в съзнанието им. Светиите викат към Бога да бъдат избавени от тези обвинения. Божиите хора или викат към Бога да им даде благодат и сила, или започват да съдят и осъждат другите така, както си въобразяват, че Бог би действал в тяхна полза. Как ще постъпите в този съд?

Понеже малкият рог съдел и осъждал другите, собствените му думи и действия довели до това, че той сам се съдел и осъждал и накрая се самоунищил. Бог не е за подиграване. Ако хората посяват семена на съд и осъждане, тогава ще се сблъскат точно с това. Нека следваме думите на Исус и да не съдим никого. Тогава няма да бъдем съдени и ние самите (Мат. 7:1). Изборът е наш за това каква роля ще имаме в този съд.

Както ти съдиш...

ГЛАВА 18

Езикът на злата сила

Точно преди Исус да умре, Той произнесъл следните измъчени думи:

А около деветия час Исус извика с висок глас: „Илї! Илї! Ламà савахтанї?“, което значи: „Боже Мой, Боже Мой! Защо си Ме изоставил?“ (Матей 27:46)

Думите, които Исус изговорил, не били на еврейски, а на арамейски. Това накарало мнозина да повярват, че Исус е говорел, най-вече, на Арамейски. Това беше отличителна черта на филма *Страсти Христови*, режисиран от Мел Гибсън.

Има много доказателства, в подкрепа на това, че еврейският се е говорил широко, по времето на Христос. Това виждаме от надписа, поставен над главата на Исус при разпятието Му, както и от начина по който Павел се обръща към някои от своите слушатели.

Този надпис прочетоха мнозина от юдеите, защото мястото, където разпънаха Исус, беше близо до града и написаното **беше на еврейски, на**

гръцки и на латински. (Йоан 19:20)

Павел застана на стъпалата и помахна с ръка на народа; а когато се възвори голяма тишина, започна **да им говори на еврейски**, казвайки: (Деяния 21:40)

Когато Исус говори на Павел по пътя за Дамаск, Той му говори на еврейски:

И като паднахме всички на земята, **чух глас, който ми казваше на еврейски**: Савле, Савле, защо Ме гониш? Трудно е за теб да риташ срещу остен. (Деяния 26:14)

Описанията на места като Гавата и Голгота също са „на еврейски език“ (Йоан 5:2; 19:13, 17; Откр. 9:11; 16:16).

Интересно е, че някои от съвременните преводи са променили гръцката дума „еврейски“ и я тълкуват като арамейски.

Всички паднахме на земята и чух глас, който ми казваше на арамейски: „Савле, Савле, защо ме преследваш? Трудно ти е да риташ срещу остен. Деяния 26:14 (Нов международен превод)

Библейските лингвисти обясняват промяната на думата с това, че общото ползване на еврейският език се смятало за преустановено по това време и затова терминът „еврейски“ просто означава общият език, който е бил арамейски. Но това променя значението на самата дума и отрича явните препратки към еврейски, в текста. Еврейският и арамейският език били отделни и отличаващи се езици и цитирането на Писанията трябвало да става на еврейски, защото нямало арамейска Тора.

Тази ситуация става още по-интересна, когато погледнете как евреите гледали на арамейския.

Правело се ясно разграничение от самия еврейски народ между еврейски и арамейски. Еврейският не само бил изборът на науката и литературата, но и е поддържан като нормативен език на ежедневието. „В Израилевата земя“, казва Мишна, „защо ни е арамейският език? Или Светият език (еврейски, в цитата), или гръцки език“. Арамейски няма „престиж“ и „не изисква вярност“, както забелязват Сафрай и Стерн, докато еврейският има и двете. Дори в по-късните времена в Талмуда било забранено извличането на горящ арамейски ръкопис от пожар в събота, докато същото било разрешено за ръкопис съдържащ еврейски текст. Излизането от службата в синагогата по време на четене на еврейската Библия било забранено, но не и при прочитането ѝ на арамейски език. Дори запомнянето на Писанията на арамейски език не било достатъчно, докато дори само чуването им на еврейски, без да разбирате и дума, било „изпълняване на [нечие] задължение“!

За еврейския народ, еврейският бил „свещен език“, докато арамейският е „езикът на злата сила“.

За еврейския народ, еврейският бил „свещен език“, докато арамейският е „езикът на злата сила“ [от Зохар]. Не че последният е отхвърлен изцяло,

но той се разглежда като второстепенен език спрямо еврейския - истинският „език на бащите“ и носител на обикновената реч. Така Ерусалимският Талмуд заявява, че:

„Четири езика са ценни: гръцки за песен, латински за война, арамейски за грях и еврейски за говорене“.

Това било мястото за арамейския - в „погребалните песни“. Но на еврейският принадлежали висшата гледна точка на ежедневната реч („за говорене“) и поклонение. По този начин, когато еврейският баща не говори със сина си „на еврейски“, от времето, когато е бил малко дете и го е учил на закона, това е „все едно го е погребал“. За разлика от арамейския език, за който равините предупреждавали:

„На отправящия лични молби [в молитва] на арамейски език, служещите ангели не обръщат внимание, тъй като ангелите не разбират арамейски“.

Това, разбира се, не е канонична позиция, а просто отразява дълбочината на чувствата срещу арамейския език сред еврейските учени. Всъщност Талмудът говори за по-ранен случай, когато Гамалиил (същият Гамалиил, при когото Павел е учил (Деяния 22:3) и чието пронизателно слово относно християните е записано в Деяния 5:34-40) седял върху все още недовършените стъпала на храма. Някой му показал копие от арамейски превод на Йов, първият и по това време единствен „Таргум“. Той бил толкова отвратен от него, че казал на строителя да го „погребете под развалините“. Такова било отношението към пионерския опит за предствяване на арамейска част от Писанието, по времето на Юдея в дните на Иешуа [Исусовото време]²⁴

24 <http://danielbenyaacovysrael.blogspot.com/2013/06/did-yehoshua-spoke-hebrew-or-aramaic.html>

Ако арамейският е бил използван от евреите, когато се говори за греха или при оплакването на мъртвите и ако се е възприемало, че арамейският е „езикът на злата сила“, тогава виждаме, че използването му може да говори за влиянието на нежелано присъствие.

Когато Исус умира на кръста, Той понасял тежестта от греховете на света. Бил заобиколен от зли хора, които се подигравали с Него и през цялото време Сатана Го притискал с мисълта, че Неговият Отец Го е изоставил. Самите думи на Исус на арамейски език предават идеята, че в тъмнината Той е потискан от чуждо влияние, което е изразено с езикът на оплакването и смъртта.

В този контекст написването на Данаил седма глава на Арамейски в контраст с еврейския в Данаил осма глава, е много важно.

В Данаил 7-ма глава Бог е възприеман през обектива на едно чуждо влияние. Езикът на осъждането и смъртта се използва като обектив, през който се гледа Божието дело в съда.

Когато съдът е описан в Данаил 8-ма глава, няма съдебна сцена. Просто пише:

И каза ми: До две хиляди и триста денонощия;
тогава светилището ще се очисти. (Данаил 8:14)

И той ми казва: до две хиляди и триста вечери и сутрини, **тогава священото място се обявява за право.** Даниил 8:14 (Буквален превод на Йънг)

И ми каза: До две хиляди и триста вечери и сутрини — **тогава светилището ще бъде отново в ред.** (Данаил 8:14, Верен)

В Най-святото място на системата на светилището няма книги със запис, освен 10-те заповеди и книгата на закона. В това пространство не присъстват символи от съдебна зала. Данаил 2-7 гл. са дадени на арамейски, тъй като тези глави се състоят от пророчества, които се занимават главно с политически въпроси и затова се считат за интересни за езичниците (арамейският бил лингва франка на онова време). В Данаил 7-ма глава, това видение за Бог, като съдия в съдебна зала, според възгледа на човека за Него е дадено на арамейски език, за да се подчертае идеята, че това е чужда, за небето, перспектива, дадена за онези, които имат завеса върху сърцето си (2 Кор. 3:15), защото Отец не съди и не осъжда никого.

Арамейският е комбинация от халдейски и еврейски. Той съчетава езика на Ерусалим с езика на Вавилон и това е много важно. Съдебната сцена в Данаил 7-ма глава смесва процеса на Божия съд с процеса на вавилонския съд.

В еврейския език на Данаил 8-ма глава просто се описва възстановяване на неща, които не са били в ред. Когато Адам съди и осъжда Бога, мислейки, че Бог иска да убие жена му, той поставил храма на ума си извън порядък. Не бил в правилно състояние.

По същия начин, както смъртта на Исус направила достъпна за човечеството вярата, че Бог може да прости греховете ни чрез жертвен процес, който не представлява Божия характер, така и чрез процеса на възприемане на осъждаща присъда човечеството разбира, че грехът ще бъде правилно адресиран и към него ще се подходи, както трябва. В това убеждение човекът е поканен да съпостави своите идеи за съд с думите на Исус, който ни казва, че Бог не съди никого.

Божие то мълчание в Данаил седма глава, в съчетание с арамейския език, обгръща Отец в тъмнината, в която Адам

си представял Бог. Друго доказателство за това е, че когато Исус е на кръста, когато настъпва пълна раздяла с Неговия Отец, докато Той носи пълната тежест на греха, Той вика „Боже Мой“, а не „Татко мой“. Той не казва: „Отче мой, Отче, защо си Ме оставил?“ През цялото време описано в четирите евангелия Исус постоянно нарича Бога Свой Баща. Това е единственото място, на което Исус Го нарича Боже мой, с изключение на случаите, когато иска Мария да разбере, че Неговият Отец е Негов Бог, който е и неин Отец и неин Бог (Йоан 20:17). Човекът с вярата на Исус вижда Бога като свой Баща, но човекът, който не желае да се откаже от осъждането на другите, в този последен ден няма да види Бога като свой Баща, а ще Го види като негов Съдия.

Докато разглеждаме сцената на съда в тази глава, ние виждаме себе си разкрити, по отношение на това, как бихме се отнесли към злодеите. Представяме си, че Отец е като нас, защото мълчи пред нашите фалшиви идеи. И все пак, в светлината на живота на Неговия Син на земята, Той ни изобличава в лице. Всяко чудо, израз на нежност, което Исус извършил, е изобличение за нас. Всеки шамар в лицето, който Той търпеливо издържал, вика към нас, че нашият Отец не мисли така, както ние мислим и не осъжда, както ние осъждаме.

От значение ли е Исусовия избор на език, когато Той бил на път да умре? Не означавало ли това присъствието на чужд елемент?

Както ти съдиш ...

ГЛАВА 19

Съдът преди Пришествието в контекст

Както разгледахме по-рано, има период на съд, който настъпва преди Второто пришествие на Христос (пред адвентен). Последователността на събитията в Данаил 7-ма глава ясно разкриват това. Въпросът, на който трябва да се отговори е; какво е естеството на този съд, когато знаем, че Бог не съди и не осъжда?

Господ не забавя това, което е обещал, както някои смятат това за забавяне, а дълго ни търпи; понеже не иска да погинат някои, а всички да достигнат до покаяние. (2 Петрово 3:9)

Нашият Отец не иска нито едно от децата Му да се изгуби. Той иска те всички да бъдате спасени. Като разглеждаме Данаил 7-ма глава виждаме, че именно чрез процеса на съд Христос е в състояние да завладее Своего царство.

Гледах в нощните видения и ето, с небесните облаци идваше един като Човешки Син и стигна до Стария по дни; и Го доведоха пред Него. И на Него се даде владичество и слава, и царство, за да Му

служат всички народи, племена и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши. (Данаил 7:13-14)

Царството, което Христос получава, е това, в което всички народи, нации и езици с радост ще Му служат. Господството на Христос е дълбоката любов и обич на Неговия народ към Него. Неговото господство не е основано на силата, а на свободна и открита любов.

Сатана претендира за собственост над всеки човек на тази планета. Всеки, който греши, той го изисква за себе си. Точно преди Христос да се върне, за да изиска Своите деца, обвинителят Сатана е там, за да протестира срещу това, че Божиите доверяващи се деца биват възкресени и изкупени.

И чух силен глас на небето, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се хвърли долу **обвинителят на нашите братя, който ги обвинява денем и нощем пред нашия Бог**. А те го победиха заради кръвта на Агнето и заради словото на тяхното свидетелство и не възлюбиха живота си дори до смърт. (Откровение 12:10-11)

Библията ни предоставя шаблон за това как се извършва съдът над мъртвите. Този шаблон се намира в живота на Мойсей.

Но архангел Михаил, когато в борба с дявола спореше за тялото на Мойсей, не посмя да произнесе против него хулителна присъда, **а каза: Господ да те смърти!** (Юда 1:9)

Някъде след смъртта на Мойсей, той е отведен на небето. Това било първото известно възкресение от мъртвите.

Библията учи, че когато човек умре, той се връща в земята и чака в гроба до финалното възкресение.

Защото живите знаят, че ще умрат, **а мъртвите не знаят нищо** и нямат вече награда, понеже споменът за тях е забравен. (Еклесиаст 9:5)

Така човек ляга и не става. **Докато небесата не престанат, те няма да се събудят и няма да станат от съня си.** О, да би ме скрил в Шеол, да би ме укрил, докато се отвърне гневът Ти, да би ми определил срок и тогава да би си спомнил за мен! Ако човек умре, ще оживее ли? През всичките дни на воюването си ще чакам, докато дойде смяната ми. Ти ще извикаш и аз ще Ти отговоря; ще пожелаеш делото на ръцете Си. (Йов 14:12-15)

Противно на това, което повечето хора вярват, душата не е безсмъртна.

Може ли смъртен човек да е по-праведен от Бога? Може ли човек да е по-чист от Създателя си? (Йов 4:17)

Ако човекът вече беше безсмъртен, защо Библията ни казва да търсим безсмъртие?

Вечен живот на тези, които с постоянство в добри дела **търсят слава, почест и безсмъртие;** (Римляни 2:7)

Бог е единственият, Който има безсмъртие.

Кое то в определеното време ще покаже блажения и единствен Владетел, Цар на царете и Господар на господарите, който **единствен притежава безсмъртие,** обитавайки в непристъпна светлина,

когото никой човек не е видял, нито може да види, на когото да бъде чест и вечна власт. Амин. (1 Тимотей 6:15-16)

Има много повече, което бихме споделили по тази тема, но важният момент тук е, че до ден днешен е имало само малък брой хора, възкресени от мъртвите, които са отишли в небето. Останалите Божии изкупени деца са пазени за Второто пришествие.

А не желаем, братя, да останете в незнание **за онези, които са починали**, за да не скърбите като другите, които нямат надежда. Защото, ако вярваме, че Иисус умря и възкръсна, така и Бог ще приведе починалите чрез Иисус с Него. Защото това ви казваме чрез словото от Господа: че ние, живите, останалите до Господното пришествие, няма да изпреварим починалите. **Понеже Сам Господ ще слезе от небето с команда, с гласа на архангел и с Божия тръба; и мъртвите в Христос първо ще възкръснат; после ние, живите, останалите, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да срещнем Господа във въздуха;** и така ще бъдем винаги с Господа. (1 Солунци 4:13-17)

Като взет в небето, Мойсей бил изключение. Енох и Илия също били взети в небето, но те не били починали както Мойсей.²⁵ Когато Христос слязъл от небето, за да възкреси Мойсей от мъртвите, Сатана дошъл да спори с Христос дали е редно той да бъде възкресен.

Както обсъждахме в глава 12-та, записа на живота на Мойсей бил отразен в сърцето му, както и в сърцето на Христос. Ангелите, които са назначени да ни защитават, също записват нашите житейски събития, защото ни след-

²⁵ Виж Битие 5:23, 24; 4 Царе 2:11.

ват през целия ни живот и са свидетели на всички неща, които правим.

Ангелът ГОСПОДЕН обгражда от всички страни онези, които Му се боят, и ги избавя. (Псалми 34:7)

Тъй като Сатана се опитва да оспори изисквания, от Христос, живот на Мойсей, записа на Мойсеевият живот е това, което говори за него в този оспорван съд. Христос знаел всяка подробност от живота на Мойсей, защото чрез Божия Дух, Той бил свидетел на всяко събитие в него.

ГОСПОДИ, **Ти си ме изследвал** и познал. **Ти знаеш** сядането ми и ставането ми, **разбираш** мислите ми отдалеч. Издирваш ходенето ми и лягането ми и с всичките ми пътища си запознат. Защото още няма дума на езика ми, а ето, ГОСПОДИ, **Ти я знаеш** цяла. (Псалми 139:1-4)

Записът на Мойсей ясно разкривал неговата увереност в Спасителя му. Показвал, че той се доверява единствено на заслугите на Христос. Мойсей сам отсъдил за това, преди да умре, и то било записано в сърцето му и в сърцето на Христос, като постоянен запис.

И при събранието на първородните, **които са записани на небесата**, при Бога, Съдията на всички, при духовете на усъвършенстваните праведници, (Евреи 12:23)

Христос смълчал обвиненията на Сатана срещу Мойсей, казвайки: „Господ да те смъмри“. Всичко, което Христос трябвало да направи, било да разкрие записа на Мойсеевия живот. Мойсей преценил (съдил) собствения си случай, поставяйки се в ръцете на своя Спасител, така че когато Сатана дошъл да изисква Мойсей, Христос застанал в Негова защита и затова имал силата да го издигне от съня на смъртта.

Това е модел за всички, които ще бъдат възкресени за живот, при първото възкресение на праведните. Преди Христос да дойде да издигне спящите Си деца от мъртвите, Сатана ще дойде да оспори правото на Христос да направи това. Записът на спящите светии, записан в сърцето на Христос, е отворен, и той показва дали те са преценили себе си като достойни за вечен живот или не.

Не съдете, за да не бъдете съдени. **Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят;** и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. (Матей 7:1-2)

Но Павел и Варнава говориха дързостно и казаха: Нужно беше да се възвести първо на вас Божието слово; но понеже го отхвърляте и **считате (осъдихте, Нов буквален превод) себе си недостойни за вечния живот,** ето, обръщаме се към езичниците. (Деяния 13:46)

Тези, които знаят, че са грешници и се доверяват на достойнствата на Божията благодат, ще престанат да съдят другите и просто ще си почиват в Божията благодат и милост.

Тези, които знаят, че са грешници и се доверяват на достойнствата на Божията благодат, ще престанат да съдят другите и просто ще си почиват в Божията благодат и милост.

Когато стигнат до края на живота си на земята и прегледат записа на живота си, виждат многото си провали и слабости. Изкушават се да се съмняват дали има нещо добро в живота им. Те се отказват от всяка възможна вяра,

че са достойни за вечен живот, чрез свои собствени заслуги и се доверяват единствено на милостта и благодатта на

Бога. Това е записано в техния живот. Когато Сатана оспорва правото на Христос да ги възкреси, този запис се възпроизвежда, защото са вписани в дланите Му.

Следователно от 1844 г. Христос подготвя списъка на онези, които ще бъдат възкресени при Второто пришествие. Сатана е оспорвал всяко отделно изискване за собственост, което Христос е предявявал към душите на хората. Има някои, които Христос иска да спаси, но когато Сатана оспорва твърдението, оставеният запис разкрива, че те не са държали здраво вярата си в Христа. При такива твърденията на Сатана се поддържат и той има право да предотврати възкресяването на тези души при Второто пришествие. Сърцето на Христос е разкъсвано, когато трябва да приеме претенцията на Сатана за даден човек, поради това, че записа на живота му показва, че се е отказал от вярата си.

Както открихме в историята за блудния син и в описания в Данаил 7-ма глава съд, в процеса, Бог не изговаря нито дума срещу който и да е. Оставеният от всеки човек запис говори сам за себе си. Христос припомня всеки случай, защото Той познава отблизо всеки човек и всичко, свързано с неговата история, и затова Той може да застане в защита на Божиите деца, когато Сатана оспорва делото им. Сатана е прокурорът, а Христос е защитникът. Бог и Неговият Син отменят решението на Сатана срещу Божия народ и съдът е даден в тяхна полза.

Гледах този рог (Сатана чрез рога), когато води война със светиите и ги победи, докато дойде Старият по дни, **и съдът беше предаден на светиите на Всевишния**, и настана времето, когато светиите завладяха царството. (Данаил 7:21-22)

Само тези, които твърдят, че са последователи на Христос, се изказват в това решение. Онези, които не изповядват

Христос или не показват доказателства за делото на Христовия Дух в живота си, заявяват, че не искат небесно тяло, изпълнено и живеещо чрез Духа на Христос; духът им отказва да се подчини на обществения ред на небето, чийто основен принцип е неосъдителната любов. Сатана настоява, че притежава онези, които Христос приема съгласно принципите на свободната воля, макар че това противоречи на Христовото желание да възкреси всички.

Който вярва в Него, не е осъден; **който не вярва, е вече осъден**, защото не е повярвал в Името на Единородния Божи Син. (Йоан 3:18)

Тези, които не вярват в Божия Син, няма как да избягат от собствения си дух на осъждане. Когато се сблъскат със своите грехове, те осъждат себе си и пожелават да умрат.

И земните царе, големците и военачалниците, богатите и силните, всеки роб и свободен се скриха в пещерите и в скалите на планините; и казаха на планините и на скалите: **Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнето**, защото е дошъл великият ден на Неговия гняв, и кой може да устои? (Откровение 6:15-17)

Когато Христос се върне и извика с глас на Архангел: „излезте“, ушите на спящите светии са пронизвани от звука на триумфа и те се събуждат от гробовете си, излизайки от там за вечния живот.

Нечестивите мъртви, които не са повярвали, са затворили ушите си и не могат да чуят този глас. През целия си живот те са отблъсквали молбите на Божия Дух и по този начин гласът на Христос е станал за тях чужд. Те не се отзовават на повикването, въпреки че призивът е към всички.

Истина, истина ви казвам: идва часът и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син и **които го чуят, ще живеят**. (Йоан 5:25)

Нечестивите мъртви се съпротивляват на този зов и затова остават в праха на земята до края на 1000-те години, когато биват възкресени.

При Второто пришествие Христос не докосва земята, в Своята напълно прославена божествена форма. Ако Той направи това, всички биха излезли от земята, както се вижда, че става при възкресението на нечестивите, след приключването на 1000-те години, когато Христос се докосва до земята. Христос призовава Своите спящи светии от въздуха, така че да излязат само онези, които са умрели с вяра.

После ние, живите, останалите, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаци **да срещнем Господа във въздуха**; и така ще бъдем винаги с Господа. (1 Солунци 4:17)

И ще изпрати Своите ангели със силен тръбен глас; и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия. (Матей 24:31)

В края на 1000 години, когато Христос се връща на земята с небесния град, са възкресени онези, които са отхвърлили Христовата милост.

Ето, идва Ден на ГОСПОДА, когато плячката ти ще се раздели сред теб. И **ще събере всичките народи на бой против Ерусалим**. И градът ще бъде превзет, къщите ще бъдат разграбвани и жените — изнасилвани; и половината от града ще отиде в плен, **а останалият народ няма да бъде изстребен от града**. И ГОСПОД ще излезе и ще воюва

против онези народи, както в деня, когато воюва, в деня на битката. **В онзи ден краката Му ще застанат на Елеонския хълм, който е срещу Ерусалим на изток. И Елеонският хълм ще се разцепи през средата си на изток и на запад, ще се образува много голяма долина** и половината от хълма ще се отдръпне на север, а половината му — на юг. (Захария 14:1-4)

И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха и морето го няма вече. **И (Йоан) видях и светия град, новия Ерусалим, да слиза от небето от Бога, пригответен като невеста, украсена за мъжа си.** (Откровение 21:1-2)

Без Духа на Христос, който да говори на съвестта им, нечестивите разкриват истинските си чувства към Бога и праведните и пожелават да унищожат тези, които са в града.

И когато се свършат хилядата години, Сатана ще бъде пуснат от неговата тъмница и ще излезе да мами нациите по четирите краища на земята, Гог и Магог, за да ги събере за война; чието число е като морския пясък. **И те се разпростряха по цялата ширина на земята и обиколиха стана на светиите и възлюбения град;** и огън падна (от Бога) от небето и ги погълна. (Откровение 20:7-9)

За подробно изследване на това как огънят слиза от Бога и унищожавя нечестивите, вижте книгата *Всепоглъщащ огън* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com.

Накратко, тежестта на вината, която грешникът носи, го унищожавя в крайна сметка. В присъствието на Бог и Агнето, където се сблъскват с целия запис на живота си, те осъж-

дат себе си напълно и са смазани от собствената си вина. Тази духовна агония на ума и психиката е далеч по-болезнена от физическо страдание.

Слама ще заченете и плява ще родите; **диханието ви като огън ще ви пояде**. И народите ще бъдат като горяща вар, като отсечени тръни, които изгарят в огън. (Исая 33:11-12)

В обобщение, открихме какво е значението на съда, описан в Данаил 7-ма глава. Съдебната сцена е създадена, защото Сатана не иска да загуби нито един от преминалите в гроба. Както римската стража, изпратена да охранява гробницата на Исус, напразно се опитвала да предотврати всяка идея, че Христос може да бъде възкресен, така и Сатана обгражда гробовете на праведните мъртви и се стреми да предотврати бягството им от смъртта.

Христос изобличава Сатана, тъй като записът ясно разкрива вярата на християнина, за който Сатана претендира, че е негово притежание.

Онези, които гледат лицето на нашия небесен Отец чрез вяра, през обектива на характера на Исус, виждат, че Бог не съди и не осъжда никого. Сатана е обвинителят и този, който търси нашето осъждане. Сатана се стреми да постави своите собствени характеристики върху Бога, за да ни накара да мислим, че Той ни съди и осъжда. Бог изпраща Сина Си, за да разкрие Своя характер, а не да осъди света (Йоан 3:17). В съда Той мълчи и ни позволява да преценим (отсъдим) как мислим, че Той ще подходи към ситуацията. И така, ние виждаме пълната истина в думите на Христос:

Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят. (Матей 7:2)

ГЛАВА 20

Времето на Якововата скръб

В предишната глава сме описали процеса на осъждане на онези, които умират преди идването на Христос и са възкресени от мъртвите, за да срещнат Христос във въздуха. Какво се случва с верните последователи на Христос, които са „останали живи“ по време на Христовото идване? Как съдът се занимава с тях? Защото всички ние трябва да се явим пред Христовото съдилище.

А всичко това им се случи за пример и беше записано за поука на нас, върху които са дошли последните времена. (1 Коринтяни 10:11)

Историите от Библията ще помогнат на нас, които живеем в последните дни, да разберем какво се случва с Божиите хора, изправяйки се в процеса на съда, описан в Данаил 7-ма глава преди идването на Христос.

Разгледахме историята за жената, уловена в прелюбодеяние, в 10-та глава и процеса на съдене, през който е преминала, докато е жива. Тя била доведена при Христос от онези, които твърдели, че са последователи на Бога. Подобно на еврейските водачи, има много християни, които казват на хората, че Бог ще ги изгори в пъкъла за греховете

им. Техните думи и действия имат силата да хвърлят онези, които обвиняват, в краката на Христос. Въпреки че мнозина реагират с гняв и насилие към обвинителите, някои приемат в сърцата си повдигнатите срещу тях обвинения и търсят прошка за греховете си.

Така и в последните дни, християнските църкви играят своята роля в противопоставянето на света с неговите грехове, като разказват на хората за съда, който ги очаква. Въпреки че църквите имат напълно погрешен възглед за Бога, те все още играят своята роля в събуждане на убеждението за грях.

Когато приближаваме последните дни, Библията ни казва, че ще настъпи страшно време на скърби, каквито никога не са били. Последните събития, свързани с COVID-19 и расовите бунтове, заедно със зачестяващите случаи на унищожение на околната среда, може дори да подсказват, че навлизаме в това време на скръб.

И в онова време ще се надигне великият княз Михаил, който се застъпва за синовете на твоя народ; и **ще настане време на скръб, каквато никога не е била — откакто съществува народ до онова време.** И в онова време твоят народ ще се избави — всеки, който се намери записан в книгата. (Данаил 12:1)

Когато хората започнат да виждат как светът се „разплигата“ и катастрофалните събития започват наистина да се отразяват на земята и нациите по света, мнозина ще започнат да се чудят дали собствените им грехове не са донесли тези неща на земята. Ще се появят две класи религиозни хора, когато започнат тези проблеми.

И един от увисналите злодеи Го хулеше, казвай-

ки: Ако си Ти Христос, избави Себе Си и нас! А другият в отговор го смъмри, като каза: Дори от Бога ли не се боиш, ти, който си под същото осъждане? И ние справедливо сме осъдени, защото получаваме заслуженото за това, което сме направили; а Този не е направил нищо лошо. И каза: (Господи) Иисусе, спомни си за мен, когато дойдеш в Царството Си! (Лука 23:39-42)

И двамата били разпнати с Исус. Единият приел, че бедствието пада върху него заради собствения му грях. Другият смъмрил Исус в гнева си и поискал, ако Христос е този, който Той твърди че е, да ги спаси. Единият се разкалял със скръб и надежда; другият останал ядосан, предизвикателен и отказал да се покае.

Павел казва, че последните дни ще бъдат като преживяването на жена, на която ѝ предстои да роди.

Защото вие добре знаете, че Господният Ден ще дойде както крадец нощем. Когато казват: Мир и безопасност; тогава ще дойде върху тях внезапна погибел **както болките върху бременна жена**; и няма да избегнат. (1 Солунци 5:2-3)

Използвайки същата аналогия, Еремия написал следните думи:

Да, така казва ГОСПОД: Глас на ужас чухме, страх, и няма мир. Попитайте сега и вижте — мъж ражда ли? Защо гледам **всеки мъж с ръцете си на кръста, като раждаща жена**, и всички лица са побледнели? Горко, защото велик е онзи ден, не е имало подобен на него. **Това е времето на голямата скръб на Яков**, но ще бъде спасен от нея. (Еремия 30:5-7)

Неудовлетворението и безсилието на човешката раса накрая ще прерасне в страшна и унищожителна ярост. Мнозина ще загубят живота си в този период на страшни вълнения.

Няма да се страхуваш от ужас нощем, нито от стрелата, която лети денем, нито от мор, който ходи в тъмнина, нито от зараза, която опустошава по пладне. **Хиляда ще падат от страната ти и десет хиляди — отдясно ти**, но до теб няма да стигне. (Псалми 91:5-7)

Когато светът започне да се бунтува, хората ще търсят нещо или някой, когото да обвинят за всичкото зло, което се случва. Религиозните водачи по света ще издадат указ свързан с поклонението.

И видях друг звяр, който излизаше от земята. И той имаше два рога, като агнешки, и говореше като змей. Той упражняваше цялата власт на първия звяр пред него и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла. И вършеше големи знамения, дотам че направи и огън да слиза от небето на земята пред хората. И мамеше земните жители чрез знаменията, които му се даде да извърши пред звяра, като казваше на земните жители да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оживя. И му се даде да даде дишане на образа на звяра, така че образът на звяра дори да проговори и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра. И принуждаваше всички — малки и големи, богати и бедни, свободни и роби — да им се сложи белег на дясната ръка или на челата им, за да не може никой да купува или да продава освен онзи, който носи белега, името на звяра или число-

то на неговото име. (Откровение 13:11-17)

Отвъд обхвата на тази книга е да разглежда подробно това пророчество. За подробен анализ, моля прочетете книгата *Великата борба*, достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

Ключовият момент, който искаме да разгледаме тук - ще бъде оказан натиск върху целия свят да се придържа към една форма на религия. Онези, които не се подчинят на този знак на авторитета, ще бъдат заплашени със смърт.

Тогава Божиите хора ще бъдат изправен пред ужасно време на скръб. Подобно на жената, уловена в прелюбодеяние, мнозина ще бъдат завлечени пред съдилищата заради отказа им да се подчинят на приетите религиозни закони.

Това е моментът, който Библията нарича Якововата скръб. Историята, свързана с Яков, който напуснал тъста си, който го мамел, заедно със съпругите и децата си. Яков се връщал у дома, в земята на семейството си. Проблемът бил, че брат му идвал да се срещне с него, за да уреди сметките си от времето, когато Яков бил измамил баща си, за да открадне рожденото право на брат си. Рожденото право (първородството) е духовно наследство, дадено за благословение на семейството, както с духовно, така и с материално богатство. Братът на Яков, Исав, искал материалното богатство, но не бил загрижен за духовния елемент. Сега Яков бил изправен пред смъртта чрез брат си. Докато се приближавал към дома си, бягайки от тъста си и сега изправен пред гневния си брат, той получава новината.

А вестителите се върнаха при Яков и казаха: Ходихме при брат ти Исав, а **и той идва да те срещне, и четиристотин мъже с него**. А Яков се уплаши много и се смути, и раздели хората, които

бяха с него, овцете, говедата и камилите на два стана, като каза: (Битие 32:6-7)

Яков прави всичко възможно по човешки да се подготви за кризата, след което отива да се помоли на Бог да му помогне в тази ужасна ситуация.

Тогава Яков каза: Боже на баща ми Авраам и Боже на баща ми Исаак, ГОСПОДИ, който си ми казал: Върни се в отечеството си и при рода си, и аз ще ти сторя добро! Не съм достоен за всичките милости и цялата вярност, които си оказал на слугата Си, защото с тоягата си преминах този Йордан, а сега станах два стана. Избави ме, моля Ти се, от ръката на брат ми, от ръката на Исав, защото се боя от него, да не би като дойде да порази и мен, и майка с деца. (Битие 32:9-11)

Яков се моли в скръб и сълзи, на Бог за помощ. Докато се моли, изведнъж той е нападнат от някой, който му изглежда като нападател.

А Яков остана сам. И някой се бореше с него до зазоряване. (Битие 32:24)

Той се бори цяла нощ с тази мистериозна личност. Накрая, когато изгрява зората, нападателят докоснал бедрото му и тазобедрената кост на Яков излязла от ставата. Той веднага разбрал, че не се е борил с човек, а с божествено същество.

И като видя, че не му надви, се допря до ставата на бедрото му и ставата на бедрото на Яков се измести, като се бореше с него. Тогава каза: Пусни ме, защото се зазори. А Яков каза: Няма да те пусна, докато не ме благословиш. А той му каза: Как ти е името? Отговори: Яков. А той каза: Няма да се наричаш

вече Яков, а Израил, защото си бил в борба с Бога и с хора и си надвил. А Яков го попита, като каза: Моля те, кажи ми името си. А той каза: Защо питаш за името ми? И го благослови там. И Яков нарече мястото Фануил, защото си казваше: Видях Бога лице в лице и душата ми беше спасена. (Битие 32:25-30)

Това странно преживяване е описано в Еремия 30:7, като нещо, което ще се случва отново с Божиите хора, точно преди Второто идване на Христос.

Докато Яков мисли за живота си, той си спомня всички грешни неща, които е направил. Започва да усеща, че е в това положение поради многото си провали. Изкушаван е да се чувства изоставен от Бога.

Божият Син идва на помощ на Яков, но като син на Адам, Яков се страхува, че този човек желае да му навреди. Той се бори със специалния Ангел за живота си, без да осъзнава, че Той не е дошъл да му навреди, а да го спаси. Божият Син допуска тази борба да продължи, за да се определи дали Яков ще се предаде напълно на Бога и ще се довери на прошката Му, или ще се откаже в отчаяние.

През това време Сатана изкушава Яков, че греховете му са твърде големи, за да може Бог да му прости. Сатана преследва делото си срещу Яков и го изпълва със съмнение. Той има чувството, че е твърде късно за него, но се бори със съмненията си, дори когато е в борба с нападателя. Едната борба символизира другата. Същата история е разказана по друг начин в живота на първосвещеника Исус.

И ми показва първосвещеника Исус, стоящ пред **Ангела ГОСПОДЕН**; и **Сатана** стоеше отдясно му, за да му се възпротиви. И ГОСПОД каза на Сатана: **ГОСПОД да те смъмри**, Сатана! Да, да те смъмри

ГОСПОД, който избра Ерусалим. Не е ли този главня, изтръгната от огън? А Исус беше облечен в мръсни дрехи и стоеше пред Ангела. И проговори и каза на стоящите пред него, казвайки: Съблечете от него мръсните дрехи. А на него каза: Ето, отнех от теб беззаконието ти и ще те облека в празнични одежди. (Захария 3:1-4)

Тук виждаме подобна поредица от събития както в случая, когато Сатана спори с Христос за тялото на Мойсей, само че този път въпросният човек е жив. Това не е съдът над мъртвите, а над живите. Ангелът Господен изобличава Сатаната в полза на Исус, точно както направил с Мойсей.

Но **архангел Михаил**, когато в борба с **дявола** спореше за тялото на Мойсей, не посмя да произнесе против него хулителна присъда, а каза: **Господ да те смърти!** (Юда 1:9)

Това, което се случило с Мойсей след смъртта му, се случило и с Яков, първосвещеника Исус и жената, уловена в прелюбодейство, докато те били живи. Сатана се стреми да подтикне грешника да се откаже заради греховете си. Пронизващите обвинения на дявола са преживявани така сякаш самият Бог осъжда грешника. Нежният Божи глас, предлагащ надежда на грешника, е заглушаван от гласа на обвинителя. Подобно на Исус на кръста, Божият глас изглежда смълчан за известно време.

Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил — далеч от избавлението ми, от думите на стона ми?
Боже мой, викам денем, но не отговаряш; и нощем, и нямам покой. (Псалми 22:1-2)

В момента, в който грешникът се почувства напълно затрупан, той си спомня истината:

А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта; (Римляни 5:20)

Божиите хора триумфират над Сатана и неговите обвинения. Те избират да вярват, че Бог е напълно като Исус. Те вярват, че Той никога не би ги изоставил и отсякъл заради греховете им. Те хващат обещанието за вечен живот, въпреки истината, че целият им живот е помрачен от греха и Аза. Името им се променя - от Яков, което означава нечестно *заместващ*, на *Израил*, което означава *победител*.

Сатана ще се стреми да ни убеди, че Бог в крайна сметка ще ни изостави. Нашата вяра ще бъде твърда, въпреки че се чувстваме напълно завладяни от обвиненията на Сатана срещу нас. Той рисува миналото ни в най-мрачни цветове и ние сме изкушени да се откажем. Целият запис от нашия живот ни е представен и се чувстваме безпомощни. В този момент ще се обърнем към Христос и ще се хванем за Него, казвайки: „Вярвам, че няма да ме изоставиш. Моля за Твое то благословение и вярвам, че ще ми го дадеш“. Това е победата на вярата, която Христос имал на Голгота, и Той ни дава тази победа, вярата на Исус (Откр. 14:12, Цариградски превод).

Този процес на съд е тежко изпитание за Божиите хора. Докато обмисляме това, ние се изкушаваме да се почувстваме много уплашени или да се чудим дали то наистина ще се случи. Въпросът, който трябва да бъде зададен, е: „защо хората на Бога трябва да преминат през този процес на голямо изпитание?“ Няма ли по-лесен начин от този?

ГЛАВА 21

От престъплението на единия дойде съг

В глава 4-та обсъдихме произхода на осъждащия съд в човешкия род. Причината Адам и Ева да избягат от Божието присъствие, в градината, е поради осъдителния съд на Адам спрямо Бога.

И при вятъра на деня чува гласа на ГОСПОДА Бога, като ходеше из градината; и **човекът и жена му се скриха от лицето на ГОСПОДА Бога** между дърветата на градината. (Битие 3:8)

И да избави всички онези, които чрез **страха от смъртта** през целия си живот са били подчинени на робство. (Евреи 2:15)

Страхът от смъртта произхожда от Адам, защото той си представял, че Бог иска да накаже съпругата му Ева със смърт. В обезсърчението си той взел плода и решил да сподели съдбата ѝ. След грехопадението на Адам в сърцето му се развило съдене и осъждане на Бога и Неговия Син. Невярната мисъл, че Бог иска да ги убие, ги накарала да изпитват ужас, когато Този, от когото Адам се страхувал и Когото

мразел, сега се приближавал към него (Мал. 3:5).

В действителност, Божият Син идвал към Адам с любов, загриженост и милост. Адам си представял, че идва за съд и осъждане, за да го убие. За да може Божият Син да се приближи до Адам, Той трябвало да закрие пълната Си божественост. Когато пълното любящо присъствие на Бог се срещне с натоварения с вина, мразецъ на Бога грешник, ужасът е непреодолим и грешникът умира.

Следващият стих показва как грешникът преживява влизането в Божието присъствие - със страха и осъждането на Бог, в сърцето си.

В пламтящ огън, отмъщаващ на тези, които не познават Бога, и на тези, които не се подчиняват на добрата новина за нашия Господ Исус Христос; **които ще претърпят справедливост - унищожение до века [трайно] - от лицето на Господа и от славата на неговата сила.** (2 Солунци 1:8-9, Буквален превод на Йънг)

Ето как това изглежда от перспективата на Бога:

Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до теб! Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте! Ето, вашият дом се оставя пуст. (Матей 23:37-38)

Тревожна е мисълта, че нашата човешка природа, която сме получили от Адам, има склонност да мрази Бога и предполага, че Бог иска да ни убие заради греховете ни.

И народът говореше против Бога и против Мойсей: **Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята?** Защото няма нито хляб, нито вода и ду-

шата ни се отвращава от този никакъв хляб. (Числа 21:5)

Умът, управляван от плътта, е **враждебен на Бога**; не се подчинява на Божия закон, нито може да го направи. Римляни 8:7 (Нова международна версия)

Затова, както с престъплението на един [Адам] съд дойде на всички за осъждане; (Римляни 5:18)

Престъплението на Адам било вярата в нещо, което е неистина, относно характера на Бог. Той грешно повярвал, че Бог иска да убие жена му. Невярно си представил, че Бог изисква смърт за престъплението. Чрез това престъпление влезнал дух на съд и осъждане към Бога и Неговия Син. Ние сме наследили тази враждебност към Бога, която се проявява срещу Христос, Неговия Син. Бог ни е разкрил тази дълбока омраза вътре в нас, когато дал Божия Син да живее като човек сред нас и да бъде отхвърлен и убит от нас.

Както обсъждахме в 5-та глава, Адам, в самозащита, проектирал собствения си съд върху Бога като Някой, който изисква смърт. Ето стъпките на този процес:

1. Адам смята, че следствието от нарушаването на закона е екзекутивна смърт (наказание чрез екзекуция);
2. Адам нарушава закона;
3. Адам изпитва вина;
4. Адам чувства, че сега трябва да умре;
5. Адам се стреми да прехвърли вината и затова прехвърля смъртното наказание върху Божия Син.

Всеки път, когато Божият Син влиза в наше присъствие,

тази последователност се активира. Така преминава осъждането на един човек към всички хора. Всеки човек има в себе си природа, която крещи за смъртта на Божия Син. Това, което се е случило преди 2000 години, ни показва какво можем да направим, когато имаме свободата да се отнесем към Божия Син, както пожелаем.

За да премахне този смъртен указ, който живее в нас по природа, Христос трябвало да поеме тази природа върху Себе Си и след това да го отстрани чрез Своята смърт и възкресение.

Но сега в Христос Иисус вие, които някога сте били далеч, сте поставени близо чрез кръвта на Христос. Защото Той е нашият мир, който направи двете едно и събори средната стена, която ги разделяше, като в плътта си **унищожи враждата, тоест закона със заповедите му изразени в постановления** [Конкорданс на Стронг, Гр. № 1378] , за да създаде в Себе Си от двата един нов човек и така да въдвори мир, и в едно тяло да примири и двата с Бога чрез кръста, като уби на него враждата. (Ефесяни 2:13-16)

Адам бил издигнал преградна стена между себе си и Христос, чрез съда, който осъществил над Божия Син. Христос взел на Себе Си природата на Адам и съборил тази средна преградна стена, за да може да влезе в нашето присъствие без ние да се самоунищожаваме поради страх от наказанието, което си представяме, че ще дойде върху нас.

Повечето коментатори твърдят, че този стих говори за разрушаване на стената между евреи и езичници и това е наистина второстепенното приложение в стиха. Но цялата враждебност между хората е само проява на враждебността, която те изпитват към Бога.

Когато вземете думата *постановления*, на гръцки и я потърсите в гръцкия Стар Завет, за да видите къде е използвана, ще откриете, че тя няма нищо общо с Моисеевия закон, а е свързана по-скоро с указите на хората, и по-специално с техните смъртни укази. По-долу са представени единствените стихове в гръцкия Стар завет, използващи думата [Конкорданс на Стронг, Гр. № 1378], която в посланието към Ефесяните е преведена като постановления.

- Ездра 6:8 - Персийски указ за изграждане на храма;
- Ез. 20:26 от ст. 25 - Бог предава израилтяните на закони, които не са добри. Бог ги разваля в собствените им укази;
- Даниил 2:13 Смъртен указ за убиване на мъдреци;
- Даниил 3:10, 29 Смъртен указ на полето Дура, издаден от царя на Вавилон;
- Даниил 4:6 Указ да бъдат доведени всички мъдреци;
- Даниил 6:8, 10, 12, 13, 15, 26 – Подписване на смъртен указ, за да няма поклонение на никакъв Бог, а само на царя.

Ако добавим към това и употребата на същата дума в Новия Завет

- Лука 2:1 – Указ на Цезар;
- Деяния 16:4 - Указ на апостолите за ограничаване на това, което се проповядва от Мойсеевия закон поради крайната позиция на някои от евреите по този въпрос;
- Деяния 17:7 указ на Цезар;
- Еф. 2:15 Христос е отменил заповедите, съдържащи

се в (човешки) укази;

- Кол. 2:14 Заличаване на човешките постановления, които са били против нас.

Виждаме, че използването на думата постановления (укази) разкрива, че тя няма нищо общо със законите, които Мойсей е написал в Стария Завет. По-скоро говори за човешки актове и изисквания.

Първият човешки указ бил, когато Божият Син трябвало да умре заради събитията, които се развили в Райската градина. Адам предал този съд на всичките си деца и така това осъждане идва върху всички хора в тяхното естествено състояние. Човешката природа се опитва да скрие тази омраза и изповядва, че много обича Бога, подобно както поданиците на една тоталитарна нация, които се страхуват, че ще бъдат убити, ако не почетат държавния глава (Например: Северна Корея).

**Не можем да избегнем
гълбокото чувство на
осъждане, което идва от
нашите собствени натури,
когато се приближаваме
към Божия Син.**

Тези, които вървят по пътя на спасението и приемат, че животът на Исус, проявен на тази земя преди 2000 години, е пълното разкритие на Божия характер и

че Бог свободно прощава греховете ни, започват да се преобразяват от притежаващи дух на осъждане към възприемащи дух на любов и прощателност.

И ще им дам едно сърце и ще вложа вътре във вас нов дух. И ще отнема каменното сърце от плътта им и ще им дам сърце от плът, за да ходят в наредбите Ми и да пазят правилата Ми, и да ги вър-

шат. И те ще Ми бъдат народ и Аз ще им бъда Бог.
(Езекил 11:19-20)

Нашият истински характер трябва да ни бъде показан, за да бъдем напълно освободени от нашия дух на осъдителност и смъртния указ, който сме наследили от първия ни баща. Не можем да избегнем дълбокото чувство на осъждане, което идва от нашите собствени натури, когато се приближаваме към Божия Син, но можем да сме наясно защо това се случва и да позволим на Христос да работи в нас, вместо да Го отхвърляме и разпъваме на кръст отново.

Ако можем да се придържаме към Божиите обещания, подпомагани от Неговия Дух, и да издържим собственото си осъждане, което сме изливали върху Христос, да се отразява обратно към нас - тогава ще бъдем запечатани с името на Отец.

След това видях: ето, Агнецът стои на планина Сион, и с Него сто четирийсет и четири хиляди, които имаха на челата си написано името на Неговия Отец. (Откровение 14:1, Синодален превод)

Исус в своето възплъщение никога не се поддавал на изкушението да мисли, че Неговият Отец го осъжда, нито Той самият е осъждал Своя Отец за трудностите, в които се намирал. Исус напълно осъзнавал какво представлява нашата природа по начин, който ние никога не бихме могли да осъзнаем, освен ако нямаме Неговата прозорливост. Ако наистина приемем, че като Каин сме мразещи убийци по природа, умираме за себе си и вярваме в Неговата благодат, ще получим напълно безплатния дар на Неговия живот и Той ще надвие в нас.

Защото Той нямаше нужда да Му свидетелства някой за човека, понеже Сам знаеше какво има в чо-

века. (Йоан 2:25)

Обаче ние говорим мъдрост между съвършените, но не мъдростта на този свят, нито на владетелите на този свят, които преминават; а говорим в тайна Божията премъдрост, която е била скрита, която е била предопределена от Бога преди вековете за наша слава. (1 Коринтяни 2:6-7)

Скоро силите на тъмнината ще бъдат напълно отприщени в този свят, но засега ангелите задържат ветровете на раздора, за да не бъде земята напълно унищожена, та Божиите хора да могат да бъдат запечатани с характера (името) на Отец.

След това видях четири ангела, стоящи на четирите ъгъла на земята и държащи четирите земни ветрища, за да не духа никакъв вятър нито по земята, нито по морето, нито върху някое дърво. И видях друг ангел да се издига от изгрев-слънце, у когото беше печатът на живия Бог; и той извика с висок глас на четирите ангела, на които беше дадено да повредят земята и морето, и каза: Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата, преди да ударим печат върху челата на слугите на нашия Бог. (Откровение 7:1-3)

Запечатването на Божиите хора представлява премахане присъдата на смъртния указ, която сме наследили от Адам. Божиите хора ще бъдат запечатани в характер, който ще престане да съди и осъжда хората и напълно ще разчита на Божията доброта и милост.

Това е причината, поради която Божиите хора трябва да преминат през времето на Якововата скръб. Смъртоносният начин на мислене на нашата плът е основната причи-

на поради която раждането на Христос в нас (или нашето възприемане на Неговия характер) да е като много тежки родилни болки.

Защото чух глас като на родилка, болките като на раждаща за пръв път, гласа на сионската дъщеря, която се задъхва, разтваря ръцете си: О, горко ми, защото душата ми чезне пред убийците! (Еремия 4:31)

Рамката, в която сме поставили тези стихове, ще бъде нова за тези, които са запознати с библейското учение за запечатването и финалните събития на земната история. Новата рамка е обусловена от думите на Христос, че нито Той, нито Неговият Отец осъждат някой човек.

Как ще съдите вие?

ГЛАВА 22

Христовото съдилище

В края на 3-та глава зададохме въпроса: наистина ли разбираме какво е Божието правосъдие. Спряхме се на много точки, за да покажем, че Бог не съди и не осъжда никого. Припомняме едно изявление, което направихме в 3-та глава:

Почти всеобщо се смята, че суверенитетът (върховенството) на Бога, а оттук и властта на всички обществени ръководители, които управляват сред хората, основават справедливостта върху силата да владеят меча (т.е. използват принудителна сила). Справедливостта се схваща като преценяване на действията като добри или лоши и съответно възнаграждаване на доброто и наказване на злото.

Този възглед за Бога схваща милостта като принцип, който действа противоположно на справедливостта. Нашите човешки възприятия за тези два принципа са, че те не могат да работят едновременно. Ако се дава милост, тогава справедливостта трябва да отстъпи своите искания. Ако справедливостта бъде задоволена, тогава милостта е изчерпана.

Ако принципът на силата (независимо дали тя е физическа или психическа) и заплахата със смърт бъдат отстранени от нашето възприемане на Божията справедливост, връзката между милостта и справедливостта напълно се променя.

Правдата и справедливостта са основата на Твоя престол; Милостта и истината вървят пред лицето Ти. Псалм 89:14 (Нова версия на крал Яков)

Справедливостта и съдът са обиталище на престола Ти: милостта и истината вървят пред лицето ти. Псалм 89:14 (Версия на крал Яков)

Този стих в Псалмите е много важен, защото той говори за връзката между справедливостта и милостта. Цитирах две версии, защото едната използва точка и запетая с цел да свърже двете изречения, докато втората използва двоеточие. И така, каква е разликата?

Точка и запетая трябва да представи доказателства или причина за предходното изявление; например, това изречение използва точка и запетая по подходящ начин. Двоеточието, от друга страна, трябва да се използва за по-силна, по-пряка връзка. То трябва да постави акцент, да даде пример или обяснение.²⁶

Версията на крал Яков представя по-силна връзка между справедливостта и милостта. По същество това означава, че Божието правосъдие и съд са демонстрирани като милост и истина. Използването на точка и запетая в Новата версия на крал Яков предполага, че справедливостта и милостта са свързани. Това също може да подкрепи тази идея, но връзката е малко по-слаба. Независимо от това, основният принцип на еврейския паралелизъм показва, че една и

26 <http://crosstalk.cell.com/blog/colons-vs-semicolons>

съща идея се повтаря, просто по различен начин.

Красивата реалност на този стих е, че Божията справедливост се проявява като милост. Справедливостта е да правиш това, което е правилно. Според Божия характер правилното нещо е да се проявява милост.

Отец на сираците и съдия на вдовиците е Бог в Своето свято обиталище. (Псалми 68:5)

ГОСПОДИ, Ти чу желанието на смирените, сърцето им ще утвърдиш; ще направиш внимателно ухото Си, за да **отдадеш правото на сирачето и угнетения**, така че земен човек да не потиска вече. (Псалми 10:17-18)

Защото Ти, Господи, си благ и готов да прощаваш, и многомилостив към всички, които Те призовават. (Псалми 86:5)

Правилно е да се грижим за бездомните и бедните. Правилно е да проявяваме милост и да прощаваме. Това е правосъдие (справедливост) в Божието царство. Има няколко пасажа от Писанието, които говорят за Бог, който съди хората. Това, което ние естествено бихме приели, че е осъдителна присъда, е всъщност съд, който носи изцеление и възстановяване.

От Сион, съвършенството на красотата, Бог е възсиял. Нашият Бог ще дойде и няма да мълчи; пред Него — огън пояждащ и около Него — силна буря. Ще призове небесата отгоре и земята, за да съди народа Си: Съберете при Мен светиите Ми, които направиха с Мен завет чрез жертва. И небесата известяват правдата Му, защото Бог, Той е съдия. (Села.) (Псалми 50:2-6)

Така говори ГОСПОД на Войнствата и казва: Съдете с истинен съд и оказвайте милост и състрадание всеки на брат си, и не угнетявайте вдовицата и сирачето, чужденеца и сиромаша; и не мислете в сърцата си злото всеки на брат си. (Захария 7:9-10)

Действието на Божия съд е да лекува и спасява Неговия народ. Той ни казва:

И призови Ме в ден на скръб, Аз ще те избавя, и ти ще Ме прославиш. (Псалми 50:15)

Непосредственият въпрос, който възниква, е какво да кажем за наказанието на злосторниците? Няма ли Бог начин да въздържа онези, които желаят да сторят зло? Псалм 50-ти продължава по следния начин:

А на безбожния казва Бог: Какво право имаш ти да говориш за Моите наредби и да вземаш в устата си Моя завет? Защото ти мразиш наставление и хвърляш зад себе си Моите думи. Когато видиш крадец, тичаш заедно с него и имаш дял с прелюбодейците. Предаваш устата си на зло и езикът ти сплита коварство. Седиш и говориш против брат си, клеветиш сина на майка си. Ти направи това, а Аз премълчах, и ти помисли, че Аз съм съвсем като теб. Но Аз ще те изблича и ще изредя всичко това пред очите ти. (Псалми 50:16-21)

Господ казва на нечестивите къде е тяхната вина и голямата опасност, в която се намират. Той изрежда това пред очите им. Главата завършва така:

Да! Помислете за това, вие, които забравяте Бога, да не би да ви разкъсам на парчета и да няма кой да ви избави. Всеки, който принася жертва на благодарност, Ме прославя; и на онзи, който слага в

ред пътя си, ще покажа Божието спасение. (Псалми 50:22-23, Версия на крал Яков)

Повечето преводи на Библията представят Псалм 50:22, така сякаш Бог ще разкъса нечестивите на парчета. Този превод отразява как бихме очаквали Бог да действа, но всъщност текстът не казва това при по-внимателно наблюдение.

Разберете това, моля ви се, вие, които забравяте Бога, да не би да разкъсам и да няма избавител. Псалм 50:22 (Буквален превод на Йънг)

Еврейската дума *разкъсвам* е във форма, която означава просто *раздирам* и/или *скъсвам*. Това не означава да се къса на парчета. Същата еврейска словоформа²⁷ за *разкъсвам* се използва в книгата на Осия и там ни се показва какво точно има предвид Бог в този случай:

Защото аз съм като лъв за Ефрем, и като млад лъв за Юдовия дом, аз - скъсвам и си отивам, понасям надалеч и няма избавител. Отивам - връщам се обратно на мястото си, докато запустелите не потърсят лицето Ми. В своето страдание те наистина Ме търсят бързо! (Осия 5:14-15, Буквален превод на Йънг)

Разкъсването се определя като акт на Бога, Който се връща на мястото Си и позволява на нечестивите да понесат последствията от техния избор. Нека проследим това стъпка по стъпка.

1. Бог откъсва Себе Си и Си отива
2. Сега няма избавител за нечестивите

²⁷ Еврейската дума е във формата Куал. Ако целта е била думата да означава разкъсвам на парчета тя е трябвало да бъде или във формата Нифал или във формата Поал.

3. Бог се връща на мястото Си и чака
4. Докато нечестивите не запустеят, изправяйки се пред последствията от своите действия
5. Нечестивите имат възможност да потърсят лицето на Бога в своето страдание

Агония е за Бог да остави някое от Неговите деца да се изправи пред собственото си нечестие. Боли Го много, че трябва да се откъсне от тях. Той знае, че децата Му ще страдат, но понеже не биха Го послушали, Бог трябва да ги остави на собствения им избор.

При това страдание виждаме, че нечестивите имат възможност да потърсят Бога бързо и да се излекуват. Това има предвид Бог в последния стих на Псалм 50-ти.

Всеки, който принася жертва на благодарност,
 Ме прославя; и на онзи, който слага в ред пътя си,
 ще покаже Божието спасение. (Псалми 50:23)

Тези думи се изговорени за нечестивите. Божият съд спрямо нечестивите им позволява да изпитат последствията от нечестията си; за да се изправят пред страданието, което е резултат от техните действия, с надеждата, че нечестивите ще се върнат обратно при Бога и ще бъдат изцелени. Бог е в състояние да посредничи до известна степен така, че тези последици да дойдат върху нечестивите по начин, който най-добре да им помогне да разпознаят самозаблудата на греха (забележете например как язвите в Египет дошли от земята по начин, който да покаже неспособността на египетските богове да спасяват). „Защото чрез Него всичко се сплотява“ (Кол. 1:17). Ако по което и да е време безбожните видят благодат в Бога и се покаят, Бог отново ще обърне лицето Си към тях и ще покаже милост. Божиите действия в съда винаги имат за цел да лекуват, а не да осъж-

дат и унищожават.

Ето как Библията описва възмездяващото правосъдие:

ГОСПОД се е изявил, Той извършва съд. Безбожният се впримчва в делото на ръцете си. (Псалми 9:16)

Отново, как Бог се справя с непокорните, които вършат зло? Той им позволява да бъдат заплетени в делото на собствените си ръце. Бог се връща на Своето място, докато те запустеят. Този принцип е записан в самите 10 заповеди.

да не им се покланяш, нито да им служиш, защото Аз, ГОСПОД, твоят Бог, съм Бог ревнив, който **въздавам вината на бащите върху синовете до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят**, а оказвам милост към хиляди поколения на онези, които Ме любят и спазват Моите заповеди. (Изход 20:5-6)

Правосъдието на Бога е да проявява милост и да възстановява, но ако Неговата милост бъде отхвърлена, то от любов и от уважение към свободната воля, Той позволява на хората да приемат естествените последици от собствения си избор. Докато хората изпитват страдание от бедствието, които ги сполитат в тяхната глупост, Бог се стреми да ги привлече към Себе Си, за да ги излекува. Ако въпреки това продължат да отказват да слушат, те ще загинат в собствената си злина. Тази правосъдна система е напълно различна от правосъдието на Цезар (т.е. човешки авторитет), който причинява болка, вкарва в затвор и осъжда на смърт престъпника.

Защото владетелите не са страшни за доброто дело, а за злото. А ти искаш ли да не се боиш от властта? Върши добро, и ще бъдеш похвален от

нея, понеже тя е Божия служителка за твое добро. **Но ако вършиш зло, да се боиш, защото тя не носи напразно меча, понеже е служителка на Бога, отмъстителка за наказание на този, който върши зло.** (Римляни 13:3-4)

Принципите на Римляни 13:3-4 са израз на 10-те заповеди за посещение (бълг. въздаване) на грешните действия на хората, върху тях самите. По този начин Цезар става служител на Бога, който отмъщава за злото. Това не означава, че Цезар живее според характера на Бога или Го представлява по някакъв начин. По-скоро Бог позволява последствията от фалшивата правосъдна система на човека да се върнат върху него.

И Цезар, и Христос имат място на съд.

А Павел каза: Аз стоя **пред императорското съдилище**, където трябва да бъда съден. На юдеите не съм сторил никаква вреда, както и ти много добре знаеш. (Деяния 25:10)

Защото всички ние трябва да се явим **пред Христовото съдилище**, за да получи всеки според това, което е правил в тялото — било добро, или зло. (2 Коринтяни 5:10)

Тези две места не са еднакви. Съдебното място на Христос действа на съвсем различен принцип, спрямо това на Цезаря. Небесната правосъдна система не използва насилие или смъртна заплаха, за да подкрепи своите принципи. Използването на насилие е в разрез с Христовото царство.

Иисус отговори: Моето царство не е от този свят; ако беше царството Ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят да не бъда предаден на юдеите. Но сега царството Ми не е оттук. (Йоан

18:36)

Принципът на борбата е принцип на насилието, в този контекст. Царството Христово не използва сила. Какво означава да застанем пред Христовото съдилище, за да получим нещата, извършени в тялото? Това може да звучи като заплаха, нали?

Но ти защо съдиш своя брат? Или пък ти защо презираш своя брат? Понеже ние всички ще застанем пред Христовото съдилище. (Римляни 14:10)

Да стоиш в присъствието на Исус, Който е самата същност на любовта, прошката и милостта е мъчение за егоистичната душа.

Павел задава въпроса, защо съдиш брат си? След това предупреждава, че ще застанем пред Христовото съдилище. Дали това изявление е заплаха, която трябва да предизвика добро поведение?

Това е невъзможно. Няма никакъв смисъл в това ние да не съдим другите, а Христос да съди нас. Ако не трябва да съдим другите, тогава имаме нужда от съвършения пример на Христос, за това как да не съдим. Точно това ни казва Исус. Той не съди никого (Йоан 8:15).

Какъв е тогава смисълът на това да застанем пред Христовото съдилище?

Възлюбени, не си отмъщавайте, а дайте място на Божия гняв; защото е писано: „На Мен принадлежи отмъщението, Аз ще отплатя, казва Господ.“ И така, „ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дай му да пие; защото, това като правиш, ще натрупаш жар на главата му.“ (Римляни 12:19-20)

Да стоиш в присъствието на Исус, Който е самата същ-

ност на любовта, прошката и милостта е мъчение за егоистичната душа. Докато еврейските водачи стояли пред Христос, когато Той пишел върху пясъка, присъствието Му, и написаното от Него ги накарало да осъдят себе си и да си отидат.

Любовта и милостта на Бога имат своя присъща сила на убеждение. Божията безгранична милост има безгранична сила да осъди душата, показвайки колко чист е Бог и колко зли сме ние. Всеки ден нашият Спасител изпитва ужаса от безброй самоубийства, убийства, наркотични свръхдоза и аборти. Неговата издръжливост на тези неща говори за една толкова голяма любов, че ние никога няма да я разберем напълно.

Тази любов има такава сила, че когато грешникът застава пред това съдилище на Христос, с непростени грехове, вината за егоизма му ще го смаже. Не Бог е този, който осъжда грешника, защото осъждането не идва от Бога, а от Сатана и Адам.

Приемете Божията милост днес; това е Божията справедливост, изразяваща се в това, че ви прощава свободно и ви освобождава от вината ви.

ГЛАВА 23

Очистването на светилището и Денят на умилоствението

В началото на еврейския календар е празникът Пасха и безквасните хлябове. Това е началото на процеса на помирение. Той се фокусира върху саможертвата и прошката за греха. Те намират своя център в двора на жертвения олтар.

Най-светият ден в годината за евреите е Йом Кипур, или на български - Денят на умилоствението. Събитията в този ден улесняват пълнотата на помиряващия процес. Йом Кипур се осъществява на седмия месец и централната му работа е в Най-святото място на светилището. Народът е призван да пости и да смири душите си пред Бога и да се моли всичко да се нареди в отношенията им с Него, защото това е денят на съда.

Ключовият ритуал, свързан с този ден, включва два козела:

Да се облече в свят ленен хитон, да има лене-ни гащи на тялото си, да се опаше с ленен пояс и да носи ленена митра на главата си; това са свети одежди. Да изкъпе тялото си във вода и да се об-

лече с тях. **И да вземе от обществото на израилевите синове два козела в жертва за грях** и един овен за всеизгаряне. И Аарон да приведе юнеца на жертвата за грях, която е за него, и да направи умилостивение за себе си и за дома си. **Да вземе и двата козела и да ги представи пред ГОСПОДА при входа на шатъра за срещане. И Аарон да хвърли жребий за двата козела — един жребий за ГОСПОДА и един жребий за освобождение.** И Аарон да приведе козела, на който е паднал жребият за ГОСПОДА, и да го принесе в жертва за грях. А козела, на който е паднал жребият за освобождение, да се представи жив пред ГОСПОДА, за да се извърши с него умилостивение и да го изпрати за освобождение в пустинята. (Левит 16:4-10)

В 14-та глава посочихме, че Светилището не представлява напълно Божия характер, а по-скоро процеса чрез който човек се примирява с Бога. Бог не желае жертва и принос (Пс. 40:6). Това означава, че това събитие отразява нашите човешки възприятия за съд.

Единият козел се нарича Господен, а другият е козел за отпусане. Защо се използват козли, а не агнета?

Удивително е, че думата за козел тук може да се използва по три различни начина:

1. космат (прилагателно);
2. козел, мъжки(съществително мъжки род):
 - а) като жертвено животно;
 - б) сатир, може да се отнася за обладан от демони козел като свинете на Гадара (Матей 8:30-32)

Изборът на двата козела е чрез жребий. Всеки от двата козела може да бъде Господен или отпущаем. Това е първото място в Библията, където се споменава за употребата на жребий. Адам Кларк осигурява информация за избора чрез жребий.

Евреите ни информират, че имало две части, направени от дърво, камък, или от някакъв вид метал. На едната е написано **לשם** Лашем, за Името, т.е., **יהוה** Йехова, което евреите нито изписват, нито произнасят: на другата е написано **לאזazel** Лаазазел, за отпущаемия козел: тогава те поставят двете части в съд, който е наречен **קלפי** калпей, докато козлите стоят с лице към запад. Тогава свещеникът идва и козлите застават пред него, единият от дясната страна, а другата отляво; след това калпеят се разклаща и свещеникът слага и в двете си ръце жребий, който хвърля: това, което е било в дясната му ръка, той полага върху козела, който е отдясно, и онова, което било в лявата му ръка полага върху козела, който е отляво му; и според написаното на жребия, били установявани козелът за отпущане и козелът за жертва. Виж Мишна, в Трактат. Йома. Коментар на Левит 16:8

Начинът, по който Бог обикновено изявявал волята Си, било чрез използването на Урим и Тумим. Това били два камъка, поставени върху раменете на Първосвещеника. Бог съобщавал волята Си чрез единия или другия камък, като единият светвал, а другият потъмнявал. И все пак, в Деня на умилостивението се използвало хвърляне на жребий, вместо Урим и Тумим, метод, много по-скромен и на пръв поглед произволен. Може да се спори дали Господ е избирал кой козел кой е, но изглежда, че това е напълно произволно.

Този принцип на полагане на вината на нацията вър-

ху човек или животно е често срещан в езическите култури. Той се вписва идеално в начина по който естественият човек разрешава проблема с чувството за вина. Адам Кларк предлага следната интересна история, когато коментира Левит 16:10:

Повечето древни народи са имали заместнически жертви, на които са прехвърляли, чрез определени обреди и церемонии, вината на общността като цяло, по същия начин, по който изкупителната жертва е била използвана от евреите. Белият бик, който е бил принасян в жертва от египтяните на техния бог Апис, е от този вид; те отрязват главата на жертвата, която са жертвали, и след като са я натоварвали с проклетия, „че ако има нещо зло над тях или над Египетската земя, то да се излее върху тази глава“, или я продавали на гърците или я хвърляли в Нил - Виж Ирод. Евтерп., стр. 104, редакция на Гейл.

Петроний Арбитър казва, че е било обичай сред древните жители на Марсилия, винаги когато са били засегнати от някакъв мор, да вземат един от по-бедните граждани, който се е предлагал за целта, хранейки го цяла година с най-чистата и най-добра храна, украсявайки го с върбинка и обличайки го със свещени дрехи: след това го повеждали из града им, натоварвайвайки го с проклетия; и като се молели всички злини, на които градът бил изложен, да паднат върху него, след това го хвърляли от върха на една скала - Сатирикон, като наказание. Сюда, под думата *περιψήμα*, отбелязва, че заради безопасността на хората всяка година е имало обичай да се предава на смърт един човек, със следните думи: *Περιψήμα ημων γενου*, Бъди ти наш пречистител; и

като казвали това, го хвърляли в морето в жертва на Нептун.

Вероятно този същия принцип е приложен към Йона, когато той казал на хората около себе си да го хвърлят от кораба в жертва, като по този начин искал да поеме цялата вина на себе си и да сложи край на бурята.

Израилтяните са дошли от Египет и били запознати с неговите обичаи за умилостивение (изкупление). Тези принципи са въведени в израилевата система за поклонение, за да се научат хората на това, че Бог ще се справи с проблема с греха и ще премахне вината от нацията. Именно на този принцип се е позовавал Каияфа, по времето на Христос, когато казал, че народът трябва да убие един човек, за да бъдат спасени останалите.

Нито съобразявате, че за нас е по-добре един човек да умре за народа, отколкото да загине целият народ. (Йоан 11:50)

В стремежа си да спаси живота на Исус, Пилат предлагал на тълпата да реши дали Исус или Варава да бъде принесен в жертва.

Но при вас има обичай да ви пускам по един на Пасхата. Желаете ли да ви пусна юдейския Цар? Тогава те всички пак закрещяха, казвайки: Не Този, а Варава. А Варава беше разбойник. (Йоан 18:39-40)

Показателна е случайността в избора за живот или смърт по отношение на двата козела, която се разиграва и при разпъването на Христос. Неуравновесената тълпа, водена от капризите на емоциите, избира Варава да живее, а Христос да умре.

Историята за Йом Кипур представя Бог, Който желае да

каже на човечеството, че ни е примирил със Себе Си, но Той ни съобщава това посредством нашия начин на мислене. Божиите мисли не са като нашите мисли и затова, за да достигне до нас, той трябва да ни говори по начина, по който ние го разбираме.²⁸

В края на земната история религиозните водачи на църквите ще притискат света да се поклони според техните изисквания.

Историята за Йом Кипур наистина ни връща в началото, защото нещата могат да завършат само там, където са започнали; което означава, че само когато се решат проблемите,

предизвикали спора, може да се стигне до примирие.

В градината Адам предава своята вина върху други двама:

И човекът каза: Жената, която **Ти** си ми дал с мен, **тя** ми даде от дървото и ядох. (Битие 3:12)

Христос е Агнецът заклан от основаването на света и по този начин е представен от козела Господен. Ева трябвало да понесе отговорността за това, че е довела мъжа си в грях. Тя станала изкупителна жертва на Адам. За нея това било едно пустинно преживяване, от което тя в крайна сметка загинала едва 1000 години по-късно.

В края на земната история религиозните водачи на църквите ще притискат света да се поклони според техните изисквания. Всички трябва да получат белега на звяра, за да могат да купуват и продават. Както разгледахме в 20-та глава, ще бъде създаден смъртен указ за онези, които от-

28 Виж Глава 16-та на книгата *Agane* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

казват да се поклонят на наложената неделна програма за поклонение. Светът ще започне да изпитва тежки бедствия в резултат от законодателство срещу Божия закон, който ни заповядва да пазим 7^{ят} ден съботата.

За бедствията, идващи на земята, ще бъдат обвинени Божиите хора. Някои от тях ще бъдат умъртвени като жертва, с напразната надежда, че конвулсиите на природата и човечеството ще престанат. Когато Христос се яви, за да избави Своите деца, нечестивите ще разберат, че са били измамани. След това те ще прехвърлят своята ярост върху религиозните водачи. Ще търсят изкупление чрез смъртта на тези религиозни мъже.

В крайна сметка Сатана е този, който е довел света в измама и след като светиите са отведени на небето и нечестивите са унищожени чрез последствията от собствения си избор, Сатана е оставен на земята в продължение на 1000 години.

И видях, че слизаше от небето ангел, който държеше в ръката си ключа на **бездната** и една голяма верига. Той улови змея, древната змия, която е дяволът и Сатана, и **го върза за хиляда години**; (Откровение 20:1-2)

Веригите, с които Сатана и неговите ангели са обвързани, са веригите на създадените от тях обстоятелства.

Защото Бог **не пощади дори и ангелите, които съгрешиха**, а ги хвърли в ада, като ги **остави оковани в мрака** да бъдат пазени за съда. (2 Петрово 2:4)

Сатана не е пощадил никого по време на човешката история. Той съдил, осъждал и обвинявал цялото човечество. През 1000-та години, според това как е съдил, той трябва да

седи в тишината на тази разрушена земя и да се изправи пред собственото си осъждане. Библията нарича това състояние на земята бездънна яма или бездна. Дълбочината на отчаянието, което Сатана изпитва, е безкрайна. Той ще бъде в затвора на собствената си непрощателност. Исус намеква за това в една притча.

Тогава Петър се приближи и Му каза: Господи, до колко пъти, като съгреши брат ми против мен, да му прощавам? До седем пъти ли? Исус му каза: Не ти казвам до седем пъти, а до седемдесет пъти по седем. Затова небесното царство прилича на един цар, който поиска да прегледа сметките на слугите си. И когато започна да ги преглежда, докараха при Него един, който му дължеше десет хиляди таланта. Но понеже нямаше с какво да заплати, господарят му заповяда да продадат него, жена му и децата му, и всичко, което имаше, и да се плати дългът. Затова слугата падна, кланяше му се и каза: Имай търпение към мен и ще ти платя всичко! И господарят на този слуга, понеже го жалеше, го пусна и му прости заема. Но този слуга, като излезе, намери един от съслужителите си, който му дължеше сто динария; хвана го и го душеше, и каза: Плати това, което ми дължиш! Затова съслужителят му падна и му се молеше, като каза: Имай търпение към мен, и ще ти платя! Но той не искаше, а отиде и го хвърли в тъмница, докато изплати дълга. А съслужителите му, като видяха станалото, твърде много се наскърбиха; дойдоха и казаха на господаря си всичко, което беше станало. Тогава господарят му го повика и му каза: Зли слуго, аз ти простих целия онзи дълг, понеже ми се примолли. Не трябваше ли и ти да се смилиш над съслужителя си, както и аз се смилих над теб? **И господарят му се разгневи и го предаде на мъчителите,**

докато изплати целия дълг. Така и Моят небесен Отец ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брат си. (Матей 18:21-35)

Човекът, който дължал благодарност на господаря за анулирането на дълга му, се обърнал и осъдил един, който му дължал малка сума. Смисълът на историята е, че тези, които не прощават, ще се сблъскат със затвора, в който мъчението е резултат от самоосъждане и огорчение. Бог не ги измъчва, но Той им позволява да се срещнат с последствията от собствения си избор. Падналите ангели се страхуват да се изправят пред това мъчение.

Когато видя Иисус, той извика, падна пред Него и каза със силен глас: Какво имам аз с Теб, Иисусе, Сине на Всевишния Бог? **Моля Ти се, не ме мъчи.** Защото Иисус беше заповядал на нечистия дух да излезе от човека. Понеже той много пъти го беше хващал; и го бяха връзвали с вериги и окови, за да го пазят; но той разкъсваше връзките и демонът го гонеше из пустините. Иисус го попита: Как ти е името? А той каза: Легион; защото в него бяха влезли много демони. **И те Го молеха да не им заповяда да отидат в бездната.** А там имаше голямо стадо свине, което пасеше на хълма; и демоните Го помолиха да им позволи да влязат в тях. И Той им позволи. И след като демоните излязоха от човека и влязоха в свинете, **стадото се спусна по стръмнината в езерото и се издави.** (Лука 8:28-33)

В тази история виждаме как се свързват концепциите за мъките и бездната. Падналите ангели се стремят да обвинят Божия Син за мъките, с които ще се срещнат, но проектират страха си от осъждане, върху Христос, защото са осъдили всички около себе си. Прасетата, които се удавят, действат като символ на самите ангели, които отхвърлили бисера с

висока стойност. Тези ангели тъпчели Божия Син и презирали Неговата доброта към тях.

Не давайте свято нещо на кучетата, **ниито хвърляйте бисерите си пред свинете**, да не би да ги стъпчат с краката си и да се обърнат да ви разкъсат. (Матей 7:6)

Издавянето на прасетата в езерото отразява душевното мъчение на злите ангели, които ще бъдат затрупани (заляти) от собствените си вериги (тъмнина) на непрощателност. Тези ангели имат мотото:

Никога не прощаваме и никога не забравяме.

Тези думи се връщат и преследват падналите ангели. Не могат да забравят всичко, което са направили и тъй като не прощават, нямат капацитет да вярват, че ще им бъде простено. Затова те остават в затвор 1000 години до тогава докато трябва да се срещнат с пълната Божия слава, когато ще бъдат погълнати от собственото си убеждение за греховете си, давайки се като онези свине в езерото.

Те ще те свалят в ямата, и **ти ще умреш със смъртта на убитите сред моретата**. Езекил 28:6-8 (Версия на крал Яков)

Когато този свят приключи, той ще бъде напълно запустял. Библията описва време, когато на земята няма човек и всичко е разорано.

Погледнах, и ето, нямаше човек и всичките небесни птици бяха избягали. Погледнах, и ето, плодородната земя беше пустиня и всичките ѝ градове — разрушени от присъствието на ГОСПОДА и от яростта на гнева Му. Защото така казва ГОСПОД: Цялата земя ще стане пустош, но няма да я довърша

съвсем. (Еремия 4:25-27)

Сатана е оставен на земята без хора, които да изкушава и падналите ангели няма какво да правят. Те са прогонени в морето на отчаянието и се задавят от горчивина, осъждане и мъки. Когато едната част от човечество е мъртво, а останалата на небето, Сатана и ангелите му са единствените останали, които понасят последиците от греха на земята. Атмосферата на насилие и разврат от зловещата история на човека, сега почива върху Сатана и неговите ангели.

И сега проклет си от земята, която отвори устата си да приеме кръвта на брата ти от твоята ръка. (Битие 4:11)

В това състояние Сатана е напълно прокълнат от земята, която била отворила устата си, за да приеме цялата кръв, която той и неговите ангели били вдъхновили човешките същества да пролеят.

На церемонията в Деня на умилоствението първосвещеникът поставя ръцете си над живия козел и изповядва или, както става ясно от еврейски, хвърля греховете върху козела.

И като положи Аарон двете си ръце на главата на живия козел нека изповяда над него всичките беззакония на израилтяните, всичките им престъпления и всичките им грехове, и нека ги възложи на главата на козела; тогава да го изпрати в пустинята чрез определен човек; (Левит 16:21)

Какво означава това? Извършва ли Христос това, което Адам е направил с Него, в началото? Христос обвинява ли Сатана за всичко?

Исус ни казва, че не съди и не осъжда. И все пак помним

какво се случва на мястото на Христовия съд.

Господ е станал познат чрез правосъдието, което е извършил; Нечестивият се впримчва в делото на своите си ръце. (Псалми 9:16)

Както си направил, така ще се направи и на тебе; Постъпките ти ще се върнат на главата ти. (Авдий 1:15)

Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне. (Галатяни 6:7)

Сатана ще посрещне наказанието, което той е измислил. Подобно на Аман, който направил бесилка, за да обеси Мардохей (Естир 7:10), Сатана е изправен пред наказанието, което самият той е изисквал за другите.

**Сатана е изправен
пред наказанието,
което самият той е
изисквал за другите.**

Както в случая с мъжете, които довели жената, хваната в прелюбодейство, за да я осъдят, а Исус започнал да пише в пясъка и да припомня делата им, така Христос е видял и целия живот на Сатана. Всичко, което е направил, е написано върху Христос. Всеки грях, който хората са извършили, е гравирани върху Исус. „Аарон ще изповяда над него [козела] всички беззакония на израилтяните...“ Използваната тук дума има смисъл на *изповядване*, а не *произнасяне* на проклетие. Част от значението на тази дума е:

(с протегнати ръце); жалея много (чрез свиване на ръцете):

Подобно на историята за Каин, Христос не произнася

осъждане над Каин, когато разказва или признава делата, които Каин е извършил и заявява какви ще бъдат резултатите от неговите действия. Говорел му със сълзи и скръб за онова, което ще го сполети.

И сега проклет си от земята, която отвори устата си да приеме кръвта на брата ти от твоята ръка. Когато работиш земята тя няма вече да ти дава силата си; бежанец и скитник ще бъдеш на земята. (Битие 4:11-12)

Подобно на Каин, Сатана ще бъде беглец и скитник на земята в продължение на 1000 години, в добавка към това, че е живял в атмосферата на грях 6000 години. Христос изповядва това над Сатана, също както изповядал (произнесъл) над Каин какво ще се случи с него заради нечестиято му.

От човешка гледна точка ние прочитаме това като прехвърляне на вината към първоначалния източник на проблема, като по този начин премахваме вината от останалата част от нацията. Но Божието правосъдие не изисква този вид прехвърляне на дълг; справедливостта на Сатана, когато грехът не може да бъде отстранен (излекуван), простен, изисква тази процедура. За Бога това, което се случва е процес на сбогуване. Това е моментът на реалността, когато Сатана трябва да се изправи пред делата, които е извършил. Христос не прави това в дух на осъждане и обвинение. Неговите мисли не са нашите мисли. Христос и Отец са простили на спасените за всичките им грехове. Те не изискват жертва, за да бъде простен грехът.

Чрез символиката, която е според това как хората разбират умилостивението и премахването на вината, те се убеждават в Божието уверение, че проблемът с греха ще бъде решен.

Има много хора, които вярват, че козелът за отпущане е Христос, защото всички грехове на народа се изповядват над него. Спомняме си, че козлите са избирани чрез жребий (лотария) и в такъв случай всеки от тях би могъл да заеме тази позиция. Самата еврейска дума за козел включва дявола в смисъла си, както и думата *Азасел*, името на козела за отпущане²⁹. Цялата церемония се занимава с правната система на Сатана и ни потвърждава, че грехът най-накрая ще бъде премахнат от Вселената.

Бог не е искал всичките ни грехове да бъдат положени върху Христос, за да се сложи край на проблема с греха. Ние човечеството сме изисквали това, защото Адам го е поискал в началото. Това е единственият начин да разберем, че вината може да бъде премахната.

И когато се свършат хилядата години, сатана ще бъде пуснат от тъмницата си, и ще излезе да мами народите в четирите краища на земята, Гога и Магога, да ги събере за войната, - чието число е като морския пясък. И те се разпростряха по цялата широчина на земята и обиколиха стана на светиите и обичния град; но огън падна от [Бога из] небето, та ги изпояде. (Откровение 20:7-9)

В края на 1000-та години нечестивите са възкресени. Сатана веднага възобновява своето дело на измама върху нечестивото човечество. Той е освободен от веригите си на мрак, тъй като има какво да го разсее. Сатана не се е променил. Не може да прости, така че не е в състояние да повярва, че може да му бъде простено. Убеждава нечестивите да се опитат да превземат града. Те са решени да убият жителите на небесния град, който слиза от небето на земята.

29 1906 г. Извадка от еврейска енциклопедия:
<http://jewishencyclopedia.com/articles/2203-azazel>

Нечестивите се стремят да превземат Божия град, но славата на Божия характер, разкрита в Неговия Син, ги изпълва с вина. Ужасът да влязат в присъствието на Божия Син, в Неговата пълна божественост, прави тяхната убийствена присъда да се върне върху тях. Колкото повече омраза са имали към Христос и вярващите, толкова по-голяма вина изпитват, когато гледат към славата на Бога и Неговия Син. В последно отчаяние те се обръщат един към друг и се унищожават, дори когато са смазани от собствената си смъртна присъда, която са произнесли срещу праведните, като по този начин се удавят като прасетата в морето.

И ще призова против него меч по всичките Си планини, заявява Господ БОГ, мечът на всекиго ще бъде против другия. (Езекил 38:21)

И в онзи ден ще има голям смут от ГОСПОДА сред тях и те ще хващат всеки ръката на другия и ръката на всекиго ще се вдигне против ближния му. (Захария 14:13)

Защото всяко оръжие на воюващия в битката, и облеклото, оваляно в кръв, ще бъдат за изгаряне, за храна на огъня. (Исая 9:5)

Затова, ето, Аз ще докарам върху теб чужденци, най-страшните между народите, и **те ще изтеглят мечовете си срещу красотата на мъдростта ти и ще осквернят великолепието ти, ще те свалят в рова и ще умреш**, както умират убитите сред моретата. (Езекил 28:7-8)

Подобно на фараона и неговите армии, които се удавили в морето, в стремежа си да убият Божиите хора и като свинете, които се удавили в езерото, така и Сатана и нечестивите ще стигнат края си.

Докато размишляваме за двата козела, нека видим в този ритуал нашата собствена човешка система, която обвинява другите за нашите грехове. Нека се покаем и смирим себе си пред Бога и да разберем централната идея на двата козела – хората желаят да обвиняват някой друг и да възлагат вината си върху него. Чрез символиката на двата козела, Господ отразява в огледало нечестията на сърцата ни, връщайки ни обратно при Адам в градината, за да осъзнаем греха си в прехвърлянето на вина и търсенето на изкупителна жертва, като откуп за греховете ни.

Нека смирим душите си пред Бога и да спрем да обвиняваме другите за нашите проблеми. Колко съпрузи и съпруги ежедневно прехвърлят вината върху партньорите си, за да изкупят греха си. Колко много са тези, които хвърлят зарове, за да определят кой да бъде натоварен с чувството им за вина? Денят на умилостивението ни призовава да спрем да възлагаме на другите отговорността за нашите страдания. Нека спрем да съдим другите и просто да се доверим на любящата прегръдка на нашия Баща, който ще направи всички неща да съдействат за наше добро.

Той отново ще се смили над нас, ще стъпче беззаконията ни. И ще хвърлиш в морските дълбини всичките им грехове. Ще покажеш вяност към Яков и милост към Авраам, както си се клел на бащите ни от древните дни. (Михей 7:19-20)

ГЛАВА 24

Без Хогатай

Както обсъдихме на много места, човешкото ни възприемане на справедливостта включва период на наблюдение, при който заподозрените имат време да променят поведението си. Предоставен им е период на милост през който да влязат в ред. В съдебната ни система имаме адвокати, които се застъпват за въпросното лице, за да забавят присъдата, когато тя не може да бъде отменена.

Ако човекът бъде признат за виновен, след отпуснатото време на благодат, тогава изпълнителното правосъдие поема своя ход и процесът на ходатайство спира. Изпълнението на присъдата изисква прекратяването на всички ходатайства и виновната страна трябва да бъде наказана според закона. След изчерпване на всички начини за обжалване, застъпникът или адвокатът вече не може да ходатайства за лицето.

По отношение на личността на Христос, Той живее *винаги*, за да ходатайства за нас.

А Той, понеже живее вечно, има свещенство,

което не преминава на друг. Затова и може напълно да спасява онези, които идват при Бога чрез Него, понеже **винаги живее, за да ходатайства за тях.** (Евреи 7:24-25)

Когато една душа осъзнае, че е виновна за нарушаването на Божия закон, тя се обръща към Христос като към неин ходатай и се доверява, че Христос ще се застъпи за нея пред Бога, за да ѝ даде милост.

Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако някой съгреша, имаме Застъпник при Отца — Иисус Христос Праведния. (1 Йоаново 2:1)

Поради нашите човешки възприятия за справедливост, Христос се възприема като ходатай за нас, за да може Бог да ни даде милост. Но Бог винаги ще отдава милост на онези, които Го молят, защото Той е любов.

Реалността е, че Христос ходатайства за нас според нашите възприятия за справедливост. Той ни посреща там, където сме и с готовност ни взема за ръка и ни представя на Отца.

Поради факта, че Христос е живял като човек и е готов да умре за нас, можем да имаме увереност, че Бог ще чуе Своя Син от наше име и в наша полза.

Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да ни съчувства в нашите слабости, а имаме Един, който е бил във всичко изкушен по същия начин като нас, но пак е без грях. Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да ни помага своевременно. (Евреи 4:15-16)

В началото на нашето християнско пътуване имаме усе-

щането, че Христос убеждава Отца да прекрати искането Си за справедливост срещу нас, за да не ни убие за греховете ни. Реалността е, че Христос върви с нас в грешното ни разбиране за Неговия Баща и през цялото време ни приближава към Него, за да можем да започнем да виждаме, че осъждането идва от самите нас, а не от Бога.

В действителност, умоляването на Христос в наша полза е, за да може да повярваме, че Неговият Отец е готов да прости, че Той е винаги милостив, за да може най-накрая да опознаем Бог, както Христос Го познава. Единственото нещо, за което Христос трябва да убеди Своя Баща, е по отношение на Неговата готовност да продължи да носи тежестта на греховете на целия свят (Исая 63:9).

Както Отец познава Мен и Аз познавам Отца; и
Аз давам живота Си за овците. (Йоан 10:15)

Онези, които отказват да приемат истината за Божия характер, че Той не осъжда, ще претърпят съда, който те вярват, че Бог трябва да упражнява. При осъзнаването на собствената си греховност те се чувстват като отсечени, без ходатайство, за греховете си.

Бог ще позволи на всички, които вярват в Него, да преминат през този процес. Това е времето на Якововата скръб, която обсъждахме по-рано. Тъй като всички сме подпечатани с Адамовите принципи за справедливост, всички, в крайна сметка, ще преминем през този процес, в който ще се чувстваме като изоставени, поради греховете си.

Видя, че нямаше мъж, и се изуми, че нямаше посредник. Тогава Неговата ръка Му донесе спасение и Неговата правда, тя Го подкрепи. (Исая 59:16)

Този стих има първостепенно приложение за първото идване на Христос. Бог е търсел хора преди Христос да дей-

де, за да отразят светлината на истината и да разкрие Неговия характер, но нямало такива. Затова Бог изпратил Своя Син в света, за да разкрие правдата Си. Писанието гласи, че всички тези неща са написани за поучение на нас, към които е дошъл краят на света (1 Кор. 10:11). Писанията говорят за време, когато Христос ще прекрати Своето дело на ходатайство в небето.

И храмът се изпълни с дим от славата на Бога и от Неговото могъщество и **никой не можеше да влезе в храма, преди да се свършат седемте язви на седемте ангела.** (Откровение 15:8)

И в онова време ще се надигне великият княз Михаил, който се застъпва за синовете на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквато никога не е била — откакто съществува народ до онова време. И в онова време твоят народ ще се избави — всеки, който се намери записан в книгата. (Данаил 12:1)

Докато светът навлиза в пълен хаос през последните дни и Божиите праведни са изправени пред смъртта, всичките им грехове изплуват пред тях и те са изкушени да се почувстват погълнати.

Онези, които са научили, че Бог никога не се отказва от никого и че Той е винаги милостив, ще открият, че „собствената Му ръка ще им донесе спасение и че Неговата собствена правда ще ги подкрепи“. Това означава, че понеже се придържат към Божиите обещания и вярват, че Исус е пълното откровение на Отца и че заради това Бог няма да ги изостави, те намират подкрепа в тази вяра. Това е значението на Божията слава, изпълваща храма. Божиите хора виждат характера на Бога като милостив и жалостив пред лицето на техния греховен живот. Христос няма нужда вече

да заема Пресвятото място, като Ходатай за греха. Светиите преодоляват чувствата си на самоосъждение и престават да вярват, че Бог ги осъжда. Както Исус казал на жената, "нито аз те осъждам".

Винаги е вярно, че поддържането на вярата на светиите е самата вяра на Исус, която Христос им предоставя. Тези светици не разчитат на собствените си заслуги, но са се научили да се доверяват само на Христос. Те излизат от времето на Якововата скръб запечатани с истината, че Бог никога няма да ги осъди. Те решават да приемат Неговия любящ съд над тях, вместо предишния им самоосъдителен съд.

Това означава, че верният праведник може да живее без ходатай за греха. Грехът е нарушение на закона и законът е копие на Божия характер. Онези, които престават да вярват, че Бог осъжда и убива, са запечатани в тази вяра, чрез изпитанието на Якововата скръб. Човешкият грях да вярваме, че Бог убива хората, се увеличава в последните събития от човешката история, за да може Божиите хора да бъдат запечатани в истината. Тъй като Божиите хора са изпитвани с мисълта, че ще бъдат отрязани заради греховете си, Христовата вяра в тях ги тласка по-силно към Божията любов и те отказват да се поддадат на съмнение; те са победители; те са Божият Израил.

Затова, по този начин те могат да живеят без посредник, от когото се изисква да покрива главата си, докато се страхуват, че Бог ще ги накаже или нарани. Вече не е нужно Христос да помага на Божиите хора с посредничество. Те влизат в пълната светлина на евангелската истина и Христос винаги живее, за да ходатайства за правда и да им даде каквито и да искат от Него неща. Но те никога не се страхуват, че ще бъдат осъдени и не чувстват нуждата от проливане на кръв, за да бъдат спасени. Те се освобождават от съдебната система на жертвоприношение и принос.

Онези, които не влязат в светлината на истината, относно Божия характер, ще се изправят пред съда, който смятат, че Бог ще упражни. Те се чувстват откъснати от Бога поради греховете си, смятат, че Христос ги е оставил на Божия гняв и се чувстват отрязани.

Защото всеки човек, който не се смири в този ден, ще се изтреби отсрещ народ си. (Левит 23:29)

Онези, които се смиряват по време на крайния период на земната история и изповядват греха си да вярват, че Бог е бил осъдителен унищожител на нечестивите, няма да бъдат отрязани в последните събития от земната история, защото те познават своя Бог и са го чакали.

И ще подведе към отстъпление чрез ласкателства онези, които безбожно постъпват против завета; **но народът, който познава своя Бог, ще се укрепи** и ще действа. (Данаил 11:32)

Онези, които не изучават и не изследват Писанията, за да видят истинския Божий характер, ще бъдат погълнати от греховете си и понеже се придържат към правосъдната система на Адам, ще бъдат отсечени отсрещ Божиите хора.

Единствената причина, поради която Божият народ трябва да премине през изпитание, без ходатайство, е, защото така човешкият род разбира справедливостта. Христос винаги живее, за да дава благословение, благодат и любов на тези, които вярват в Него. Той никога няма да спре да предоставя това за тези, които вярват. Тази вяра, по време на Яковавата скръб, е възможна, само ако се откажем от грешния си възглед за характера на Бога и влезем в истинската Му правосъдна система. Неговата справедливост е да дава милост и свободно да дава благодат на всички, които я искат.

Няма от какво да се страхуваме, през това време на живот, без ходатайство. Праведните напълно се освобождават от страха си от това, което са си представяли като Божие осъждане и поддържат бързо факта, че не се нуждаят от ходатайство срещу гневен Бог, който ще ги убие за греховете им. Колкото до нечестивите, техните собствени фалшиви идеи ще ги завладеят и те престават да молят Христос за благодат, тъй като вече не вярват, че тя се предлага. В този случай ще има плач и скърцане със зъби. Елате в светлината на истината по този въпрос и се зарадвайте на добрата новина, че няма да има ходатайство за грях в края на изпитанието.

ГЛАВА 25

Хронос и краят на богатното време

Има още един жизненоважен елемент от принципите на съда, който човешката раса е възприела и това е свързано с психологията на времето.

В митологията за Дядо Коледа участва и елементът време. По-добре внимавайте, защото Дядо Коледа идва в града на 25-ти декември, в края на годината.

Ние сме възпитани като деца, които трябва да преминават през изпити с определен срок или краен срок. Защо думата „мъртъв“ в английския израз „*краен срок*“ (бел. прев. *deadline*) е свързана с идеята за времево ограничение?

Каква е психологическата разлика между това на човек да бъдат осигурени всички инструменти и ресурси, от които се нуждае, за да създаде нещо и това да направи същото, но за определен срок? Крайните срокове са свързани с прилагане на сила за постигане на резултат от този, който контролира времето.

Когато комбинирате „краен срок“ със „заплаха от наказание“ или „смърт“, прилаганият натиск всъщност е психо-

логическа злоупотреба.

В проучване, изследващо връзката между натиска на времето и творчеството, било установено, че:

... Времевият натиск, в умерените до високите нива, които обикновено се срещат в съвременните организации, има пряк негативен ефект върху творческо-познавателния процес.³⁰

За мнозина, не изглежда очевидно, че заплашването на хора с наказание, когато не се справят в рамките на определен период от време, всъщност има потенциал за противоположен на първоначално възнамерявания резултат.

Колко родители са нареждали: „Ще преброя до 3 и ако не направиш това, което те моля, ще получиш шамар и/или ще те изпратя в стаята!“

Даването на срокове означава надзор, съд и наказание за неизпълнение. Използването на времето, като мотиватор за поведение, действа в една негативна рамка, която очаква, че слушащият не би изпълнил задачата, освен ако няма краен срок. Затова времевият натиск, всъщност, приканва слушателя към бунт.

Защо времето може да се използва като изнудвач? Простият отговор е, че всички умираме и затова всички имаме ограничен запас от време. Времето е рядък ресурс за човешката раса и затова може да се използва като мотиватор за промяна на човешкото поведение.

При Бога това е напълно различно.

Защото така казва Всевишният и Превъзнесе-

30 https://www.hbs.edu/faculty/Publication%20Files/02-073_03f1e-cea-789d-4ce1-b594-e74aa4057e22.pdf

ният, който обитава вечността, чието Име е Светият: Във високото и свято място обитавам, и при онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирените и да съживявам сърцето на съкрушените. (Исая 57:15)

Нашият небесен Отец живее в състояние на вечност. Поради вечното Му съществуване, времето не е стока, която се оценява по начина, по който ние я оценяваме. В рамката на търсенето и предлагането, Бог има неограничен запас от време; следователно, то няма същия ефект върху Него, както върху нас. Неговото позоваване на времето е съвсем различно.

Но това да не бъде скрито от вас, възлюбени, че за Господа един ден е като хиляда години и хиляда години - като един ден. (2 Петрово 3:8)

В грижата за цялото Му творение, за Него всеки ден е пълен. В един ден нашият Отец върши делото на 1000 години, според нашето отброяване и повече от това; и обратно, фокусирането Му върху Неговите деца и безкрайната Му грижа към всички нас прави времето да минава като 1000 години на ден. Ние изпитваме подобно усещане, когато сме с тези, които обичаме и разговаряме задълбочено, загубвайки представа за времето. След няколко часа поглеждаме часовника и сме шокирани, че времето е отлетяло. Така, в тези моменти, можем да вкусим усещането за вечност, но все пак мислите ни за времето са различни. Това се дължи на един прост факт: всички умираме. Затова използваме изрази като „времето е пари“ и „прекарване (англ. spending - харчене) на времето“.

Смъртта променя стойността на времето. За повечето хора времето е невероятно ценно и по този начин то се превръща в една от най-важните стоки, с които търгуваме.

Признавайки тези неща, гърците всъщност са имали бог, наречен Хронос, който е олицетворение на времето. Гръцката митология е сложна и променлива, но в един момент Хронос е бил свързан с Кронус, който е титаничен израз на опустошенията, което времето нанася на хората. В този смисъл времето унищожавя децата си. Кронус е изобразен като бог, който изяжда собствените си деца. Легендите за тези два героя се комбинират, за да се стигне до идеята за Бащата-Време.³¹

Интересно е също да се отбележи, че той имал формата на триглава змия. Главите били на човек, на бик и на лъв.³²

Хронос, известен още като Еон, е самосъздаден и не е получил наследство от никого. Той е изобразен като старец с брада. Носи коса, обозначаваща жъненето на човечеството и опустошенията на времето.

Ананке било името на друго изначално божество в гръцката митология, олицетворение на необходимостта и съдбата. Тя била изобразявана като имаща вретено и присъствала при началото на Вселената, заедно със съдружника си Хронос (време). Ананке и Хронос имали фигурите на змия и били преплетени и увити около първичното яйце на материята.³³

Концепцията за същество, което е самовъзникнал баща, който има дълга брада и живее вечно, улеснява припокриването му с Бога на Библията.

31 <https://en.wikipedia.org/wiki/Chronos>

32 https://www.greekmythology.com/Other_Gods/Primordial/Chronos/chronos.html

33 https://www.greekmythology.com/Other_Gods/Primordial/Ananke/ananke.html

За всички, които живеят под господството и страха от смъртта, не е трудно да видят как хората биха могли да объркат истинския Бог с много аспекти на Хронос. При тези, които имат увереността за вечен живот, времето губи своята сила и страхът от смъртта е победен, като по този начин истинският змийски произход на бога Хронос е изложен.

Вечността е съвсем различно съществуване от времето. Като свързано със страха от смъртта, времето ни кара да се чувстваме раздразнени поради тези, които ни го „губят“ или не се справят ефективно. Вечността е преживяването на пълна почивка и мир. Това е концепцията, свързана със съботата. В книгата Битие, с интерес забелязваме, че относително седмия ден от първата седмица, не се казва стана вечер и стана сутрин, ден седми. Това е казано само за първите

Часовников орнамент от 18-то столетие, изобразяващ крилатия гръцки бог Хронос с неговата коса и пясъчен часовник, символизиращи неумолимото отминаване на времето, по този начин и смъртта.

шест дни. Със съботата се свързва безвремието. Това е денят, в който сме най-силно свързани с нашия небесен Отец и усещаме по-дълбоко Божието спокойствие.³⁴

Апостол Павел, много учен човек, направил редица изявления, които вероятно са предизвиквали сериозно неговите гръцки читатели.

И така, не се срамувай от свидетелството на нашия Господ, нито от мен, затворника за Него, а участвай в страданията за благовестието според силата на Бога, който ни е спасил и призовал със свято призвание — не според нашите дела, а според Своето намерение и според благодатта, дадена ни в Христос Иисус преди вечните времена [Гр. Речник на Стронг №5550] [Гр. 166] [преди Хронос еоничен], (2 Тимотей 1:8-9)

Павел говори за Христос, като за съществуващ преди Хронос Еон. Това е съвсем различен мироглед от този, който имали гърците. Централната дума на еврейски за вечността е Олам; *време извън ума или извън погледа; отвъд хоризонта*. Тази дума Олам се използва, когато се говори за Христос по следния начин:

А ти, Витлеем Ефратов, макар и да си твърде малък, за да бъдеш между юдовите хиляди, от теб ще излезе за Мен Един, който ще бъде владетел в Израил; и произходът Му е от начало, от дните на вечността [Олам]. (Михей 5:2)

За гръцкия ум е невъзможно някой, който е вечен, да има произход. Това не е трудно за еврейския ум. Христос има Своя произход преди времето. Това е място, което е от-

34 Повече по тази тема вижте в книгата *Извор на благословение* във fatheroflove-bulgaria.com

въд възможностите на естествения човешки ум да разбере. Това лесно позволява, произходът на Христос и еврейската концепция за вечността, да съществуват заедно.

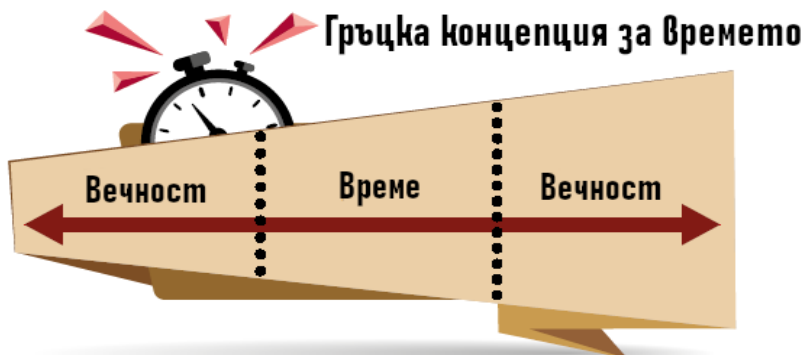
За гръцкия ум времето е великият самосъществуващ бог. Невъзможно е да се създаде рамка извън времето. Християните, които искат да представят Христос като истински Бог, несъзнателно отдават почит на Хронос, в изискването си Христос да е живял във вечно време, без да има произход. Това е сливане на времето и вечността в една концепция.

Търсенето на сливане на еврейската концепция за вечността с гръцката за Хронос унищожава възможността Христос да бъде истинският Божи Син, роден във вечността. По същество Хронос скача от крайното гръцко царство на времето в тронната зала на вечността и убива Сина на Йехова. Хронос казва, че Бог не може да има божествен Син, защото според Хронос, божествеността означава да не си роден и да нямаш баща.

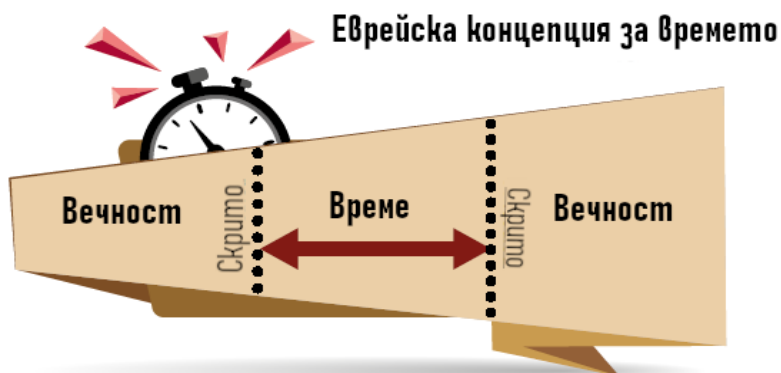
Много християни не могат да приемат, че Христос има произход по някое време във вечността, защото това в гръцкия начин на мислене Го прави нещо по-малко от Хронос/Еон. Затова, за да бъде равен на върховния Бог, те смятат, че Христос изобщо не може да има произход. По този начин унищожават реалността на наследството Му от Неговия Баща. Както вече казахме, гръцкият ум вижда времето и вечността като едно и също нещо. Но това не е вечност. Това е семпитерност.³⁵

35 (философия) лат. Съществуване във времето, но безкрайно в бъдещето, в противовес на вечност (eternity), разбирано като съществуване извън времето.

<https://en.wiktionary.org/wiki/semperiternity>

Еврейската концепция е различна.

Христос съществува преди времето или Хронос, както е обяснил Павел. Той идва от царството на вечността, във времето; и все пак, Той живее винаги в преживяването на вечността, защото не се страхува от смъртта, нито има ограничен запас от време. Отново Павел ни казва за този принцип, когато заявява:

С надежда за вечен живот, който Бог, който не може да лъже, обеща преди [G4253] светът да запо-

чне; [обещан преди Еон (ичния), Хронос] Тит 1:2

Причината, поради която опитът ни за живота е по същество фокусиран във времето, е поради страха от смъртта. Ние сме по подразбиране робни на Хронос, защото не можем да си представим как светът би функционирал без смърт. Но, чрез Христос, можем да преживеем вечността точно сега, ако имаме сигурност за вечния живот; не просто да го желаем или напразно да се надяваме на това, но знаейки със сигурност, че го имаме в Христос Исус.

Разликата между времето и вечността може да се оприличи на красива музика, която се изпълнява докато свири китарата. Музиката има ритъм, но той не се подчертава. Ударението е върху думите, а тактуването само поддържа елементите на музиката, гласът и акомпанимента. Гласът и музиката са заедно. Ако към нежната музика на китарата се добавят барабани, за да се подчертае ритъма на музиката, така че те да доминират в музиката, това променя напълно изживяването. Вестта на музиката е потопена в свръх подчертаното време на музиката. Въвеждането на смъртта в света било като добавяне на движещ ритъм в нашия житейски опит. Времето ни залива, защото недостигът му ни кара да желаем да постигнем това, което можем, преди смъртта. Когато знаем, че имаме вечен живот, ритъмът се връща към своята нежна, спокойна роля за поддържане на нещата по подреден начин; спокойствието се връща, а съзерцанието се разширява.

Този елемент на времето играе жизненоважна роля за разбирането на процеса на съдене в Писанията. В глава 15-та разгледахме пророческата рамка, която ни казва кога ще започне съдът. На Данаил било казано, че ще бъдат необходими 2300 години, докато светилището бъде очистено, а принципите на древния Йом Кипур, щели да намерят окончателно си изпълнение от 1844 г. нататък.

От това време Бог изследва книгите на записа в съда, за да види кой ще живее и кой ще умре. И все пак, както открихме в глава 19-та, контекстът на съда е, че Бог защитава Своя народ от обвиненията на Сатана срещу тях. Това събитие се наблюдава през много различен обектив от мнозинството хора. Съдът е разглеждан като преживяване от типа „по-добре внимавай“.

Съдът преди Второто пришествие е жизненоважен, за да изобличи нашето осъдително и основано на времето поклонение.

Това превръща съда в преживяване при което „имаш определено време, за да се държиш правилно и ако не го направиш, ще бъдеш убит“. Този подход към съда има обра-

тен на предназначения ефект, при грешника. Страхът, който това създава, всъщност прави преодоляването на греха невъзможно, защото в любовта няма страх (1 Йоан 4:18).

Цялото учение за съда, който е провеждан в определено време, преди Второто пришествие, всъщност повишава нашата базирана на времето мотивация и разкрива идолопоклонството ни пред Хронос. Повечето християни отхвърлят идеята за съд преди Второто идване, но по този начин избягват процеса на влизания в християнския им път закон, за да накара греха им да изобилва (Римл. 5:20.) Приковавайки закона към кръста, те премахват средствата, които Бог използва, за да посочи нашия грях, за да можем да го възложим върху Христос.

Съдът преди Второто пришествие е жизненоважен, за да изобличи нашето осъдително и основано на времето поклонение. Този съд е едно огледало на извратените ни души. Но където този грях изобилства, Божията прекрасна благодат изобилства много повече!

Всъщност Библията ни казва, че резултатът от съда е краят на Хронос.

И се закле в Този, който живее за вечни векове, който е създал небето и това, което е в него; земята и това, което е на нея; и морето и това, което е в него, **че няма вече да има време** [Хронос], (Откровение 10:6)

Решението на съда е духовна ваксина, която отразява основаващият се на времето вирус на съдене и осъждане в нас. В светлината на истината за Христос, Който не съди, тази ваксина работи чудесно, за да ни освободи от основното на времето съдене. Ето защо в процеса на съда Божиите хора престават да се безпокоят за Хронос. Те започват да живеят в преживяването на вечността сега, защото вече не се страхуват от смъртта.

Като дете се страхувах от написаното в следния библейски пасаж.

Каза ми още: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Който върши неправда, нека върши още неправда; и който е нечист, нека бъде още нечист; и праведният нека върши още правда; и светият нека още се освещава. (Откровение 22:10-11)

Беше ми казвано за време, когато Бог ще начертае линия в пясъка; време, когато Бог казва достатъчно и който не е готов, ще бъде обречен. Вярно е, че ще дойде време, когато Бог казва, нека онези, които са нечисти, си останат такива, но това не е, защото на Бог Му е свършило времето и тогава е решил да осъди онези, които не Го слушат.

Бог е показал чрез Своя Син как може да приключи благодатното време на един народ, като пример за ограниче-

ното време. Когато еврейските водачи отхвърлили Христос и напълно отказали да отворят сърцата си за Него, Той плакал със сълзи над Ерусалим. Накрая Исус извикал и казал: „домът ви се оставя пуст“ (Мат. 23:38). Благодатното време не е приключено от Бог; то е приключено от човека и Бог е принуден да приеме това, защото уважава нашия избор.

Библията ни казва, че Божията милост е вечна (Псалми 100:5; 107:1; 136:1; Ездра 3:11; Ер. 33:11). Той винаги е готов да я даде. Но човек може да прекрати Божията милост, като откаже да я приеме. В последните събития от земната история светът ще получи вест за безкрайната любов на Бога на ненасилието, в контекста на Библията. Целият свят ще види този характер демонстриран в Божия народ и ще бъде озарен от неговата слава.

След това видях друг ангел, който слизаше от небето и имаше голяма власт; и земята се осветли от неговата слава. (Откровение 18:1)

Всички хора или ще се присъединят към Божия народ, или ще го отхвърлят и ще се стремят да го унищожат. Така целият свят ще вземе своето решение и благодатното време ще приключи за човешката раса.

Днес има много, които се стремят да предскажат бъдещето, като използват графики на времето и пророчества с периоди от време, когато Бог ще сложи край на човешкото благодатно време. Всички тези неща са почит към Хронос и отразяват мита за Дядо Коледа, който заявява „по-добре внимавайте“!

Времевият натиск, прилаган към хора със заплаха от смърт, няма да създаде хора, които са запечатани с Божия характер. Хората трябва да влязат в преживяването на вечността и да позволят на Хронос да спре да управлява живо-

та им.

В това се усъвършенства любовта в нас, че има-
ме дръзновение в съдния ден, защото, както е Той,
така сме и ние в този свят. В любовта няма страх, а
съвършената любов изгонва страха, защото в стра-
ха има наказание, но който се страхува, не е станал
съвършен в любовта. (1 Йоаново 4:17-18)

Нека се откажем от идолопоклонството пред Хронос;
нека детронираме боговете, които изискват божествеността
да се приписва само на същества, преминали теста на Хро-
нос-Еон. Йехова и Синът му не са задължени на Хронос, та
да доказват Своята божественост пред нас. Повтаряме:

С надежда за вечен живот, който Бог, който не
може да лъже, обеща преди Еон (ичния) Хронос. (Тит
1:2)

Ако трябва да доказваме божествеността на Божия Син,
нека го направим чрез съвършения характер на любовта,
който Той проявявал като човек. Това е, което Бог е дал за
нас да изучаваме, а не *олам - времето отвъд ума или отвъд
очите; над хоризонта.*

И Словото стана плът и пребиваваше между
нас; и видяхме славата Му, слава като на Единород-
ния от Отца, пълно с благодат и истина. (Йоан 1:14)

Вечната Му природа ли е искал Христос да изучават уче-
ниците Му, когато е бил с тях 3 ½ години? Не, Той искал те да
изучават Неговия славен характер на любовта агапе, който
разкрива, че Бог е любов и живот; а не хронос и смърт. Той
не е измержан с времето; нещо, което Той е създал. Нека се
съсредоточим върху характера на Бога и отношенията, кои-
то Той поддържа със Сина Си и да оставим тези неизвестни
аспекти на вечността, докато нашият Баща не ни ги разкрие.

26 ГЛАВА

Очистване и говършване на духовния храм

Крайъгълният камък, който заложихме в тази книга, има редица основни съставки.

1. Бог не съди/осъжда никого. Йоан 5:22;
2. Христос не съди никого. Йоан 8:15;
3. Божият закон е духовен и се занимава с въпросите на сърцето. В рамките на Неговото царство, Божият закон не е правен кодекс, който се налага, а отражение на Неговия характер, който се преживява радостно чрез Неговия Дух;
4. Христос на земята е пълното откровение на Божия характер. Това откровение осветява останалата част от Писанието по отношение на Божия характер;
5. Осъждането е възникнало в човешкото семейство чрез Адам, който е бил вдъхновен от Сатана, когато осъжда Божия Син и Ева за греха си, за това че изял плода на дървото на познанието;
6. Божието правосъдие означава да правим това, което

е правилно, а правилното за Бога е да бъдем мили, милостиви, състрадателни и да позволяваме последствията от собствения ни избор да ни възнаградят или наказват;

7. Божият начин да ни спаси е разкрит в системата на Светилището. Всяка стъпка от пътя разкрива на човека грешното му мислене. Бог разкрил на човечеството желанието му за жертва (това не било Божието желание), установявайки жертвената система; Той показва на човечеството неговата съдеща и осъждаща природа чрез процеса на съда;
8. Вестта на първия ангел, в която се казва, че „е дошъл часът на Неговия съд“ означава, че сега ние трябва да съдим характера на Бога; и както си представяме и преценяваме Неговия характер, така ние ще съдим и себе си според това разбиране;
9. Бог не води никакви записи или описи с цел осъждане на грешниците;
10. От историята на жената, уловена в прелюбодейство, процесът на съдебното решение е изискван от църковните водачи. Процесът на съдене води до това, че първият е последен, а последният - първи, като всеки човек съди собствения си случай;
11. Сатана е прокурорът в решението. Бог изследва нашите житейски истории в съда, за да ни защити срещу обвиненията на Сатана;
12. Божият подход към времето е напълно различен от нашия. Бог не използва времето като инструмент за манипулация, за да принуди Своето творение да има добро поведение. Базираният на времето съд се разкрива в Писанието, за да покаже на човека него-

вата греховност и да ни насърчи да се покаем.

Чрез този скъпоценен крайъгълен камък, занимаващ се със съда, ние можем да се приближим към Бога. Както ни казва Писанието:

И ще се приближа до вас за съд; Малахия 3:5
(Версия на крал Яков)

Когато Христос се приближава до нас с любов, чрез процеса на съд, Той е верен свидетел. Христос ни показва точно какъв е проблемът ни, не, за да ни осъди, а да ни излекува.

В ранните си години като християнин треперех при мисълта за съд. Докато намирах утеха в Исус, се чудех как мога да премина през съда. Времевият натиск, който ми се прилагаше и мисълта ми, че Бог в един момент ще прояви дух на осъждане, ми причиняваха голяма тревога.

Опитвах се да успокоя страховете си и като много църковни хора си мислех за всички нечестиви по света, които бяха "по-лоши" от мен. Хората в Църквата имат нужда хората в света да бъдат нечестиви, за да могат да се чувстват по-добре, относно себе си, в светлината на един Бог, който осъжда и унищожава грешниците, които не вършат правото в рамките на определен период от време. В тази рамка възниква мисълта, че Бог със сигурност няма да убие всички, така че ако преценявам (съдя) себе си като по-добър от всички, които познавам, би трябвало да оцелея и да стигна до Рая. Човек, с този начин на мислене, никога не може да почива и непрекъснато ще гледа на хората като конкуренция.

Моля се с тази книга да сте получили някои ключови инструменти, които да ви помогнат да видите, че Бог никога не ви е осъждал; нито веднъж; и че Той никога няма да го направи. Лично за мен, това беше една толкова освобож-

даваща мисъл. Това беше едно от най-значимите парчета в пъзела, допълващ цялата истина за любовта на Отец, позволявайки ѝ да влезе в сърцето ми, за да премахна страха.

В светлината на този крайгълен камък, който сме положили, можем да продължим, за да завършим духовния храм, в който сме поканени да бъдем част.

И така, вие не сте вече странници и чужденци, а сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство; защото сте съградени върху основата на апостолите и пророците, като Сам Христос Иисус е крайгълен камък, в когото сглобено, цялото здание расте за свят храм в Господа, (Ефесяни 2:19-21)

Наистина сме в състояние да кажем, че Светилището може да бъде очистено. Всичката кръв вече може да бъде извадена от Пресветото място, защото Бог не изисква тези неща за изкупление. Но е вярно, че Той е трябвало да ни покаже тези неща и да разкрие нашите греховни сърца, за да можем да се покаем за това, че обвиняваме другите и търсим изкупителни жертви, които да премахнат вината ни.

Който победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог и той няма вече да излезе вън; и ще напиша на него Името на Моя Бог и името на града на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново Име. (Откровение 3:12)

Това ново име, което Бог ще ни даде, е име, свободно от съд и осъждане; име на любяща доброта и нежна милост. Тъй като ние виждаме нашия прекрасен Отец чрез Неговия Син, без никакво осъждане, в нито един от Тях, може да бъдем преобразени в същия образ „чрез Духа Господен“. Амин!

Други книги достъпни в електронен и аудио формат:

maranathamedia.bg

Agape

Разгледайте задълбочено библейското доказателство, че Богът на Стария завет е същият като това което Исус е разкрил в Новия завет. Книгата представя едно подробно и систематично проучване на фактите, което предоставя директни начини за разглеждане на някои от историите в Библията, които преди не са били обмисляни.

Първородна любов

Бракът като институцията е под сериозна заплаха. Защо толкова много хора имат лош опит с брака и отношенията като цяло? Първородна любов разглежда изначалните отношения описани в Библията, за да видим какви неща можем да научим така че отношенията ни да бъдат подпомогнати и обогатени.

Идентичностни войни

Идентичностни войни е едно пътуване на себеразкриването. То е покана да научим за своята стойност в контекст изцяло основан на отношенията. Тази книга разкрива принципите, които ще ви помогнат да избягате от онзи начин на мислене в света, който е движен от изпълнение и представяне, за да намерите свобода във вашите най-важни взаимоотношения.

Денят на съда! Повечето култури по света се придържат към принципа, че всеки ще бъде изправен пред съда за нещата, които е направил в този живот. Исус Христос предоставя прост принцип, чрез който да бъде издържан този процес на съда.

„Не съдете, за да не бъдете съдени.“ Матей 7:1

Какво е да живееш в царство, в което преставаш да съдиш другите? Как е възможно? Ние постоянно съдим по външния вид, височината, телото и уменията на хората. Ние съдим хората по техния цвят на кожата, по религиозната им принадлежност, социалния им статус, доходите и интелекта им.

Къде можем да се обърнем, за да намерим съвършен пример за някой, който не съди, за да можем да следваме този пример?

„Вие съдите по човешки стандарти; Аз не съдя никого.“ Йоан 8:15

Как е възможно Исус да не съди никого? Как може да има правосъдие, ако Той не съди никого? Помислете какво казва Исус и за Своя Отец.

„Нещо повече, Отец не съди никого, но е поверил целия съд на Сина.“ Йоан 5:22

Не говори ли Библията за Божия съд, когато всеки получава каквото си е нагробил? Как това съвпада с думите на Исус?

Научете тайните на победата над осъждането, което изпитваме, когато се проваляме, и презрението, което можем да почувстваме към другите, когато те ни провалят.

Елате в светлината на истината, където изобщо няма осъждане.

